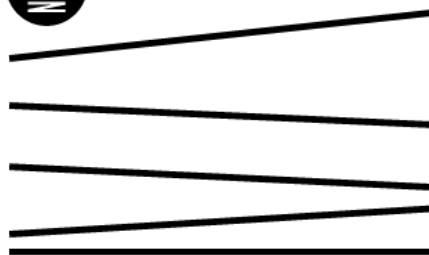

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ingemann, B. S.; af B.S. Ingemann.

Procne : en Samling Digte

Kjøbenhavn : Boas Brännich, 1820

450 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011113754

Prone

en Sampling af Digte

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn, 1820.

Trykt og forlagt af Boas Brunnich,
Kongelig Hofbogtrykker.

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

Trykfeil.

Pag. 24. Linie 13. han læs hun.

— 72. — 4. Pilegrimsstaven l. Pilegrims-
staven.

— 77. — 7. i og l. og i.

— 103. — 6. Mednatstid l. Midnatstid.

— 112. — 6. synes l. synes.

— 118. — 6. jeg jeg l. jeg.

— 152. — 12. Soel l. Sol.

— 255. — 5. bevisløs l. bevidstløs.

— 325. sidste Lin. Himmelen l. Himmelegu.

Blandede Digte.

P r o l o g.

Hør Sommer der flyder en Fugl over De,
Dg quidrer med klynkende Stemme;
Den elskende Yngling, den elskende Moe
Vil gjerne dens Køst fornemme:
Den slagrer til dem i Stuen ind,
Dg bygger fortrolig med venligt Sind
I Hytten hos Yngling og Pige
Dg nødigg den fra dem vil vi

Den haver de Elskendes Hjem saa kjært:

Der jages den ei af sin Rede,

Og som den før af sin Moder har lært

Den der kan nymne og qvæde;

Der spørges ikke om Rang og Navn,

Og om den og gjør i Huset Gavn,

Men stundom Elskeren spørger:

Siig Fugl! hvorfor du vel sørger?

Da qvidrer den atter sin gamle Sang,

Da er det som vilde den sige:

Mig denne Verden er alt for trang,

Jeg længes efter Guds Rige.

Da bærer et Suf fra Ynglingens Bryst,

Og selv i hans Elfskøds renefte Lyst

Med Fuglen han kunde istemme:

Nei, her har vi dog et hjemme!

O! du, som laaner min Procne Tag,

O! her hoød hun til dig vil sige:

"Jeg engang var, for min Fødselsdag,

En lille, ulykkelig Pige;

Nu er jeg en Fugl, meer sort end hvid,

Og flyver kun her en stakket Tid;

Gud veed hvor mangen Skjærsommer

Jeg saa til din Hytte kommer.

Modtag mig da, som en venlig Gæst,

Naar i Stuen vemodig du sidder!

Og lad mig nynne som jeg kan bedst,

Mens Regnskymen over dig glider!

Naar Solen skinner og Lærken flaaer,

Og naar ved Hvel du i Lunden gaar-

Og hører de Rattergale,

Da tier den lyttende Svale."

De tvende Geister.

To Geister har jeg fostret i mit Indre,
Og verlende var deres Herredom,
Indtil jeg endlig saae den Stjerne tindre,
Som leded mig til Fredens Helligdom.
End svæve de heelt sølsomt om min Tinde,
Men ikke meer jeg følger dem i blinde,
Dog stundom maa jeg standse i min Gang,
Og lytte til den underlige Sang.

"Kom, følg mig!—sjunger Genien, den hyide,—
Har du forglempt din lille Barndomsven?
Er du ei meer det samme stille, blide
Naturens Barn, som før hos Moderen?

Hvad vil du med din Elffov her? o! Daare,
 Hvad vil du her med denne fromme Taare?
 Hvad søger du i Verdens vilde Larm,
 Med denne hede, længselsfulde Varm?

Kom, følg med mig! — paa lette Rosenvinger
 Jeg slagrer til den stille Blomsterdal,
 Hvor Lærken quidrer, Hyrdesløften klinger,
 Og Aftenen hviler, dæmrende og soal,
 Hvor milde Windpust vifte gjennem Skoven,
 Hvor Maanen speiler sig i Sølvrevoven,
 Hvor dine Barndomsdrømme vandred hen:
 Kom, følg mig did til mit Arcadien!

Der skal du Livets stille Palmer finde,
 Der skal du hvile sødt i Myrthens Lue,
 Der skal du vandre let med din Hyrdinde,
 Og sjunge fro, som Fugl i høien Skye:
 Et der du skal til Verdenslarmen lytte,
 Men jeg skal svæve venlig om din Hytte,
 Og nynne dig hver Barndomsfang igien
 Om Hyrderne i dit Arcadien.”

Saa sang den tit, den venlige, den hvide,
 Den stille Geist, som ved min Bugge sad;
 Men stundom vaagner jeg ved Midnatstide,
 Og lytter ængstlig til et sælsomt Qvad;
 Da hører jeg om Gavlen Stormen tude,
 Det stormer inde, som det stormer ude,
 Veiirhanen dreier sig paa Tagets Lind,
 Og Sangen griber voldsomt i mit Sind:

"Saa sover du og kraftløs, som de Andre,
 Og lader Verden tumle som den vill!
 Er det ei bedre ud i Ratten vandre,
 Og see det store, underfulde Spil?
 Hvor herligt aander man hist i det Vilde,
 Hvor vildt og kraftigt Elementer stride,
 Hvor Nglen hylende sin Dunge slaaer,
 Mens Livet rundtom slumrer og sørgaaer.

Op, følg med mig! og lev imens du lever!
 Henset ei dine Længsler i et Blund!
 Hvi ligger du saa ængstelig der og bærer
 Ved Hanegal i Spøgelsesernes Stund?

Kom, følg med mig! ved Nattes røde Lue
 Skal du de hedenfarne Kæmper flue:
 Paa Stormens Vinger vildt de fare frem;
 Selv Liv i Død du lære skal af dem."

Saa synes mig, en Stemme paa mig kalder,
 Jeg styrter frem og veed ei selv hvorhen,
 Paa Sjælens Øie Midnatstaagen falder,
 Og Stormen hviner spottende: hvorhen?
 Ha! riv mig fort — jeg raaber — i det Vibe,
 hvor vildt og kraftigt Elementer stride,
 Seer mig til Kamp for Evigheden fort!
 Jeg vil ei længer sove Livet bort.

Men af! da lyder det som haanlig Latter,
 I Stormen fare Heltegeister hen,
 Kun deres Stryggeform mit Øie fatter,
 I Støvet sorgfuld jeg afbilder den:
 Høyt hæver sig mod Hedenold mit Hjerte;
 Men dybt jeg feler kun min egen Smerte,
 Jeg seer det Store smuldre i sin Grav,
 Mens Livet kun det smaaligt ridser af.

-- Dog tier den igjen den Røst, som vakke
 Til dybe Længsler den hensjunkne Aand,
 Da griber atter Fredens Engel sagte,
 Og blidelig den vidtudstrakte Haand,
 Og over Heltegrave han mig leder
 Til Christi Kors, og høye Psalmer græder,
 Jeg snuer Blodet paa min Frelser's Bryst,
 Og føler stille Kraft og salig Trøst.

Og vækker mig igjen ved Midnatstide
 Den dunkle Geist med vild, heroisk Sang,
 Og seer jeg Hedningsfyggerne fremstride,
 Da toner som en Storm min Harpeklang;
 Men ei det stormer mere i mit Indre;
 Thi jeg har seet en større Stjerne tindre
 Paa Himle, over Gravene i Nord,
 End hine Stjerner som nedsaak i Jord.

Nu Haand i Haand de treende Geister svave
 Omkring min Linding hvor jeg vandrer hen,
 Ved Qvel, naar kjælne Volskharper hæve,
 Ved Hanegal, naar Døde gaac igjen;

Dg Uglens Skrig og Nattergalens Klukke,
 Dg Stormens Hvin og Kjærlighedens Sukke,
 Melodisk smelte sammen for min Aand
 I Verdens store Panharmonicon.

Dg trostlig med min Harpe jeg fremtræder,
 Dg sjunger med den Røst, som Gud mig gav,
 Om Livets Savn og om dets stille Glæder,
 Om Blomsterne paa Hedenolbets Grav;
 Med milde Taarer vil jeg dem bedugge,
 Dg blidelig skal Digterbaaden vugge
 Den Sjungende, langs med en elsket Strand,
 Til mine Geisters fjerne Fædeland.

Athene blandt Konsterne.

Athene stod i Melpomenes Hal,
 Dg saae med Fryd fra Graven Geister stige,
 Opmanede af underfulde Ekjald,
 Dg virkelig røre sig i Konstens Rige,
 Dg skjønnere, end de paa Jorden gif,
 Henover idealist Jord de svæved,
 Dg stoltere var Heltens Blif,
 Dg høyere Cothurnen Kampen hæved.
 Men af! som Gjensærd svandt de hen
 De store Vænder fra de svundne Dage,
 Dg mindeløs heniled Konstneren,
 Kun tomme Navn der af ham blev tilbage.
 Da svulmed i Gudindens Varm
 Et Demodesuk: "o! Konst, maa du alene

Blandt dine Søstre, barneløs og arm,
 Mod Himlen stræbe uden Bautaftene?
 Hvi' er dit Værk et flygtigt Epil,
 Et Øyeblikkets Glimt af det Guddommelige?
 Ak! forbigfærende du kun os vise vil,
 At du er størst blandt det Forgængelige."

Før Scenen rullede Dækket ned,
 Hun vandred bort den grandffænde Gudinde,
 Og tænkte: hvor er Kraftens Evighed,
 Naar ei den lever i sit Seiersminde?
 Da saae hun under fattigt Skjær
 En Maler staae med Penselen i Haanden,
 Afbildende den evige Natur,
 Hvor herligst Skjønhed flutted sig om Aanden.
 Og hvad der i det fjerne Old
 Paa Jorden Stort og Ypperligt sig hæved,
 Hvad Alios Griffel risted dybt, men kold,
 Ved Konstens varme Tryllehaand opleved;

"O! du — udbød Gudinden glad —
 Du skal forevige det Svundne og det Døde,

Dg der hvor Skjalden kun en Gravsang quad,
Skal Døet evig Sjæl og Skjønhed møde.”

Men see! et gammelt Malerie
Paa Vægen hang, af Tid og Røg udslettet,
End vidnede de store Træk deri
Om Mesterhaanden, som man uvis gjetted;
Da mærkedes Gudindens Blik:
”Har ogsaa her Forgjængelighed hjemme?
Hvormangent herligt Værk forgik?
Det Herligste skal Støvet engang gjenme,
See! Glemselsormen overalt maa boe,
See! Tidens Haand opløser alt det Bændne,
O! Konstner hvor kan du saa fro,
Saa rolig da afbilde det Forsvundne?
Dit Billede og forsvinde maa,
Af Dugen skal de skønne Farver falde,
Tilslidst kun Omrids skal tilbagestaae;
Men Hvo skal det Bortflygtede gjenkalde?”

Vemodig Tænkerinden treen
Ind i en Billedhuggers Bolig,

Hvor Konsten aanded høre Liv i Steen,
 Og skabte Guder selv, med Guderne fortrolig:
 "Dit Værk, o! Konstner, kan bestaae,
 Du virker dog for Evigheden!"

— Men see! en knuset Marmorgud der laae,
 Og vidned om Forgængeligheden.

Da rullede en Taare heed
 Paa Guderbilledet, og sukkende Athene
 sig satte paa Ruinen ned,
 Og stirred længe paa de knuste Stene:
 "Hvad er det vel jeg sørger for?
 Kan det tilintetgjøres, som er blevet?
 Er Kraften evig ei, hvor den er stor?
 Og kan vel Aanden døe, hvor den har levet?
 Lad Formen kun forsvinde og forgaae!
 Gdeem er jo ei til Formen bunden:
 Hvil maa usynlig selv bestaae,
 Og hvor den var, der er den ei forsvunden.
 Guddommelig den evig svæver om,
 Hvor engang den guddommelig sig rørte;
 Dens Tid var ei forgængelig og tom,

Fordi dens Værk til denne Verden hørte,
 Lad det end smuldre i sin Grav!
 Af Graven selv skal herlig stige
 Den Genius, som engang Liv det gav,
 Og virke fort i det Uendelige.
 O! strøb da Konstner! strøb kun du,
 Hvorhen din Genius dig leder!
 Du stræber ikke for et flygtigt Nu,
 Du virker — gjennem Evigheder.
 Selv naar dit Navn er længst forglemt,
 Og naar dit Værk ei meer paa Jorden findes,
 Din Guddomsgnist er trolig gjemt,
 Og blusser der, hvor du ei mere mindes.
 Og andre Aander skal fremstaae,
 Med større Glimt af det Guddommelige,
 Og større Værker skal — forgaae,
 At større — fødes kan i Konstens Rige.

F i s k e r n e.

Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁγίους ἀνθρώπων.

J E S U S.

So Fiskere gange med Garn i Haand
Ved galilæiske Bølge,
I Sindet de føle den Kraftens Aand,
Skjøndt Verdensstrømmen de følge.

Er Armod's Bugge ei Aandens Grav?
Nei, kun for de fattige Sjæle.
Vel søge I Føde i dyben Hav,
En Stund I for Livet mage trælle!

Men Sjælen er ei til Trældom fød,
Det kan I fuldtvel fornemme,

Dg Livet trænger ei blot til Brød,
Saa hvidsker den høiere Stemme.

See! mens de fæste det Garn i Fjord,
Dg Fiske paa Stranden opdrage,
De mindes saa mangeløs Trøstens Ord
Om lyse, kommende Dage:

O! sandelig, Liv det vist ikke er
At aande og nyde og sove,
Dg Menneskets haver vist større Værd,
End Dyrets i blaalige Døve.

Al! Hjertet stedse saa hungrigt er,
Dg Sjælen kan vi ei mætte,
Hiin salige Føde er sikkert nær,
Som hellige Skrifter forjætte.

Dg mens de tale og syse saa
Med Fiskegarnet paa Strande,
De see en Vandrer ved Bredden gaad,
Forbavsset Mændene stande.

Den Vandrers straaler saa klar, saa hvid,
Som Lyset fra himmelske Zone;
Hans Blik er Fromhed, hans Løber blid,
Som Davids harper mon tone:

Hvi gange I her ved de Døver blaa
Og Havets Slægter forfølge?
O! lad dem leve, o! lad dem gaae
Lyksalig i vægende Bølge!

Men følger mig til det større Hav,
Hvor Bølgen Fordømmelse hedder!
Der skal I opdrage fra evige Grav
Dets Slægter til salige Bredder.

Og Fiskerne lægge det Garn paa Strand,
Og følge den hellige Vandrers,
Undægtig de følge den fromme Mand
Og spørge ei hvor han henvandrer.

G r a v e r e n.

(Romance.)

Hvad gjør du her saa silde?
Du Dding med de hvide Haar!
Hvi graver du saa stille
Paa skumle Kirkegaard?

Hvi staa'et du saa saare?
Hvi glindser paa din blege Riub
Den hemmelige Taare
I klare Maanestien?

--- "Jeg for de Døde graver,
Jeg græder for den tabte Siæl,
Mens Ormen sagte gnaver
Paa Syrrefestens Siæl.

Og medens Maanen spreder
Sit Lys paa dunkle Kirkegaard,
Jeg til en Morder reder
En Seng i Christenjord.

Her maatte han ei sove
Bag Muren hos den frelste Hjord,
Men i de vilde Skove,
I nindviet Jord.

Men — Gud mig det forlader —
Jeg grov ham her en Grav i Løn,
Ak! hvad gjør ei en Fader
For sin forlorne Søn?"

--- Din Søn det var, du arme,
Ulykkelige, gamle Mand!

-- "O! vil du dig forbarne,
Die stille, Vandringsmand!"

-- Jeg skal et spørge mere:
Her vil jeg stille staae og see.

Fred med de Døde være!

Fred med de Levende!

Hvad nærmer sig saa stille
Hist gjennem aabne Kirkeport?
See! Maanens Straaler spille
Paa Kisten lang og sort.

To tause Mænd den drage,
Men Hvo er vel den Vigelig,
Som hisset staar tilbage,
Saa bleg, saa sølsom mild?

Hun danser og hun larmer
Blandt Gravene saa lystelig:
"Af hellige Forbarmer
Lulise! er det dig!

Lad dog i Fred den Dødel
Nu sviger han dig aldrig meer:
Han sonet har sin Brøde,
Selv faldt han i sit Sværd?"

Saa beder gamle Fader;
Men Pigen hører ei hans Bøn:
Hun Graven ei forlader,
Og ei hans døde Søn.

Hun sjunger og hun græder,
Hun dandser og hun stille staaer,
I Luften Vinden spredder
De lange, sorte Haar.

Affindig vil han rive
Af Kisten blege Synder ud,
Og ham i Døden give
Et Kys dog fra sin Brud.

Al! sjungende han falder
I Graven ned blandt Dødningbeen,
Blandt hule Hjernesfaller
Staaer aldrig op igjen.

Nu dandser hun ei mere,
Forstyrrer ei de Dødes Fred,

Vil hos sin Brudgom være
I Graven dyb og bred.

Nu Visen er tilende:
Sov, blege Brudgom, hos din Brud!
Din Synd kan Ingen kjende,
Og dømme uden — Gud:

Grød ei saa bittre Taarer!
Du Fader med det tunge Sind!
Hvem Frelseren udlaarer,
Gaar blandt de Frelste ind.

Lad os fra Graven vandre!
Du Olding med de hvide Haar!
Og følges med hverandre
Fra skumle Kirkegaard!

Kloster = Løftet.

(Romance.)

Lucianas gamle Fader
Vaandefuld med Livet stred,
Suffende: min Gud! forlader
Du din Tjener uden Fred?

Datteren med Taarer væder
Gubbens matte, hvide Haand,
Dødens Engel til ham træder,
Vinker ad den trætte Mand.

Pigen knæler og udbreder
Armene mod Himlens Blaa,
Og om Haabets Funke leder
Øjet blandt de Stjerner smaa.

"Jesu Moder! i det Høje"

— beder hun med barnlig Troc —

"Kan min hede Taare bryde

"Magter, som foroven bryde;

"Kan du Dødsens Kæft bortdrage

"Fra den blege Oldings Mund;

"Tag da Moder! — mine Dage,

"Tag min korte Levestund!

"I dit Kloster vil jeg vandre,

"En indviet Himlens Brud,

"Til vi samles med hverandre

"Fader, Datter — hos vor Gud."

Pigen sang. Guds Moder smilede

Huld til Taaren, som henrandt,

Og fra Gubbens Leie fald

Dødens Engel — og forsvandt.

Oldingen sit Hoved hæved,

Høyt slog Hjertet i hans Varm,

Dg af Glæde Pigen bæved
I den frelstte Faders Arm.

Luciana from opfylded
Løftet, som hun gav sin Gud,
Dg et helligt Slør indhylled
Snart den skjønnne Himmelbrud.

End var Prøvens Tid ei omme:
Pigen i sin Celle sad,
Saae den store Time komme,
Dg til Rosenkrandsen bad.

Stille, andagtsfuld hun sidder,
Duffer intet Jordisk meer;
Men ved Gittret staaer en Ridder,
Løve til det tunge Sværd.

Lønge han paa Pigen stuer,
Næres underlig derved:
Dyet tindrer, Hjertet luer,
Løben stammer: Kjærlighed.

Luciana Dyet hæver,
Seer en Taare paa hans Kind,
Hører Ordet — rødmer — bærer,
Dg gaaer dybt i Cellen ind.

---- Brudfesten var forhaanden,
Virat dusted, Søstre quad,
Dg med Dievand i Haanden
Herrens gamle Tjener bad.

Bleg, i lange, sorte Klæder,
Stirrende i Matten ud,
Baklende til Altret træder,
Angler Pigen for sin Gud.

Sagte vifter Altarflammen,
Ceden lyder hellig — svagt,
Søstrene i stemme: Amen
Jesu Brud! det er fuldbragt.

Luciana Dyet hæver,
Ingen Taare meer deri;

Men i Kirkens Hvælving søøver
Læs en Pillegrim forbi.

Som en Skygge han forsvinder;
Haand paa Hjertet, med sin Stav
Gaar han, medens Maanen skinner,
Over — Lucianas Grav.

Carl den femtes Sang i Liigkisten.

Ding, dang, Klokkelang!

Før mig til de Døde!

Lad mig under Bøn og Sang

Sove Sønnen, dyb og lang,

Paa de Bølstre bløde!

Ding, dang, Klokkelang!

Før mig til de Døde!

Jeg en Konning var engang,

Niger mig adløde,

Mig en Verden var for trang,

Nu er Kisten mig for lang;

Ding, dang, Klokkelang!

Før mig til de Døde!

Tys, tys, sagtelig!

Styr ei mine Drømme!

Lad mig sove sødelig!

Lad mig glemme Jorderig

Og mit Kongedømme!

Tys, tys, sagtelig!

Styr ei mine Drømme!

Jugen mere nævne mig,

Jugen mig berømme!

Seer I ei, jeg ligger Liig?

Er dog ei i Himmerig - -

Tys, tys sagtelig!

Styr ei mine Drømme!

Fort, fort, før mig hen

Til mit Sovestammer!

Lad mig hvile mine Been

Hist, hvor under Hvælvingen

Dødningslampen flammer.

Fort, fort, før mig hen

Til mit Sovestammer!

Verdenskronen tag igjen!

Den er tung af Jammer.

Jeg kan meer ei bære den,

Den er blodig — væk den reen!

- - Fort, fort, før mig hen

Til mit Sovestammer!

Tys, tys, und mig Noe!

Und mig Noe i Graven!

Aldrig var jeg sjælefro,

Aldrig havde Hjertet Noe

Før de Drmes Gnaven;

Tys, tys, und mig Noe!

Und mig Noe i Graven!

Drmen eene følger troe

Konningene som Slaven,

Drmene i Hjertet boe,

Gnave lystig, gnave fro.

Tys, tys, und mig Noe!

Und mig Noe i Graven!

Kom, kom, Mægtige!

Til min Fyrrefiste!

Kommer hid! og I skal see

Han, som mellem Kongerne

Jorden mægtig priste.

Kom, kom, Mægtige!

Til min Fyrrefiste!

Han, som bar de Kroner tre,

Han, som kunde vriſte

Septret fra den Stærkeſte,

Kæmper nu — o! Vee, o! Vee,

— Kæmper nu med Ormene

I den ſnevre Kiſte.

Ding, dang, Klokkelang!

Lad med Fred den Døde!

Lad ham under Ben og Sang

Sove Sønnen dyb og lang

Paa de Volfire bløde!

Ding, dang, Klokkelang!

Lad med Fred den Døde!

Der en Konning var engang,
Niger ham adlsede;
Verden var ham for for trang,
Nu er Kisten ham for lang.
Ding, dang, Klokkeslang!
Lad med Fred den Døde!

Ridder Toggenburg.

(Efter Schiller.)

”Ridder! jeg vil elske Eder
 Som en Søster tro;
 Ei om anden Elskov beder,
 Har I kjær min Noe!
 Vil I ei mit Hjerte saare,
 Nollig kom og gaae!
 Eders Øyes stille Taare
 Kan jeg ei forstaae.”

Han det hører, og forstummer,
 Bløder i sin Harm,
 Rriver sig med hestig Rummer
 Af den Elsktes Arm,

Kalder sine Mænd saa vide,
 Paa den Sveitzerkryst,
 Gaaer for Christi Grav at stride,
 Korset paa sit Bryst.

Store Gjerninger der øves
 Hift ved Heltens Arm,
 Landser brydes, Skjolde klæves,
 Fienden flyr hans Harm.
 Toggenburgernavnet fiender
 Christ og Muselman;
 Men det syge Hjerter brænder,
 Ei det læges kan.

Og et Aar han det fordrager,
 Ei en Time meer,
 Noe han aldrig sig tiljager,
 Gaaer fra vilden Hær;
 Sneffen breder sine Vinger
 Ud fra Joppes Strand,
 Hvor den Elfte aander, — bringer
 Sneffen ham iland.

Og til hendes Borg han vanter,
Der han staaer ved Nat;
Med sin Stav den Pilgrim banker,
— Porten aabnes brat;
Og en Stemme raaber; "Ridder!
"Den I søger her,
"Hun en Himlens Brud nu sidder
"Mellem Helgener.

"I den stille Celle beder
"Agnes for jer Noe,
"Hun vil stedse elske Eder
"Som en Søster tro.
"Vil I ei den Fromme saate,
"Nolig bort I gaae!
"Eders Øyes hede Taare
"Kan han ei forstaae."

Og for evig han forlader
Sine Fædres Hal,
Seer ei meer de Pantserplader
I den Riddersal;

Ned fra Toggenburg han stiger
Som en Pilgrim arm,
Eensom, ubekjendt bortviger,
Korset paa sin Barm.

Dg en Hytte han sig bygger,
Hvor ved stille Aae
Gjennem dunkle Lindeskrygger
Klostret sorgfuld saae;
Der han sad, den stille Taaler,
Haabed paa sin Gud,
Ventende fra Morgnens Straaler,
Til de sluktes ud.

Hele Timer han mon tælle
Mens de Nonner sang,
Stirred paa den Elstes Celle
Indtil Vindvet klang,
Til det elste Billed rolig,
Som en Engel hvid,
Etvæved, med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.

Fro han da til Hvile stunded,
Slumred trøstlig hen,
Dg før Solen var oprundet,
Sad han der igjen,
Dg saa sad han Aar og Dage,
Mens de Nonner sang,
Danted stille uden Klage,
Indtil Vindvet Klang.

Til det elskte Billeb rolig,
Som en Engel hvid,
Erøved, med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.
Dg saa sad han engang stille,
Bleg ved Morgenrød,
Saae paa Vindvet med det milde
Afsyn i sin Død.

Narbye Kirkegaard.

[Helliget min henfarne Broders Søren Ingemanns *)
 Ihukommelse.]

Τί ἠγάτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

LUCAS.

Hist, hvor Kirkemuren hegner

Om de Dødes Fred,

Hvor det sorte Kors betegner

Fromme Christnes Hvilested;

Der en liden Græstørv gjemmer

Pralsfri, uden Bantasteen,

Mellem Hjordens trætte Lemmer

Sjælehyrdens Been.

*) Han var Sognepræst i Narbye, og ligger der begravet med sit eeneste Barn i Armen.

Fremmed Vandringsmand heniler
Ad den Kirkestie,
Spørger ikke, Hvo der hviler,
Vandrer kold den Grav forbi;
Døgt dig Vandrer! du et træder
Græsset ned med ublid Fod,
Hvor det stille Savn begræder
Hyrden, from og god.

Men hvis dog en Fremmed spørger:
Sig, hvi staaer du der
Blege Yngling! taus og sørger?
Hvem har du begravet her?
Da skal Taaren i mit Øje
Vidne vemodsfuld og klar,
Mens jeg skuer mod det Høje:
Det min — sidste Broder var.

Og den Fremmede skal høre
Hyrdens gode Navn,
Og jeg skal hans Hierte røre
Ved mit stille, tunge Savn;

Men naar Taaren er hevrunden,

Skal jeg komme fro ihu :

Hvad du var i Prøvestunden,

Hvad din Sjæl er nu.

Her du stod, en Blomst paa Heden,

Sjælden, skjøn, og stor,

Epirende for Evigheden,

Salmed den paa Jord :

Stormen havde Trøet baaret

Fra et fremmed Land ;

Til et Himmeltræe udfaaret

Kaldt det her i Sand.

Derfor var det, Blomsten duffed

Sig saa vemodsfuld,

Derfor den i Stormen fuffed,

Sank i sorten Muld.

Men — jeg veed det — Muldet dækker

Kun det saldne Løv,

Og en Cherub Blomsten, vækker

Herlig af sit Støv.

Dg hvert Aar, naar Vaaren kommer,
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde, varme Sommer
 Over Gravene mon gaae;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaa Kjærminder klynge sig
 Broder! til den snevre Volig,
 Hvor du hviler dig.

Dg i Kirkens stille Skygge
 Skal en Lillie groe,
 Dg med barnlig Uskyld smykke
 Hytten, hvor de Gode boe;
 Hvor Uskyldigheden hviler
 Tryk udi sin Faders Arm,
 Dg i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm;

Der skal Fredens blide Engel
 Venlig sætte sig,
 Viste med sin Lilliestængel,
 Mens du sover sødelig;

Dg naar Aftenluften svæver
Gjennem Gravens Blomster hen,
Døyer Lillien sig, og bøver,
Hvidsker Engelen:

”Fred med Hyrden! Fred med Eder,
Som han havde kjær!
Ei i Graven om ham leder!
Eders Ven er ikke her.
Søger ikke blandt de Døde
Ham, som lever evig hift!
Græder ei! I ham skal møde
Tro hos Jesum Christ.”

Den hellige Green.

(En Legende.)

Efterat Synden var kommen ind i Verden formedelt et Menneske, og Døden formedelt Synden, traadte Livets Engel en Dag for den Almægtiges Throne og sagde:

Herre! du bød mig med Falken i Haand at føre de Sjæle iland, som strandte paa mine Ryster, og jeg har adlydt; men see! en anden Land, stærkere end jeg, bortriver atter de Ulykkelige, naar de i Nøden flynge sig til hinandens Bryst; alle vegne staaer han med mørkt Afsyn, og bortskræmmer den stakkede Glæde; og min Fakkels udpuster han, som en Mattens Storm, og i Mulmet fører han dine arme Sjæle over fremmede Bølger, langt bort i det uvisse Fjerne.

Smilende hørte den Allgode Engels Tale, og sagde:

Døden er min Tjener som du, og udøver tro sin Herres Villie; men mørk staaer han i Forgængelighedens Land, den gode Engel: thi den blege Synd er hans Forgjænger, og med Taarer modtages han af Menneskens Børn. Grædende blev de henkastet paa de nøgne Bredder, og Børnene græde atter, naar en alvorlig Ven løster dem fra Jorden, og bærer dem til deres Fader. Dog — det vide de ikke, og derfor stirre de frygtsom mod det ubekjendte Fjerne; men jeg vil give dem et Tegn. Livets Engel! gik du til det gamle Paradis! bryd en Green af det evige Livstræ, og plant den i Forgængelighedens Land, at dens Duft kan vederqvæge de frygtsomme Sjæle!

Saa talede Herren og Engelen adlød. —

Endnu staaer paa Jorden den hellige Green, og naar den vædes af de Frommes Taarer, dufter den lifligt i paradisiske Bellugt. Religion have Menneskene kaldt den, og i Sorgens og Dødens Stund vederqvæger den Sjælen med Duften af det evige Livs Blomster.

E d v a r d

[en Føtfe Ballade efter Herder.]

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?

Edvard, Edvard!

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?

Dg du gaaer saa sorrigfuld her? — D!

D! jeg har slagen min Falk ihjel,

Moder, Moder!

D! jeg har slagen min Falk ihjel,

Som den har jeg Ingen meer. — D!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod,

Edvard, Edvard!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod,

Bekjend mig det frit min Søn! — D!

O! jeg har dræbt min Ganger god,

Moder, Moder!

O! jeg har dræbt min Ganger god,

Og den var saa stolt og skøn. — O!

Din Hest var gammel, den døde vist selv,

Edvard, Edvard!

Din Hest var gammel, den døde vist selv,

Dig trykker en anden Nød. — O!

O! jeg har slagen min Fader ihjel,

Moder, Moder!

O! jeg har slagen min Fader ihjel,

Og vee mig vee! han er død. — O!

Og hvad vil du nu vel gjøre for Nød?

Edvard, Edvard!

Og hvad vil du nu vel gjøre for Nød?

Min Søn! du mig Nere tilstaae! — O!

Paa Jorden ei hvile skal min Tod,

Moder, Moder!

Paa Jorden ei hvile skal min Gud,
Over viden Hav vil jeg gaae. — D!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus
Edvard, Edvard!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus
Saa herligt og skjönt at see. — D!

Det lader jeg staae til det synker i Gruus,
Moder, Moder!

Det lader jeg staae til det synker i Gruus,
Vil aldrig mere det see. — D!

Din Hustru, dit Barn, hvad blier der af dem?
Edvard, Edvard!

Din Hustru og Barn, hvad blier der af dem?
Naar du over Havet er. — D!

Verden er stor, lad dem betle sig frem!
Moder, Moder!

Verden er stor, lad dem betle sig frem!
Jeg seer dem aldrig meer. — D!

Men hvor vil det med din fjer Moder gaae til?

Edvard, Edvard!

Al! hvor vil det med din fjer Moder gaae til?

Min Søn! hvor vil det gaae til? — D!

Forbandelse med dig! og Helvedes Ild!

Moder, Moder!

Forbandelse med dig, og Helvedes Ild!

Thi du, du har raadt mig dertil. — D!

Rosenkrandsen.

(En Legende.)

Da Abel vandred ind ad Himmels Port med
Taaren paa sin blege Kind, og de gule Loffer dryp-
pende af Blod, da traadte Englene forfærdet tilbage,
og den Ene sagde til den Anden:

See! det første Menneske, som betræder vor
evige Bolig, han drypper af Blod, og hans Broder
var hans Morder. Er dette den Slægt, som er
bestemt til vor Himmel?

Og de gode Engle taug. Men Djævelen loe i
sin Afgrund.

Da knælede Abel for Guds Afsyn og bad:

Herre! du modtog mit barnlige Offer, hør nu
min Bøn! Naade, Fader! Naade for min ulykke-
lige Broder!

Og Cheruberne stidsed ved den Frommes Bøn.
Men den Evige taled:

En! stor er Naaden i Himlen, men stor er
og Broden paa Jorden; spørg ikke hvad der er
størst! Men kom hid, du gode Hyrde! du var tro
i det Lidet, jeg vil sætte dig over det Større.
En Hyrde skal du worde for de Fortabte, som atter
finde Veien til den evige Naade.

Dg Herren lagde sin Haand paa hans Hoved
og velsignede ham. Da faldt Taaren af Abels ble-
ge Kind, den nedrullede paa Jorden og blev et
Baand af glindsende Perler. Dg Blodet i hans
Lokker neddrøppede ogsaa paa Jorden og blev en
Krans af evige Roser. Dg see! Cain, den anger-
fulde Synder, gik fortviolet i Natten og vovede ikke
at læste sit Hoved mod Himlen, og vovede ikke at
bede til sin Gud; men han sønderrev sine Klæder,
og kradsede Kjødet af sine Kinder og hylede. Da
saa han paa Jorden den underfulde Krands, og
han tog den og gjemte den ved sit blødende Hjerte.
Dg han saa ligeledes Perlebaandet og tog det og
hang det om sin nedbøiede Hals. Dg hans Suf-
vare trefold saa mange som Roserne i Krandsen, og
hans Taarer tifold saa mange, som de glindsende

Perler. Da følte han sig underlig styrket, og han løftede sit Hoved fra Jorden, og see! en Hæde stod for hans Øye i straalende Klæder, hans Ansyn var fromt og blidt som Abels; han pegede med sin Stav mod Himlens Stjerner, og forsvandt.

Da var det som om en Steen faldt fra Synderens Hjerter, og han vendte sig trostlig til sin Gud og bad.

Og han byggede sig en Hytte i Skoven, og levede et stille og bødserdigt Liv, og saae intet Menneske siden.

Og Cain døde og sank i Muld; men hans Rosenkrands blev tilbage paa Jorden. Den gik fra Slægt til Slægt, og frelste mangen Synder fra Fortvivelse; thi Abels fromme Aand svæved over den og hævdede Sjælen til Gud udi Bønnen. I Eremitens Hytte og i Klosterets eensomme Celle blomstre endnu hine himmelskaldne Roser; og selv den blodige Synder tør bede til sin Gud, og den Fortabte søge Veien til den evige Naade.

Beiviserinden.

En himmelsk Møe gaaer i et dunkelt Land,
Hvor fremmed Vandrers vildest, smægter, gyser;
Men hendes Fakkels Veien ham oplyser,
Hun lædsker ham med underfulde Vand.

O! Pige, siig hvor øste du af Kilden?
Hvor tændtes Fakkelen? hvor brænder Ilden,
Den Jordens Mulm ei slukke kan?

Viid og forstaae det, Vandringsmand!
Den Ild, som brænder alle vegne,
Det Væld, som randt fra Lysets Egne,
Og svinder ei i dunkle Land,
Eet Element de ere hisset,
Hvor hiin fortærer Sandsevaradiset,

Dg dette slukker Frygtens Helsebrand.
Viid og forstaae det Vandringsmand!
Den Visdom som fra oven rinder,
Den Kjærlighed, som evig ei forsvinder,
Er eet udi den store Verdensaand.
I dem skal Aanden luttret leve,
Dg uden selvsygt Haab og nedrig Frygt sig hæve
Til Lyset ved — Oplygnings Haand.

Nattevandrerinden.

(Romance.)

Elina gaaer i sin Faders Borg,
I sorte, flagrende Klæder,
Hun synes at skule dyb Hiertsorg;
Men aldrig hun sulker og græder:
Hver Dag hun svinder som Dug for Sol,
Hun seer det og smiler med stille Taal,
Bekymret den Moder tit spørger:
"Elig Datter! hvorføre du sørger!

Hvi er dit Øye saa sygt saa mat?
Hvi er dine Kinder saa blege?
Og hvor er din Gang hver Midnatsnat,
Naar Søvn dit Legem skal qvæge?"
"Ne! Moder, jeg elsker ei Dagens Lys;
Men Natten er mig saa venlig tys,
Og gaaer jeg ved Midnatstide,
Og seer paa de Stjerner blide."

"O! vogt dig, Stjernen er vist ei blid,
 Som Pigens Hjerter besnærer;
 Og Maanefinnen gjør Kinden hvid,
 Og Midnatstaagen udtærer."

"Lad tæres Legem, lad blegne Kind!
 Men sød er dog Stjerne og Maanefin
 Og Lillien haver jeg funden,
 Som kun duster i Midnatstunden.

Den Moder sukker, og tier qvær;
 Men vil sit Forsæt forfølge:
 Ved Nat hun Pigen bortvandre seer,
 Saa sagte hun efter mon følge.
 Bag Haugen ligger en Kirkegaard,
 Didhen den sorgende Pige gaaer,
 Bag Kirkemuren bortsvæver,
 Den Moder det skuer og bærer.

I Natten lyser en Marmelsteen,
 Til Stenen den Pigelil vanter:
 "Stat op, min Elskede! kom, min Ven!"
 Paa Graven hun sagtelig banker.

Brat revner Stenen, og underfuld
En Dødning stiger af sorten Muld;
— Al! hellige Christ! dig forbarme! —
Hun synker udi hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst,
Tæt Læber med Læber sig møde,
Og Pigen hensmelter i rædsomme Lyst,
Og klynger sig fast til den Døde;
Paa Graven de sidde som Brudgom og Brud,
Og hvidske saa sagte i Natten ud:
"O! Yngling, naar vil du modtage
For evig din elskende Mage?"

"J Morgen Pige! du vorder min Liv,
Saa skal jeg dig evig omarme;
Thi nu har jeg drukket dit sidste Liv,
Udsuget din sidste Varme."

Ved Kirkegaardsdøren den Moder staaer,
Og anser og hører de Nædselsord,
Hun blegner og styrter til Jorden,
Som knust af Himmelsens Torden,

"Ak! beed for din syndige Sjæl en Ven!
Beed Barn! og flye med din Moder!
D! vee dig Dødnings! — du est min Søn,
D! Dotter, det er din Broder."

Den Døde hører det Angestfrig,
Og bleg og langsom han hæver sig:
"Tie stille Moder! tie stille!
Et Blod kan Sjæle adskille,

Paa Jorden gjelder det store Bud;
Men ikke i Aandernes Rige,
I Døden vorde vi Brudgom og Brud
Hos Gud samles Lige med Lige.
Gak hjem, og tag din Dotter ved Haand!
I Morgen samles vi Aand med Aand,
Farvel — her Hænderne gale,
De Døde til Graven de kalde."

S a r p e r n e.

"Saa mange røre kan et følsomt Hjerte,
Naturens Helligdom udgrandstke Saa:"
Hvis nogen Skjald os denne Blisdom lærte,
Saa veed jeg vist, han gammel var og graa,
Saa veed jeg vist, han aldrig vilde stemme
Den gyldne Stræng til søde Toner meer,
Naar kold han i sin Grandstning kunde glemme,
Alt Toner meer end — selve Lyset er;
Thi er det stort og herligt end, at skue
Dybt i Naturens skjulte Helligdom,
Hvad er dog Dyets Glands mod Hjertets Lue?
O! uden den er selv Naturen — tom.
Ja der er Meget i Naturens Nige,
Som Barden nedig skuer alt for grant,

Lad ikke ganske hellig Skumring vige!
 Thi da er mangen herlig Drøm — kun Tant.
 Siig Skjalden ei, at Skoven kun er — Træet,
 At Hjertet kun er usfelt — Kjød og Blod,
 At der er ingen Sylpher, ingen Feer,
 At — Luft hans Himmel er og — Vand hans Graad!
 Thi da vil ei "Dryaden mere ryste
 Sin grønne Lof i Aftenskumringen,"
 Da er det Skygger kun, hvorfor han gyste,
 Hvorved han studsed, — blussed, — reves hen;
 Da vandre ingen Væsner meer foroven,
 Da lyser Fromhed ei fra Stjernerne,
 Da taler Almagt ei i Skyefartoven,
 Da smile Engle ei i Drømmene.
 Lad ham end see den evig skønne Orden!
 Lad ham forbanset ved sin Viden staae,
 Forsteenet, som et Himmelsfjeld paa Jorden —
 Men Harpen kan han aldrig mere slaae.

Der var engang en trofast Elskerinde,
 Men Graven favned hendes blege Ben,

Dog tit hun monne ham vemodig minde
 Ved Harpens Klang i Aftendæmringen;
 Og i en Aftrog Bennens Harpe standed,
 Og gjengav hendes Tungfjinds Melodie,
 Og Emil i Pigens stille Graad sig blanded,
 Naar hun fornam den søde Harmonie:
 Hun troede, at den Elsktes Aand nedsvæved,
 Usynlig, ved sin Piges Klagesang,
 Og sagtelig henover Strængen bæved,
 Og aabenbared sig i Gjenlydsklang;
 Og hun var lykkelig ndi sin Smerte,
 Dog slaffet kun; thi at en Vilsling kom,
 Som ikke rørte noget følsomt Hjerter,
 Men grubled i Naturens Helligdom.
 Han vidste Alt naturligt at forklare
 Af Tonekonstens sande Theorie,
 Han maatte strax sin Vilssdom aabenbare,
 Og Pigens søde Dromme var — forbi:
 Ei var det meer den Elsktes Aand, som rørte
 Forladte Harpe sødt i Skumringen;
 Livløse Strænges Samklang kun hun hørte,
 Og taarefuld hun satte Harpen hen;

Dg aldrig mere Trost hun kunde finde,
Dg aldrig meer hun rørte Harpens Guld,
Dg uastørret Taaren maatte rinde,
Til Pigen Noe gjensandt i tausen Muld. —

Saa Mange Knuse kan et sølsomt Hjerte;
Men Sjælens Helligdom udgrandske Taa,
Luf kun dit Øye til og drøm, o! Smerte,
Med lukte Øyne du kun Lyset saae.

Barners pöetiske Wandringer.

Et romantisk Digt.

Dist. gjennem Cyprias Lund vandred en elskende
Digter,
Sang om sin Kummer og Fryd, lyffelig selv naar
han græd;
Thi, af sin Gud ei forladt, saae han sin Gud i sin
Verden,
Ewighedahnende selv, saae han Forraadnelsen ei;
Men naar hans Taarer dog randt, var det vemo-
dige Længsler,
Som selv i Kjærligheds Skjød Glæden en Taare
afsvang.
Varner var Digterens Navn, selv han sin Vandring
har sjunget;
Dog førend Harpen han slog, kæmped han mangen
en Kamp,
Thi som et sørgeligt Liv Fuglen i Ægget maa leve,

Indtil den vorende Kraft knuser Omgivelsens Skæl:
Saa maa hver stræbende Aand udaf den engere
Verden

Selv sig fremkæmpe med Kraft, eller den quæles
deri.

Livet udvikles i Strid, det er den evige Orden,
Jorden besværlig hver Kraft, som imod Himmelen
tyer:

Derfor kan Digteren sig sjælben med Verden for-
sone,

Derfor bortstøder den ham ofte saa fiendtlig igjen.
Mennesket hilser med Graad Verden i Fødselsens
Time,

Og som et hjælpeløst Barn Skjalben fremtræder paa
Jord:

Hvad han hos Gud haver seet søger han barnlig
omkring sig,

Finder sit Nige ei her, vender med Taarer sig
bort.

Og i Naturen han seer hvad han hos Mennesket
favner:

Kjærlighed, Fromhed og Liv, Følelse og Harmonie;

Did tyer hans Kjærlighed hen, derfra til Konsten
den vandrer,

Derfra til Menneſket og — endelig hjem til ſin Gud.

-- Du, ſom har Evighed drømt, du, ſom har Kjær-
lighed ahnet,

Du, ſom har elſket, for dig toner hans Kjærlig-
heds Sang.

Breve fra Warner til Carl.

"Op! Solens Straaler vinke dig,
Ud i Guds frie Hal!
Gaae gjennem Landet lystelig!
Stig over Bjerg og Dal!

See! Strømmen jo ei stille staaer,
Den bruser lystig fort,
Hør! Vinden muntre Vinger slaar
Og suser, flygter bort.

Dg Maanen reiser hist og her,
og trættes ei derved,
Dg Solen over Bjerget seer
Dg gaaer i Havet ned.

Der sidder du o! Menneſke,
Dg længes i dit Hjem,
Friſt op! ſee glad det Fremmede!
Dg vandre munter frem!

Hvo veed hvor Lykken blomſter dig?
Saa gaae og ſøg den kun!
Til fort! thi Morgnen ſkjuler ſig,
Snart kommer Aftenſtund.

Lad fare Sorg og Angſtlighed!
Er Himlen dog jo blaa!
Tryd verler med Sorgmodighed,
Tøſt kun til Lykker Troe!

Din Kjærlighed bærer Trugt ſaa vidt
En Himmel favner dig,

Og hvert et Hjerter faaer vist Sit,
Sog kun utrættelig!''

Saaledes synger jeg nu med Tiet, og gjør en
Fodreise gjennem den vide Verden, med Pilegrims-
flaven i Haanden, og min lille Harpe paa Skulderen.
Den aabner mig mangen Dør og maaskee hist og her
et broderligt Hjerter. Dette omvankende Harpespillerliv
er ret efter mit Sind og helbreder mig maaskee gan-
ske fra min Tungesindighed. Ved den vide Verden
forstaaer jeg for det første mit Fædreland det el-
skede Danmark; men min Verden bringer jeg med
mig, og i Virkelighedens Land søger jeg kun venlige
Blomster for at omvinde min Harpe med en Krands
af den yndige, fædrelandske Natur.

Med den store Kjærlighed i Hjertet, og den
unge, fremspirende Vaar omkring mig, aander jeg
frit og muntert og gaaer let min Gang over de
grønnende Enge. Hver Sands er aaben for de bl-
dere Indtryk, og troe som et Speil modtager Gnet

de herlige Syner. Jeg har seet Vinteren flygte i
de fjerne Laager og med Glæde hørt dens Afskeds-
sang i Storme fra Nord. Fra Aftnens Egne for-
nam jeg lune Vinde, som paa lyse Solstraaler fore
forbi og sang om den kommende Vaar. Bierne har
forladt deres Kuber og sat sig paa de svulmende
Blomsterknopper. I Busken staae de muntre Som-
mergjætte og vente deres yndige Søstre. Lærken op-
hvirvler i den klare Luft og vækker de slumrende
Fugle. Eovalen kiger ud af sin Grav og istemmer
sin klynkende Sang; den lyder smertelig midt
blandt de glade Toner, og minder længselsfuld om
de evige Savn. Men fra Syden kommer den flyg-
tige Glæde med Vaaren og kalder Naturen til Kjær-
lighed og Liv. De reisende Træfugle følge jublende
deres Gudinde i store Klynger; og naar de stundom
nedlade sig paa et Kirketaarn, for at hvile de trætte
Vinger, saa tænker jeg paa, hvor godt det dog er
at kunne hvile hos Gud, og fra ham hente Kraft
paany til den insydomme Reise; og naar de nu
atter bortflyve efter Vaaren og den flygtende Glæ-
de, saa synes jeg at forstaae deres Sang. Jeg

drager ogsaa videre og nynner min Foraarssang og
 søger min Fryd og mine Længslers Maal i det
 Fjerne.

W i n t e r e n s A f f l e d .

Hvad er det for fjerne Toner?

Hvilke kjæle Lyd

Bære hid til Kraftens Toner

Kra det svage Syd?

Ha! jeg kjender

Eders Tryllehør,

J er ikke mine Venner,

Kommer mig ei nær!

Vestenvinde!

Fuglesang!

Elfskov! Fryd! og Harpessang!

Lier! holder inde!

Blomsterklædte Dandserinde!

Glade, underfulde Vaar!

Hvad vil du i Nord?

Her boer jeg fra fjerne Old,

Stormende og kold;

Jeg har Landets Sønner hårdet,

Drykket dem til iisnet Bryst,

Alt de kold og usorfærdet,

Fremmed for blødagtig Lyst,¹

Landser slynge, hæve Sværdet

Drabelig i blodig Dyst.

Jeg er Nordens Fosterfader:

Her jeg gammel blev og graa,

Elffov, Spøg og Sang jeg hader,

Lider ingen Blomster smaa;

Efrantne Sydlings Børneglæder

For min Aande døe.

Engens farvesprængte Klæder

Vlegne naar jeg dem betræder;

Floden binder jeg med Hæder

Lægger Harnisk paa quindagtig Sæ.

Nordens Herre var jeg længe,

Storme hyled ud min Magt,

Fuglen taug og stum var Harpens Strænge,

Jorden i sin Liigdug lagt.

Længe sad jeg paa min Throne,
Den var bygget af Chrystal,
Længe tvang jeg Kraftens Zone
I min sneopreiste Hal.
Men nu slukkes ud min Stjerne,
Borg og Throne synker hen,
Føraarsstraalen fra det Tjerne
Kommer — smelter den.

Vestenvinde!

Tuglesang!

Elfvog! Fryd! og Harpeklang!

I mig overvinde;

Blomsterflødte Dandserinde!

Glade, underfulde Vaar!

Dig jeg viger for.

Bestvindene.

I Gallop, i Gallop,

Over Stub, over Bust, over Bøgenes Top

Vi Smaadrenge ride.

Vi sidde til Hest

Som vi kunne bedst

Paa de Solstraaler blide;

Og i Hui i og Hast

Vi holde os fast

Paa de Gangere, rappe og hvide.

I Gallop, i Gallop,

Over Stub, over Bust, over Bøgenes Top

Vi fare saa vide.

Vi komme fra Vest

Som et Lyn gjennem Lust, paa vor skinnende Hest

Vi lystige Dreng,
 Med Spil og med Klang,
 Og med Spøg og med Sang
 Over Marke og grønnende Enge.
 Og paa Mark og paa Eng
 Gaae Smaapiger i Flæng
 Med Roser paa smilende Kinder;
 Vi dem fare forbi:
 Her er vi, her er vi,
 Kysser Rosen paa kinden, og svinder.
 I skalkagtige Smaa!
 Lad os Piger smukt gaae!
 Hvidsker Barnet og Barmen tilbæffer,
 Hvorfor sige I ei
 Hvem I saae paa jer Vei?
 Kommer Daar? eller mon I os gjæffer?
 Hun er nær, hvor vi er,
 Hun er nær, hun er nær
 Den Mæe med de blomstrende Kinder,
 Som i Mar, som i Fjor,
 Som om tusinde Mar
 Alle Hjerter fortryllende vinder.

Hun er nær, hvor vi er,

Hun er nær, hun er nær,

Snart hun kommer, den skønneste Skienne.

Nu lystig! hop, hop!

i Gallop, i Gallop!

Over Stub, over Buss, over Bøgenes Top!

Snart er Stubben og Bussene grønne.

B i e r n e.

Surre, surre, sum, sum,
Gamle Snemand gik sin Vej,
Og i lystig Hurlumhei
Vestenvinde fuse.
Golen skinner, Lærken leer,
Hvorfor skal vi sidde der
I de tætte Huse?

Surre, surre, sum, sum,
Her er bedre i det Fri;
Men forgjæves lede vi,
Her er ingen Blade,
Her er ingen Blomster smaa,
Intet Lov at hvile paa,
Ingen Honningsfæde.

Surre, surre, sum, sum,
Gorden er saa bar, saa tom,
Staffels Vie for tidlig kom.
Surre, surre, surre,
Staffels Vier knurre.

Sommergjællene.

Hvad er det for Snurrerie?
Brantne Blindebukke!
Skal I flyve os forbi,
Murre, brumme, susse?
See nu, hvad I ser ei saae!
Her er Blomster, Blade,
Her er Grønt at hvile paa,
Her er Honningslade.

Vi vil ikke gjække Jer,
See! vi prise Sommer,
Dg vor Moder hun er nær,
Dore Søstre kommer;

Lillier og Tusindfjøn,
Roser og Fioler:
Rød og gul og blå og grøn
Er deres Kjoler.

De er undervejs endnu,
Kom da hid saa længe!
Lille Vie! o! kom kun du!
Kommer Piger! Dreng!
Kan du glæde dig ved Lidt,
Favre Børneskare!
Ind i Bussen til os tit!
Vi er Sommernarve.

F æ r f e n.

Jeg sad vemodig paa nøgne Qvist,
Dg ledte om Lye og om Tøde,
Jeg havde min Fryd og min Stemme mist,
Min Jord og min Himmel var øde.

Da saae mit Øye fra sorten Jord
den første Spire frembryde,
Dg milde Sydvind forbi mig foer,
Dg hvidskede sødt og bortflyede:

Sjung Haabets Sange i høien Luft!
Byd Jorden sin Favn udbrede!
Fra Syd kommer Bruden i Blomsterdust
I det lysgrønne Brudeklæde.

See! derfor jeg svinger
De dirrende Vinger,
Dg quidrer nu lystig i høven Luft
Om de kommende Glæder,
Om Bruden, som kommer i lysgrønne Klæder,
I Blomsterduft.

Vaagn op af din Dvale,
Du slumrende Evale!
Sjung lydt under Tag!
Din Nat er nu omme,
De Reisende komme,
Dg seent skjuler Sløret den smilende Dag.
Kom ud af din Hytte!
Paa fjerne paa fremmede Sange du lytte!
Kom, Menneske! kom, og vær glad!
Nu fylbes det Døde
Nu lever det Døde,
Nu iler os bortdragne Venner imøde,
Dg Haabet besjæler vort Dødd.

P r o e n e.

Saa var det ikkun en Winterblund?
Tilbage de Længseler ile,
Saa klumred jeg kun en liden Stund?
Og kunde ei evigen hvile!

Naany jeg vækkes af Lærkens Qvad,
Maa forte Vinger udbrede;
Men Sorgens Fugl bliver aldrig glad,
Maa klynke og kan dog ei græde.

Jeg klager, og veed ei selv hvorfor,
En Ahnelse kan jeg fornemme;
Jeg ser haver været, jeg veed ei hvor,
Der er Noget, jeg aldrig kan glemme.

Det svæver for mig saa underlig
I dunkel Erindringsskygge,
Og som en Dæmon forfølger det mig,
Ihvor jeg mon boe og bygge.

Og ængstelig jeg flager hid og did,
Som en bødserdig, arm Synderinde,
Min Sang er afbrudt, nu vild, nu blid,
Og Roe kan jeg aldrig finde.

Thi Kilben jeg til min Sorg ombær
I mit ængstelig ahnende Hjerter,
Og naar paa mit blodrøde Tryst jeg seer,
Jeg klynker; men veed ei min Smerte.

See! derfor jeg quidrer om Kirketag,
Og for tungsin dig Menæstes Hytte?
Hans Hjerter og bløder ved Nat, ved Dag,
Og gjerne han paa mig mon lytte.

Lit svæver jeg over den blanke Sø:
O! kunde dens Skjød mig modtage!

Jeg vilde saa gjerne i Bølgen dø,
Veed ei hvad mig holder tilbage.

Min Rede jeg kliner af sorten Jord;
Thi bedst under Jorden jeg blunder,
Lg tit jeg i mørke Grave boer;
Thi did min Længsel henstunder.

Dog see! hist komme med Liv, med Lyst
Vaarsugle med frydefuld Stemme.

-- Ak! røde Pletter paa Procnæs Bryst!
O! kunde jeg Eder forglemme!

G l æ d e n.

Arme Progne! klynk ei meer!

Menneske! ei meer du klage!

Sorger! Sukke! Engstelser!

Gler, gler tilbage!

Fuglen fra lyksalig De,

Fuglen med den lyse Vinge,

Som kan Mærkets Hær betvinge,

Svømmer over Søe.

See! med talrig Børneflynge,

Stiger hun i Land;

Mon I Fuglen kjende kan?

Hører hende synge!

• • •

I Edens Hauge der blev jeg fød,

I Livsens Trøe var min Nede,

Mine Fjær vare gylde, som Morgenrød,
Mit Navn var den evige Glæde.

Jeg leved der i lykkelig Fred,
Mine Sange gjensløde saa vide,
Min Mage kaldtes Ufryldighed,
Hans Duun var lilliehvide.

Og Born vi havde i Tusindtal,
Ud i Verden vi sendte dem Alle,
De slagte endnu over Bjerg, over Dal,
Spøg, Munterhed, Smil de sig kalde.

Men Mennesket dræbte min Mage hvid,
Og jeg maatte flye af min Rede,
Og rastløs jeg søøver nu hid nu did,
Og kaldes den stakkede Glæde.

Og Guldet er faldet af mine Fjær,
Og let er min Vinge nu vorden;
Men Mennesket haver jeg dog saa kjær,
Og vil ikke flygte fra Jorden.

Dog blandet er nu min Harmonie
Med enkelte fremmede Toner;
Dg aldrig jeg dvæler, men flyver forbi
Fra Morgnens til Aftenens Zoner.

Tit Ynglingen rækker sin Haand efter mig,
Men kan dog ei holde mig fangen:
Idag jeg sjunger saa blidelig,
Imorgen er jeg bortgangen.

Tit fanger han dog mine Unger smaa:
Dem kan jeg ei alle medtage,
Dg dem kan Mennesket høre paa
Indtil jeg kommer tilbage.

I Pigens Kinder ved Pigens Barm
Dem Elskeren tit kan oplede;
Men hvor de gjøre for megen Larm,
Der flygter den rastløse Glæde.

B a a r e n.

Snæv hid o! Glæde,
Og dvæl hos mig!
En skyggefuld Nede
Jeg bygger for dig.
Kom Engens Spæde!
I Blomster smaa!
Ederis Læppe I brede
Hvorhen jeg mon gaae!
Saa let jeg træder
Da hen over Eder,
Som Løvet, der danser paa Bølgen blaa.
I ranke Bøge!
Smyk Eder paany!
Lad ei min Sanger forgiæves søge
Hos Eder Lye!
I Skovens Moer! I stolte Ege!
Haardhjertede Skjønne!
Vær ikke saa blye!

Udspreder forfarisk de Lokker grønne!

Lad Spøg og Elskov til Eder tye!

Vestvinde med Lokkerne lege!

Kind blidt I Kilder!

Som Harpeklang,

Kom Nattergal! med de søde Triller,

Istem med Naturen din Brudesang.

Kom muntre Ynglinger! favre Piger!

Til Spøg og til Sang og til Dands!

See! Kjærlighed sig mellem Buskene sniger

Og fletter saa mangen en Brudekrands.

Kom hele min Alynge!

Kom Store! kom Smaa!

Som viste, som surre, som dandse, som synge,

Hvorhen jeg mon gaar.

O, kommer I Alle

Som have mig kjær!

Til Liv og til Lyst Eder Vaaren mon falde.

Kom fryd Eder Alle,

Og savn mig, imens jeg er nær!

Frøfuglene.

Lyksalige Rejsel! lyksalige Tid!

Nu hid og nu did!

Nu hist og nu her!

Som Glæden bevinget vi er.

Over Eng, over Bye,

Over Sletter og brusende Skove,

Over Høj over Dal, over rullende Bøve

Med susende Vinger vi flye.

Overalt har vi hjemme,

I Syd og i Nord,

Og munter vi reise med jublende Stemme,

Og følge den Yndiges Spoor;

Gudinden, som danser

Nu fjern og nu nær,

Strøer Blomster paa Marken, og Lunden befrandses,

Og kalder sin vingede Hær.

Vi høre saa glade
Den Yndiges Røst,
Og slagre, og hunge, og Hjemmet forlade,
Og søge det Fjerne med Lyst.

Vi bygge vor Nede
I Nord og i Syd,
Hos den rastløse Fryd.

Vi søge vor Nede,
Hvor Vaaren har fæstet sit Sæde.

Den skjuler os kun
Som Herberg paa Reisen en stakket Stund:
Snart flye vi med Vaaren og med den ustadige Glæde.

Lyksalige Reise! lyksalige Tid!

Nu hid, og nu did!

Nu hist og nu her!

Som Glæden bevinget vi er.

Lyksalig saaledes

At komme og gaae!

Og reise fra Sorgen og aldrig at stædes

I Drale og dræbende Røe!

Lad Mennesket flage

Ved Frost og ved Kulde;

Henslæbe som Ormen de langsomme Dage,
Og bære paa det fædrene Muld!

Lad Mennesket klage

Med Længsler og Savn!

I Hjemmet han vil til det Fjerne bortdrage;

Fjern savner han E. Fedes Favn.

Vi kjende ei Klage,

Ei Mennesketvang,

Vi kjende ei Vinterens stakkede Dage,

Og os falder Tiden ei lang.

Fro kan vi bortdrage

Fra Hjem og til Hjem

Tilbage

Og frem;

Med os følger Broder og Søster og Mage,

Og ingensteds savne vi dem.

Lyksalige Reise! lyksalige Tid!

Lyksalige Liv! flyve hid, flyve did,

Flyve hist, flyve her,

Nu fjern og nu nær,

Som Glæden-bevinget vi er.

Du kan aldrig troe, bedste Carl! hvor lykkelig jeg er. Den hele Natur staaer besjælet for mit Øye, et Aftryk af den evige Skønhed, en betydningsfuld Correspondens med Nandeeverdenen, en melodisk Gjenklang af den eene, store Harmonie, og i Fuglens Sang og i Vækkens Risten, i Træets Risten og Blomstens Dufte taler og aander een eneste Kjærlighedsgeist, som omsvæver det Hele. Og Menneskene — O! troe mig, Broder! de ere gode, og kunde være lykkelige, naar de kun vilde elske hverandre lidt mere, og ikke for ængstelig jage efter den arme Lykkelighed; det er en deilig Sommerfugl, som med fraglede Vinger boltrer sig i Blomsterdufte; men naar Varnet utaalmelig forfølger den, flygter den skundom bort, og griber han Flygtning-

gen voldsom, bortfalder dens Skjønhet i Stov. Ja
Menneffene ere Børn, min Carl! men gode Børn:
Guds Billede boer jo i dem Alle, og det kan vist
aldrig ganske fortabes. Hvormangen stor, fortrefse-
lig Aand har vi ikke mødt blandt de gamle Hen-
farne? hvis evige Tanker i hellige Toner omsvæve
os, som huldfulge Genier, og hvidske venlig til
hver ædel Sjæl: vi ere dine Slægtninge! hvorman-
gen Skjøn, beslægtet Aand maa der ikke leve paa
Jorden? hvorfor skulde de ikke kunne finde og kjen-
de hverandre, og gaae lyffallig tilsammen i Kjær-
lighed og Fred? O! troe mig Broder! Verden er
skjøn og alt det Skabte fortrefseligt! Gud saae jo
Alt hvad han havde gjort, og see! det var saare
godt.

Det er mig en Glæde at see hvorledes Naturen forener Menneskene: der gaae de mellem hverandre Høye og Lave, Store og Smaa for at drage den samme Luft og betragte det samme store Skuespil, den grønne frugtbare Jord forneden, den blaa hvælvede Himmel foroven. Jeg gaaer frem og tilbage og seer paa de mangfoldige, forskjellige Ansigter; jeg er selv saa glad, og søger Glæden i Alles Øyne. De smile rigtig nok for det meste; men det synes mig dog ikke allevegne at være den rette Glæde. Da kommer jeg ihu, at vi dog Alle kun er een stor Familie, Børn af Adam og Eva og af den samme store Fader i Himlen, og jeg undrer mig over, at vi ikke gaae fortroligere blandt hverandre, men at Enhver saaledes holder sig til sig og Sine. Jeg

seer mangen Broder, som jeg gjerne vilde række Haand, hvis han ikke saae saa fremmed paa mig. Jeg seer mange skønne Søstre, og vilde gjerne omfavne dem, og sige dem hvormeget jeg holder af dem, og spørge dem hvorfor de ikke er saa glade som jeg; men det er jo ikke anstændigt, og jeg skammer mig selv over min barnagtige Kjærlighed. Saa gaaer jeg hist og her og seer paa de underlige Mennesker, og lytter undertiden efter hvad de dog monne tale sammen; men da bliver jeg tit bedrøvet: thi den Ene leer spodsk ad den Anden og taler ilde om den Anden. Al! tænker jeg ved mig selv, hvor kan det dog være, at man saa gjerne vil see Skjæven i sin Broders Øye? og jeg vender mig bort; thi jeg mærker en Taare vil bryde frem, og jeg bluds ved at Nogen skal see den. Al! bedste Carl, det er vist ikke godt, naar vi maa blues ved vore bedre Fællefer.

I Aftes sad jeg alene paa en Høy og saae hvorledes Glanpsen af den nedgangne Sol forgyldede Vestens Skyer. Det er den Godes Eftermæle, sagde jeg, og faldt i Tanke; men da jeg atter op-

Iøstede Øyet, var Glandsen forsvunden, og et uvil-
 faarligt Suk steg fra mit Bryst. Men i Busken
 slog en Nattergal lifligt, og rundt omkring mig
 sværmede en Verden af Insekter i fortrolig Surren
 Et Liv syntes at besjæle dem Alle, og een eneste
 fælleds Glæde udtalede de Alle frit og ufungen paa
 deres Viis. Af Eder skulde vi lære, tænkte jeg,
 Ingen af Eder falder det vist ind at sætte sig hen
 paa et afsidets Træ og gjøre melankolske Betragt-
 ninger. Jeg maatte smile over mig selv, og gik
 videre.

Nei, Menneſkene ere dog ikke Børn, dertil ere de for kloge. Jeg begynder at kjende Verden fra ſin ſande Side, og vilde ſaa gjerne helde mit Hoved til Virkeligheden; men det er en haard Steen at hvile paa Broder!

Udi en Gartners favre Urtegaard
 Lyſtvandrede en Aftenſtund en Digter:
 Han ſtandsed ved et Frugttræ, litted fro,
 Og hørte henrykt liſtig Strængeleeg;
 Thi høyt fra Træets Krone toned dumpt
 Og underfuldt en gylden Volsſharpe.
 Henover Strængen kjælne Vindpuſt gled,
 Og vemodſfuldt, men blideligt og ſødt
 Hengſed udi den ligestemte Sjal
 De myſtiſke, forunderlige Toner.
 Og Hjertet ſlog ſaa fromt, høytideligt,

Dg Tanken tabte sig i blide Drømme,
 Dg steg som Geleller i Harmonie
 Til Gud og Evighed og bedre Verdner.
 Thi Tonerne lod velbekjendt for Aanden,
 Som naar igjennem Gravens høje Græs
 Ved Midnatstid Hensarnes Aander viste
 Dg hvidske venligen og fare hen.
 Dg loffet did ved Strængens Trylleklang,
 I Træets Lovsal glade Fugle sad
 Dg nynned deres Aftensang. O! Fryd,
 O! underfulde Sjælesryd! — udbød
 Begeistret Digteren, — Tak være dig,
 Som findrig her udspendte gyldne Stræng
 For Aftenlustens Aande, at den blidt
 Kan hvidske ud Naturens Underklang
 For hver Naturens Søn, at Himlens Slægt
 Maa føle og i stemme den med Fryd!

Forundret hørte Gartneren de Ord,
 Kold stod han der, og varme Digters Ånd
 Var for hans sløve Sands et fremmed Sprog.
 Det Spilleværk — han endelig sig udled —

Det Spilleværk i Træet er det vel,
Hvorom han taler; det min Formand har
Ophængt der — troer jeg — for at skræmme bort
De skadelige Fugle; men jeg seer,
Det skader meer end gavner: Fuglene
Har vant dem til det Spil, og komme nu
I Hobetal og æde mig min Frugt.
Det Legetøj vil jeg nu rive ned,
Og sætte did en rigtig Fugleskræmme;
Thi hvad ei nytter har jo ingen Værd.

Sørgmodig hørte Digteren de Ord,
Brat i en Taare rulled bort hans Tryd;
O! Konst — han sukked — Himlens Harmonie!
Hvi toner du paa Jord? og Sanger! sige,
Her finder du ei Hvile eller Lye.

Jeg har drømt, min kjære Carl! og gid jeg aldrig var vaagnet! jeg vilde neddrage min Himmel paa Jorden og den nedstyrtede over mig. Den er forgaaet, denne skønne, idealiske Verden med alle sine Fæstlotte og fortryllede Øer, og den snevre, ængstende Virkelighed indslutter mig mere og mere med sine Jængselmure, og berøver mig hine herlige Udsigter. Hvad er det dog for Mennesker, som vi maae vandre imellem? jeg troede, de vare Brødre, og vilde slutte mig til dem i Kjærlighed; men da oplødes mit Øye og jeg stod som forstenet blandt de kolde, døde Omgivelser. Erkjendelse søgte jeg og min Glæde forsvandt, jeg spiste af Kundskabens Træ og — mit Paradiis var tabt. Jeg har styrtet mig midt ind i Verdensvrimmelen, og ikke fundet

eet Menneske, som jeg kunde elske; og det aabne,
 fluffede Hjerter indslutter sig dybt i sig selv og sul-
 fer. Du er den eneste som forstaaer mig, du kjen-
 der mine barnlige Drømme om Vensteb, Kjerlig-
 hed og Lyksalighed, og kun du kan begribe min
 Sjæls gnselige Tomhed, naar jeg siger dig, at jeg
 med dette brnsende Hjerter staaer een og næsten li-
 gegyldig midt i Verdenstummelen og synger med
 Salomon:

Hvad er det du higer efter
 Under Solen, Menneske!
 Hvortil mon du Dyet hester?
 Blinde! kan du Maalet see?

Aret staaer sin Vaar, sin Sommer,
 Grønnes, guls, meies af;
 En Slægt gaar, en anden kommer,
 Jorden staaer, en evig Grav.

Maanen vandrer i sin Orden
 Fra og til det samme Sted,

Solen stiger over Jorden,
Solen gaaer i Havet ned.

Daglig kommer den tilbage,
Gaaer den samme Vej igjen,
Vinde fæse og udbrage,
Fare frem og ile hen.

Bækkene i Havet falde,
Havet fyldes evig ei;
Dog paany de komme Alle,
Er at løbe samme Vej.

Ur der Solen Alt er Møye,
Ingen kan udsige det,
Aldrig møttes Støvet's Øye,
Aldrig vorder Øret træt.

Dog hvad var paa Jorderige
Det skal vorde, Skeet skal skee,
Og om Intet skal man sige:
Det er nyt og værd at see.

Under Solen Intet findes
Hvad ei vore Fædre sandt;
Under Solen Intet mindes,
Eftermæle! du er Tant.

Hvad der var i soundne Tider,
Hvad der er, det Kommende,
— Alt med Tiderne bortglider,
Ingen Ihukommelse!

Ingen Vlis, som ingen Daare
Mindes skal evindeligt;
Fælleds Møye, fælleds Taare,
Fælleds Grav for dig, for mig.

Kroget kan ei vorde lige,
Manglerne ei tælles kan,
Hvorfor stræbe, hvorfor hige
Efter Hjem i fremmed Land?

Ingen, Ingen Gaaden fatter,
Ingen, Ingen Maalet veed.
Vlisdom, Daarfskab, Graad og Latter!
Idel Tant, Forsænglighed!

Jeg er bleven tungsindig igjen, bedste Carl! og fjed af menneskelig Dimgang; jeg har trukken mig tilbage i min Eensomhed og med Youngs Natte-tanker for mig mærker jeg kun lidet til den tanke-løse Verden og det daglige Liv. Jeg vil affrskve dig det Sted som nu just ligger opslaget for mig og som mægtig har grebet mig.

"I den uersarne, sig selv smigrende, og haaberige Ungdom stode vi med frydesuldt Mod og brogede Vimpler fra Landet, seile ud i Verden og skaffe os selv i den Tanke, at enhver Vind enhver Stjerne er vor Ven. Blandt det store Antal af uduelige Hænder gives der dog Nogle, som veed at styre Floret; men den forte Storm bruser bag efter og blæser dem langt bort fra deres Haab. Med bestandige Hjerter arbeide Andre sig fort midt igjennem Floder og Vinde, og nu har deres utrættelige Flid fortjent Havnen, nu har de næsten er-

hvervet sig den, de see den allerede, den er vunden — den er tabt. Omendkjönt deres Aarer vare stærke, saa var deres Skjæbne dog endnu stærkere; de strande, og midt i deres Triumf finde de — Døden. De fleste omkomme i Uveir; Nogle synke strar, og de med deres Navne blive for evig af Vølgerne begravede. Den følgende Morgen veed ikke, at de nogensinde vare til. Andre lade en kort Erindring efter sig tilbage, liig et svømmende Flag naar Skibet er sunket, det svømmer et Øyeblik og — forsvinder. Hvor saa ere hine udvalgte Ynglinger af den gunstige Skjæbne, som, fødte under en lyffelig Stjerne, med vindsvangre Seil naae den forønskede Havn! og dog maae just disse, med alle deres opfoldte Ønsker, snart klage: fri for Gjenvordigheder, men ikke fri for Naturen, blive de dog fædste — Mennesker, og naar er Mennesket sikker? Tiden er ligesaa fordærvelig som Stormen; Enden paa deres utallige Redninger er tilsidst Undergang. O! den bygger alt for lavt, som bygger under Stjerneerne."

D! sig mig, Carl! er jeg ikke længer Naturens gode Søn? hvad har jeg syndet at min Moder forskyder mig? er det Gode, det Skønne i mig da forsvundet, siden jeg ikke mere kan finde det uden for mig? — Intet er skjent uden vor Følelse af det Skønne, ikke den legemlige Gjenstand — siger Jean Paul — og jeg troer, han har Ret: den, der ikke bringer Himmelen med sig, finder den ingensteds. Jeg er paa Møen, dette nordiske Sveig. Der staaer hun for mig den ranke stolte Skjoldmose: med sin syldige, kridhvvide Barm holder hun sig ud over Havet, speiler sig i Bølgerne og seer Skyerne omsvørve hendes Jæse. En kold Foraarsvind susser i hendes grøntbussede Hjelm, og naar Maanen beskinner hendes blege Nafyn, da gyser jeg og synes hun er min Valkyrie. See! Wen, midt i Baaren

staaer jeg her som i en kold Septemhernat og gyser for min Vinter. Løvet flagrer trindt paa min Vej; min Sjæls Efteraar er kommen; og naar jeg saaledes staaer paa den steile Klint og stirrer ud i det Vide, saa paakommer der mig en underlig Længsel. Bølgen bruser dybt under mine Fødder, og synes at kalde mig til Noe i sit Ekjød.

Forstummer alt i Herthas Lunde,
 O! Rattergal, din Nøst?
 Mon Somrens Genier alt sunde
 Af Frygt for kolde Efterhøst?
 Har jeg alt seet dig magre, blege Gubbe!
 Hvor du gaaer, støttet til din Stav,
 Henover nøgne Agres gustne Stubbe
 Og vinker mørk Naturen til sin Grav?

En Nøst foer gjennem Herthas Skove,
 Den hvidsked: du skal døe,
 Den fulgte mig paa sorten Bøve
 Til Monas undersulde Øe.

Her søgte jeg med længselsfulde Øye
Paa Klippens Lind det Liv, som svandt,
Her søgte jeg det Skønne i det Høye,
Men Al! det tomme Hjerte — Intet fandt.

Gorgjæves Legemet sig hæver,
Høyt over Jord og Hav:
Med Tungsinds Ravnvinger svæver
Hifnede Aanden om sin Grav.
Gorgjæves Sandsen studsende og svimmel
I Universet stirrer brat,
En Afgrund hist, og her den høye Himmel,
Men over Sjælen ruger iiskold Nat.

Det Heles store Gentlangsstemme
Her engang mægtig led,
Kun Tomhed kan jeg nu fornemme;
Ehi Al! min Kjærlighed er død.
O! du, som 'eene døde Alt besjæler,
Kun du er høy og skøn og stor,
Og naar du ikke meer paa Jorden dvæler,
En — skummel Sarkophag tilbageskæer.

--- Min Cherub! du, kun du kan høre
Mig over skumle Muld,
Og kan du ei paany opleve
Stor, skjen og undersuld;
Da swimle jeg høyt over Havets Strømme!
Og styrte brat fra Fjeldet ned!
Og søge dig og mine soundne Drømme
I — Evighed!

Jeg har forladt min Valkyrie, Ven! og gjort en Pillegrimstreise til min Fødebye, til min Faders Grav og min uskyldige Barndoms Dugge. Tusinde vemodige Erindringer omsvæve mig her, og de svundne Dages Geister ledsage mig venlig i de gamle, velbekjendte Stuer, i den lille indhegnede Hauge, som engang udgjorde min hele Verden, og jeg bliver Barn paany ved at gaae her. O! Barn har det dog godt, dem tilhører jo Himmelens Rige. Men er det ikke underligt, Ven! Alting synes mig her saa smaat, saa indskrænket, og dog saa eifseligt; Jeg er voret fra Buggen, kan jeg vide, jeg har seet en større Verden derude, og nu staaer jeg atter i min Barneverden, seer paa det gamle Legetøj, og smiler og — græder fordi jeg ikke længer kan tale med mine Duffer saa uskyldig som før.

Dg saa her har jeg sungen: underlig vistede
Sangen gjennem de gamle Træer. Det var som
kjendte de Barnet igjen, der nu var blevet voksen,
og de rystede medlidende deres bedagede Hoveder.

Du, som gaaer hist imellem Skyggerne
Og stirrer blidt paa de henrundne Tider,
Mens jeg omtumles mellem Klipperne,
Og vilde Skyer over Havet glider,
Erindring! Musens hulde Moder, kom!
Styr Baaden til din stille Kyst tilbage,
Hvor mine svundne Glæder vanke om
Blandt Skyggerne af de henfarne Dage!

Her først jeg hørte Larkens Morgensang,
Her saae jeg først Guds skønne Sol oprinde,
Her smilede mit Dye førstegang,
Og mild og barnlig kunde Taaren rinde.
Her Hjertet slog saa stille i mit Bryst,
Naar paa min Moders Skjød jeg spurgte, peged,
I hendes Dye saae med kjærlig Lyft,
Og med de lange, brune Løkker leged.

Dg hun fortalte mig om denne Jord,
Om al dens Skjønhed, Herlighed og Glæde,
Dg om den gode Gud, som hiæset boer
I Himlen, og velsigner os her nede.
O! da jeg vilde ham saa gjerne see
Den gode Mand, som elsker os hift oppe,
Dg tænkte, det dog engang kunde skee,
Naar først jeg stod ret høyt paa Bjergetoppe.

Til denne Høy engang i Skumringen
Jeg hopped ved min gamle Faders Side,
Han viste mig hvor skönt paa Himmelen,
Naar Sol gaaer ned, de Stjerner smaa fremskride.
Han maysom fulgte mig til Høvens Top,
Dg lærte mig dens Blomsterbørn at kjerde;
Men grædende jeg saae mod Himlen op,
Dg spurgte: Fader! hvor er Gud dog henne?

Da trykte han mig inderlig til Bryst,
Dg kysste Taaren bort af Barnets Øye,
Al Glæde skjælvend fromme Oldings Nøst:
Søn! — sagde han — Gud throner i det Høye.

Paa Jorden kan du ham ei see, du Smaa!
 Men er du god og from i Livets Dage,
 Da skal du engang til hans Himmel gaae;
 Thi naar vi dse, han vil os til sig tage.

Hvad skal jeg gjøre for at blive god?
 Saa spurgte jeg jeg, og Oldingen mig lærte
 Med Fadersind, at Kjærlighed gjør god,
 Og Gud seer naadig til et barnligt Hjerter.
 Og Bønnen lærte han mig stamme from
 Hver Aftenstund, naar jeg paa Leiets hviled,
 Da syntes mig, Guds Engle til mig kom,
 Og blidelig i mine Drømme smiled.

Ia Engle leged med mig hvor jeg gif;
 Thi falden var ei Englen i mit Hjerter,
 Og ingen Last gif mørk forbi mit Blik,
 Som ingen Dyd med Glorie af — Smerte.
 Usskyldig i Naturens Skjød jeg laae,
 Og ingen Mislyd der jeg kunde høre,
 Fortrolig leged jeg med Blomster smaa,
 Og Snogen hvisled aldrig for mit Øre.

-- Det er forbi, — mit Paradiis er tabt,
Jeg syndede, og Jorden blev forbandet;
Kun han, som Eden i vor Sjæl har skabt,
Han kan os engang lede til et andet.

-- O! Fader, nu du slumrer i din Grav;
O! fromme Moder, ogsaa du er borte,
Og Livets Morgenguld er faldet af,
Og trang er Veien, Skyerne er sorte.

See! Ynglingen gaaer paa en viltsom Kyst,
Hvor ingen Fader ham i Natten møder,
Vil trykke Menneffene til sit Bryst,
Men kold og fremmed de ham fra sig støder.
Dog — Kjærligheden kan ei slukkes ud:
Guds Billed boer end i det lange Hjerte,
Endnu kan det dog hæve sig mod Gud
Og ahne evig Fryd bag stakket Smerte.

O! du, som lærte mig din Aftenbøn,
For gjennem Gravens Nat du maatte drage,
O! Fader, beed nu hisset for din Søn,
At samme Himmel kan os hift modtage!

Dg du o! Moder, blide, gode Sjal!
 Som kun det Gode skued fro herne,
 Dg elsked Menneſker og gjorde Vel,
 Dg ſaae ei Slangerne, hvorpaa vi træde;

O! lad din milde Aand omviſte mig
 I Verdenſkundſkabs mørke Øyeblikke!
 At ei de ſorte Geiſter nærme ſig,
 Som kjende Hjerterne, men — elſke ikke.
 Da ſkal jeg trøſtig gaae min ſtille Vej,
 Med barnligt Sind, med Blikket mod det Høye,
 Med Broderen paa Veien Fives ei,
 Dg ei oplede Skjæven i hans Øye.

Dg tykkes ſtundom Gangen mig for trang,
 Dg kan jeg ei med Verden mig forſone,
 Dg tykkes Natten mig for mørk og lang,
 Skal Davidsharpen Fred i Hjertet tone.
 Kom da paa ſtille Harpetoner, kom!
 Erindring! du, tryk Sjælen bid tilbage,
 Hvor mine Barndomsglæder vanke om
 Blandt Skyggerne af de henſarne Dage!

Her sidder jeg nu igjen paa mit gamle Værelse;
rundt om mig larmer det travle Borgerliv, men det
forstyrrer mig dog ikke i mine Drømme. Gudskelov
at jeg kan drømme, gode Carl! ellers var jeg ret
ulykkelig: Virkeligheden skjænker mig ingen Skygge
af Glæde, derfor ere Indbildningens Skyggeglæder
mig des elskeligere, og naar de forsvinde, har jeg
ingen anden Trøst, end at sætte mig hen og af-
bilde de svundne Gestalter.

Nat var paa Himslen, Demod i min Sjæl,
Fred i mit Bryst, men Taaren i mit Øye;
Jeg slumrede, og i min Drøm jeg saae
Min Fader og min Moder. De er døde —
Men venlig deres Geister mig omsvæve.
-- Velkommen, Fader! fra de Dødes Land!

Velkommen, Moder! fra de bedre Egne!
 Kom hvil dig, Diding! fra din tunge Gang!
 Du est saa bleg, og dine Loffer hvide;
 Dit Alsyn er det samme dog: jeg saae det
 Udi min Barndom: Wiisdom laae deri
 Og Kjærlighed, — Velkommen fra din Himmel!
 Du gamle, gode Mand! jeg er din Søn.
 Og du, som trolig vandrer ved hans Side,
 O! Moder, kan du ei din Søn omarme?
 Hvi staaer du taus og hvid i Natten der?
 Hvi gyser du? — af Jordens kolde Storme
 Omsuse atter dig; du kom fra Lyset
 Og gik til Taagelandet, for at trøste
 Den Fadermoderløse. — Tak, I Hulde!
 Tak, elskte Hedenfarne! at I komme,
 Mig længtes saa at skue Eder atter
 Og høre eders Stemme; men I tie —
 Er Evigheden taus? kan I ei tale?
 O! er det muligt, mine elskte Døde!
 Hvidt blot eet Trøstens Ord! før Morguens Fugl
 Seer Østens Straale, og min Fryd bortkalder:
 Siig, — mødes vi udi et bedre Liv,

Og vorder det opfyldt hint søde Haab,
 Som trøster os herneede? — af! I tie,
 O! Fader, tael! — hvor er din løse Bolig?
 Er der og Rum til mig? og skal jeg engang
 Der kjende, favne Eder? — haarde Taushed!
 O! stam et Ja, og jeg er lykkelig.
 Saae du mig Fader! da jeg sorgfuld standed
 Ved Graven, hvor din Jorddragt smuldrer hen?
 Saae du min Tvivl? og hørte du mit Sul?
 Og rørte mine fromme Længsler dig?
 Fra Høien kom jeg, hvor du hensank, Moder,
 Paa eenlig Wei og langt fra din Ledfager;
 Der ofred jeg en Taare og en Blomst,
 Og gik at hilse Faderen fra dig;
 Thi af! jeg vidste ei, om I var samlet.
 Som en tungsindig Pilsgrim jeg vandred
 Allene mellem mine Elsktes Grave,
 Og vidste ei, hvor mine Elskte var.
 Nu veed jeg dog, at Haand i Haand I vandre
 Som før i Livet; men skal eders Arme
 Da og engang som før omslutte mig?
 -- Af! I opløses hulde Billedsfygger!

I flye, og taled ei eet Trøstens Ord;
 Dog trøstfuldt var jo eders blege Ansyn,
 Og Fader! peged du ei hisset hen
 Paa den opslagne Bog? jo sandelig!
 Du peged paa vor Frelfers Aabenbaring:
 Det er det Trøstens Ord, som eene taler
 Om Livets Haab og Evighedens Fryd.
 Hvad staaer der skrevet? "i min Faders Hænder
 Der ere mange Værelser." Ja, Herre!
 Der ere mange, ogsaa eet til mig;
 men naar jeg kommer, giv mig intet andet,
 End det du gav min Fader og min Moder!
 Der boer jeg helst; thi der har Sønnen hjemme.

Jeg er bleven en forvildet, maaneshg Nattevandr-
drer; jeg har ingen Noe paa mit Leie, og naar
Menneskene sove omkring mig, og Alt er taust og
dunkelt og underfuldt, og Verden ligger for mig

”Ret som et stille Kammer,

Hvori al Dagens Jammer

Bortslumrer og forglemmer sig;”

Saa kan jeg dog ikke bortslumre mine Sorger og for-
glemme mit evige Savn; men jeg gaaer ud paa
Marken og i Skoven, hæver længselsfuld Øyet mod
Himlen, seer paa Maanen og Stjernerne og sukker;

Slig, blege Maane! hvi gaaer du saa stille

I Natten blandt Stjerner histoppe?

Seer taust til din Ven gjennem Skovenes Toppe,

Mens Himmelsens Taarer i Dalene trille?

Hvorfra est du stunden?

Hvorhen gaaer din Vei?

Hvad søger du eensom i Spøgelsestunden?

Du tier — af! veed du det ei?

Hvi stirrer du med dit tungtsindige Øye

Saa sværmerisk hen over Bølger og Høye,

Vidt over den slumrende Jord?

Hvi mon du i Stormen bag Skyerne træder?

Indhyller dit Nafn og hemmelig græder?

— Af! veed du selv ikke hvorfor?

O! mon der foroven

Er dunkelt at gaae som hernebe?

Maa Stjernernes Dronning som Mennesket græde?

-- Du tier — og svinder bag Skoven.

O! saae du mit Hjerte,

Fornam du hvor lydligt det banker,

Naar eensom hernebe ved Midnat jeg vanke,

Og ahner og deler din Smerte!

O! saae du mit Øye,

Hvordan det i Natten dig følger,

Blandt Atlas's Børn i det dæmrende Høye,

- Og her i de spejlsklare Bølger!

O! saae du hvorlunde

Jeg standser paa Veien og bærer,
Veed ikke hvorfra og hvorhen jeg mon stande,
Veed ei hvor min Længsel henhvæver!

O! saae du hvor tunge,
Hvor hede de Taarer da rinde,
Naar Skyerne ile, naar Stormene runge,
Naar Stjernerne sluktes og svinde!

Da vilde du finde
Paa Jorden et Væsen, som deler din Kummer,
Da kom du, Veninde!

Omskygget af venlige Slummer.

Da vilde du stige,
Som fordom, herved ad de stjernede Veie,
Naar hisset, i Drømmenes spøgende Rige,
Du stod ved Endymions Leie.

Som ham du mig dybsed

I tryllende Blund,

De jordiske Taarer af Øyet bortkysed,
Og Taagen bortvistet i Midnattens Stund.

Da skulde jeg drømme

Om Englenes Lyst,

Dg trykke ætheriske Møe til mit Bryst;

Da skulde jeg søsime,

I Evigheds Fryd,

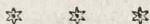
Omtonet af Sphærerers harmoniske Lyd.

Dg vakte mig Kildens de rullende Strømme,

Da skulde jeg mindes de hellige Drømme,

Dg vandre saa stille blandt Mennesker hen,

Til Midnatten gav mig min Glæde igjen.

Carl, Carl! hvordan skal jeg beskrive dig hvad der er foregaaet med mig? Jeg er bleven et andet Menneske, der er opgaaet et Lys for mig, som viser mig Jorden saa skøn, saa himmelsk. Jeg har seet hende — hende som jeg elsker, som jeg evig har elsket, men aldrig før seet med legemlige Øyne.

Nu forstaaer jeg først mig selv tilfulde. Nu veed jeg hvad jeg manglede, naar glade Mennesker tumlede forbi mig og jeg gik eensom paa Veien og sukede. Nu forstaaer jeg denne hede Taare, som faldt tungt paa mit Livs de skønneste Blomster og bortskyllede deres livlige Farver.

Jeg havde seet mange skønne Piger i Verden men min var ikke iblandt dem. Dog har jeg seet hende: jeg saae hende for længe siden blandt min Barndoms lykkelige Synner: hun har staaet som en Engel ved min Vugge og lullet evige Harmonier; hun har været med mig i Arcadien og samlet Un-

derblomster med mig i mit fortryllede Land. Og nu har jeg seet hende igjen. Det var hende, det maa være hende, eller Himmel og Jord, og min egen Tilværelse er et Phantom. Jeg var i Kirke i Søndags, det var til Troprædiken. Lysene skinnede saa underligt i Morgendæmringen, og de dybe Orgeltoner rullede dumpt og høytideligt gjennem de store Hvalvinger. Aldrig før har jeg følt saa inderlig Trang til Samfund med Gud, og aldrig før har jeg følt mig ham saa nær; der gjennemfoer mig en besynderlig Gysen, som snart opløste sig i en dyb og hellig Rørelse. Jeg heldede mit Hoved til en affides Pille og hede Taarer nedrullede over mine Kinder. Jeg bad til min Gud, jeg bad ikke om Lyksalighed, jeg bad kun om Fred; og da jeg hævede Øyet, saae jeg Himmelen aaben, og den evige Fred stod forklaret for mig med den himmelske Marias Ansyn; ja Broder! det var en himmelsk Maria, (thi saaledes hørte jeg hende nævne) guddommelig i sin Mennesselighed. Mørkebrune Loffer henbolgede over den kydske Varm, som et fort Silkeslør indhyllede, og andagtsfulde Taarer

opfyldte det klare, himmelvendte Øye. Hun saae mig ikke; thi hendes Sjæl var hos Gud. Men da hun reiste sig for at gaae, da blev hun mig vaer; thi jeg stod som naglet til Jorden, og mægtede ikke at røre mig. Hun maa have mærket hvad der foregik hos mig; thi en pludselig Rødme udbredte sig over hendes Kinder, og før jeg kunde komme til mig selv igjen, var hun forsvunden. Som beruset tumlede jeg et Par Skridt fremad, men vovede ikke at følge hende. Jeg satte mig nederst i Kirken i en eenlig Stool, og græd og talkede Gud. O! Carl, med hine Følelser torde jeg trostlig staae frem for den Helliges Throne; thi, ved Gud! det var det andagtsfuldeste Øyeblik i mit Liv. — Men hvo var hun? hvor blev hun af? og naar skal jeg see hende igjen? O! derpaa kan jeg endnu ikke tænke: jeg har seet hende, hun er virkelig til, denne Tanke omfatter min hele Tilværelse.

Jeg er saa lykkelig ved at have seet hende, og har dog ikke gjort et Skridt endnu for at oplede hende. Jeg veed jo, hun er her: den samme Himmel omhvælver hende, den samme Sol bestraalet hende, de samme Stjerner gaar op og ned over hendes Hoved. Hun indaander jo den samme Luft som jeg, gaar paa den samme velsignede Jord og tilbeder den samme Gud som jeg. O! min Ven, jeg er bleven et bedre Menneske: jeg kan atter med barmhertig Glæde see Faderens Alasyn i Himlen og hans Billed i Mennesket og den sjonne Natur. Jeg elsker! hvilken Verden af evige Tanker ligger der ikke i dette een Ord! Jeg elsker! — O! forstod jeg Alt hvad der ligger deri saa grant som jeg føler det, saa forstod jeg hvad jeg nu kun kan ahne.

Der ligger en Gaade for hver Mands Blik,
 Kun saa den at tyde blev givet,
 De Glesie fra Buggen til Graven gik;
 Men stedse en Gaade blev Livet:
 Hvorfor? og hvorhen? det vidste de ei,
 Hvorfor? de ei mægted udgrunde
 Og den gik aldrig paa alfar Vei,
 Som grant det udtolke kunde.

Der gives et helligt, et underfuldt Ord,
 Som eene den Gaade kan tyde,
 Det toner saa vidt over mørken Jord;
 Og mægtig det Sjælen kan fryde;
 Men Tusind det høre, og fatte det ei,
 Det nævnes af tusinde Munde,
 Og den gaaer ikke paa alfar Vei,
 Som Kjærligheds Dyb kan udgrunde.

Jeg har søgt hende, Ven! jeg har søgt hende i
Guds Huus, og i Menneskenes Boliger, i Naturens
Hal, og i Konstens og Gratiernes Tempel, men
har intet Spor kunnet opdage af hende. Kun hos
mig selv, i mit eget Indre, der staar hun be-
standig med den fromme Taare i Øjet, der staar
hun som en Cherub og værner om Paradiset i mit
Hjerte, og der opstaar ingen Tanke, som Uskyldig-
heden vilde blues ved. Om hende drømmer jeg,
paa hende tænker jeg, om hende sjunger jeg, og
hende, kun hende jeg seer i den hele Verden. Alle-
vegne føler jeg, hun er mig nær; thi mellem Man-
der gives ingen Adskillelse. Underligt nok, at denne
Forestilling kan gøre mig saa lykkelig! men jeg har
jo seet hende, jeg ved jo hun er til og er intet
Phantom mere, og skøndt jeg gaar eensom i den

dunkle Nat, hvor Alt tier og slumrer omkring mig,
 saa gaaer jeg dog glad og feler en Engel opvaagne
 i mit Hjerte. Og medens alle Fugle tie, istem-
 mer jeg min Løvsang:

Natur! Natur! fornem min høye Glæde!

O! fryd dig, Moder! med din Søn!

O! lad mig synke til dit Bryst og græde

Al Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

Jeg gik paa Jorden en landskygting Taaler,

Og ledte haabløs om en Grav,

Jeg søgte den i Maanens blege Straaler,

Paa Bjerg, i Dal, ved dyben Hav.

Jeg søgte den paa Morgenrødens Høye,

I Skovens Dyb, ved tausens Nøl:

En Sarkophag laae Verden for mit Øye,

Naturen rørte ei min Sjæl.

Da knæled jeg og folded mine Hænder,

Og bad i Templet til min Gud:

"Hvis intet Lys i denne Sjæl sig tænder,
Saa — slet af Anders' Tal den ud!"

Dg som jeg hævede det vaade Øye,
Da tændtes Lysen i min Nat,
Da smilede Jesu Moder fra det Høye,
Dg Evigheden var opladt.

I Kjærlighedens lyse Seraphflader
Maria stod ved Altre's Fod,
Jeg saae dig Engel! som min Sjæl tilbeder,
For Herrens Afsyn from du stod.

Dg hellig som det Altar, hvor vi mødtes,
Dg evig som den Gud, os saae,
Et bedre Liv end mit Hjerte fødtes,
En bedre Verden for mig laae.

Vel ei af denne Verden er mit Rige;
Dog i Naturens Beretning
Jeg fro skal see de Stjerner synke, siige,
Dg Sol og Maane gaac omkring.

En Stund jeg fro skal gaae min stille Vandring,
Hvor Sol staaer op, og Sol gaaer ned:
Jeg veed hvor ei er Skygge af Forandring,
Hvor Dagens Stjerne ei gaaer ned.

-- Natur, Natur! fornem min høye Glæde!
D! fryd dig, Moder! med din Søn!
D! lad mig synke til dit Bryst og græde
Af Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

D! Gud, hvis det Alt var en Drøm, hvis det ikke var hende! hvis jeg havde bedraget mig selv i min Begeistring, i seet en Engel fra Himlen, hvor der kun stod et almindeligt Menneske! hvis det kun var en skøn Form, et yndigt Ansigt, jeg har seet, uden Aand, og uden Hjerte! — Nei, nei, det er umuligt: det Dye kunde ikke lyve, den Daare kunde ikke bedrage. Men hvor er hun da? maaskee langt, langt herfra. Og jeg Daare! jeg veed det ikke og kan dog glæde mig. Farvel, Ven! jeg skal opsoge hende, laae hun end skjult i Jordens Underste.

Forgjæves, forgjæves: Jeg har reist Landet rundt som en eventyrlig Ridder, og søgt om en Pige, som Ingen kjender og jeg ikke kan nævne eller tydelig beskrive for Noget. O! hvit kan jeg ikke udrive hendes Billede af mit Hjerte, holde det for Øyne af hver Vandrer, jeg møder, og spørge: kjender du hende! har du seet hende? hvor er hun?

Carl! var det da en Drøm? var det kun et Ideal i min egen Phantasi, som jeg aldrig har seet uden for mig, uden i Vildelse? — jo seet hende har jeg; men nu er hun forsvunden. En fiendtlig Eljæbne har adskilt os. Nu staaer hun paa en fjern Bred, som Hero med lysende Fakkell, og som Elskeren fra Abydos svømmer jeg i det stormende Hav og strækker mine Arme mod Bredden, Men

Stormen sufer og Vølgen stiger — og Falken ud-
sluktes. Jeg klynger mig i Nøden til Livets is-
kolde Klippe, stirrer længselsfuld ud i den vide Ver-
den, sukker og synger:

Hvor skal jeg finde dig, min Sjæls Veninde!
Hvor skal jeg søge dig paa Verdens Øe?
En eenslig Sanger gaar jeg her i Blinde,
Veed ei hvad Livet er, og kan ei døe.
See! Sjælens Øye grædende sig lukker,
Træt af at søge hvad det aldrig fandt,
Og dybt i Barmen evig Længsel sukker;
Ak! gyldne Ideal! ak er du Tant?

Du smilede i min Barndoms søde Drømme,
Du søved for min Ynglingsphantasie,
Og blidt jeg vuggedes paa Tidens Strømme;
Ohi Evigheden maalede du deri.
Du var den Havfrue, som med Seraphstemme
Fra Dybet quad, og loffede mig frem,
Og aldrig havde jeg paa Jorden hjemme,
Saa Idealens Rige var mit Hjem.

Paa et fortryllet Hav jeg monne glide,
 Og Phantafus oprulled Seilene:
 I store Alt jeg stirred ud saa vide,
 Og læste Underskrift paa Himlene.
 Og i mit Bryst opildned hellig Flamme,
 Og i min Sjæl en bedre Verden laae;
 Tit i min Sang jeg syntes den udstamme,
 Og ei blot Mander lyttede derpaa.

Thi Skjalden var af høn're Magter givet
 En Genius saa lys, saa elskelig,
 En from, fortrolig Søsteraand i Livet,
 Og med hans Væsen uadskillelig!
 For Gud os bød i Stavets Klæder vandre
 Den tunge Pilgrimsgang mod Evighed,
 Vi syntes leve salig med hverandre
 I grændseløs og hellig Kjærlighed.

Og ved min Side sad den søde Pige
 Og læste i mit Dye Sjælens Sprog,
 Og barnlig elskovsfuld hun mægted sige,
 Hvad dunkelst stod i underfulde Bog.

Dg evig var min Arm om Pigen slynget,
Dg Barm mod Barm vi os mod Himlen svang;
Imellem Stjernerne os Sneffen gynged
Paa Elskovs See, omsust af Harpeklang.

Men af! mit Elib var byggt af Rosenblade,
Dg Æther var mit store Ocean;
Snart Jordens Storm oprørte stille Glæde,
Dg kasted mig til Virkeligheds Strand.
Der laae jeg een: al min Fryd var strandet,
Kun Haabets Møe end ved min Side stod,
Med hende gik jeg sorgsuld op i Landet,
Dg mangengang astørred hun min Graad.

"Hvad du har drømt du virkelig skal finde,
En Slægtning skal du finde her paa Jord,
Din Sangs og dine Længsels Veninde,
En Sjæl, som dine Abnæls forstaaer."
Saa hvidsked hun saa tit, naar jeg forsaged,
Saa sang hun, naar min Luth forstummede,
Naany jeg stemte Strængene, og klaged,
Dg Smil sig blanded mellem Taarerne.

Men ogsaa du har mig forladt i Nøden,
Jeg hører ei, o! Haab, din kjælné Sang,
Dg Livet ligger foldt og mørkt, som Døden,
Dg liig en Gravfang er min Harpeklang;
Thi Sjælens Dye grædende sig lukker,
Træt af at søge hvad det aldrig fandt,
Dg dybt i Barmen evig Længsel sukker;
Af! gyldne Ideal! af! var du Tant?

Jeg er bleven rolig, Ven! men det er en haabløs
 Nøllighed. Jeg synger endnu; men der er en for-
 tærende Tungstind i mine Sange.

For var jeg fro, naar paa en Høytidsdag
 Jeg gik blandt Tusinder i buntet Brimmel,
 Som liig een Faders Børn og under fælleds Tag,
 Glad vandred sammen under fælleds Himmel.
 Da syntes mig, det var forunderlig!
 At Mennesket for Mennesket var fremmed:
 Den Ene var den Anden dog saa liig,
 Og eens Naturen alle Hjerter stemmed;
 Men naar jeg saae dem dog saa adskilt staae,
 Og saa forskjelligt tænke, føle, tale,
 Da sukked jeg og vilde gjerne gaae
 Og i eet Savntag dem foreene Alle.

For var jeg fro, naar i Naturens Skjød
 Ved Qvel jeg laae og stirred i det Fjerne,
 Naar Myggen sværmede, naar Bedekloffen led,
 Naar Maanen kom med blege Aftenstjerne,
 Naar Mennesket fra fuldendt Dagværk gik,
 Og Hjordene i bløde Enge hviled,
 Da syntes mig, at klart for Sjælens Blik
 En Verdensgeist forunderlig heniled.
 Da vakttes der en Uroe i min Barm:
 Fuldt Hjertet var, og syntes dog at savne,
 Og sukkende udstrakte jeg min Arm,
 Som vilde jeg den hele Verden savne.

Naar da i Skovens Dyb et Valdhorn led,
 Naar glade Sange toned fra det Fjerne,
 Da knuste tit min Haand en Taare, som frembred,
 Mens Øyet dvæled i den dunkle Stjerne;
 Men sused da en natlig Vind forbi,
 Faldt der et visnet Løv fra Bøgens Krone,
 Da syntes mig, der laae en Trøst deri,
 En Samklang med hin underfulde Tone.

Da tænkte jeg paa denne korte Tid,
Og paa min Gud, og mine sidste Dage,
Og paa min Salighed; — og fro, men blid
Jeg vandred fra min Gensomhed tilbage.

Naar nu jeg paa en Sommerdag vil gaae
For fro at blande mig i buntet Broderskare,
Og gjætte hvad de vel mon tænke paa
De Mange, som forbi mit Øye fare;
Da hændes det mig tit, at som i Drøm
Jeg tumler fort, og troer, jeg er alene:
Saa gaaer en afbrudt Blomst med vilden Strøm,
Indtil den standser mod de kolde Stene.
Naar saa jeg støder mod en fremmed Arm,
Jeg seer mig om, og tænker: er det hende?
Men af! da møder mig kun Sværmens Larm,
Og Hjertet sukker: Nei, det er ei hende!

Naar nu jeg til Naturens Barm vil tye,
Og søge Rolighed i Aftenstunden,
Da seer jeg Solen tit forsvinde i en Sky,
Og kjædet ingen Aftensjerner er oprunden.

Paa Skyen kan jeg da saa længe see,
 Alt jeg forglemmer hvad det er, jeg skuer,
 Men synes, det er hendes Billede,
 Som mildt i Vestens sidste Straale luer;
 Da tindrer Øyet, lydligt Hjertet slaaer,
 Og længselfuldt sig Armene udbreder,
 Men af! — i Stormen Billedet forgaaer,
 Og jeg gaaer dybt i Skoven ind — og græder.

Og hører jeg da Hornets gamle Klang,
 Seer jeg den gamle Ven, den Stjernelil histoppe,
 Og toner i det Fjerne Glædens Sang,
 Og skinner Maanen gjennem Egens Toppe;
 Da tænker jeg igjen paa denne Tid,
 Og paa min Gud, og Graven, og de Døde,
 Og paa min Salighed; men mindre blid
 Seer jeg hint ubekjendte Land imøde.
 Mørk stirrer jeg da dybt i sorten Muld,
 Og sukker: vil hun hisset dig modtage?
 Her er hun ei. --- Og langsom, vemodsfuld,
 Jeg vandrer fra min Eensomhed tilbage.

Jeg har taget min Harpe paa Skulderen igjen, og er atter vandret ud i den vide Verden, uden Plan og Bestemmelse. Min Vandring er, som mit hele Liv, en uvis Hentumlen mellem Menneskene, uden Hiem eller fast Virkefreds iblandt dem, og uden noget af alle de Baand, som binde Borgeren fast til Jorden og Menneskene og bestemte Omgivelser. Jeg er fri; men min Frihed er den husvilde Vandrers. Som en udstødt, løbreven Stjerne, svæver jeg i det vide Rum, og leder om det store Baand, som skal lønke mig fast til min Himmel.

Her kan jeg ikke hvile; jeg maa fort, og min Arne staaer ikke paa Jorden. Store Tanker gjen-nemflyve ofte min Sjæl, og en hellig Gysen gjen-

nembøver mig, naar jeg tænker paa Konsten; men den staaer fjern og høy, som en Harpe blandt de luende Stjerner: fra Pol til Pol er dens Strænge udspiilt, og jeg udstrækker ofte min Haand for at gribe dybt i de evige Verdensharmonier; men afmægtig synker Haanden tilbage, Harpen hænger i den høye Æther, og jeg staaer længselsfuld forneden, og savner Cheruben, som skal hæve mig til den paa sine Vinger.

En ung Konstner, Maler Zother, reiser med mig; men han seer ikke saa vidt ud efter Konsten som jeg: han troer at have grebet den, og arbeider med Held og Nøilighed i sit Fag. Hans Wei gaaer heller ikke saa planløs gjennem Verden som min: han har forsqnet sig med den, og har fundet det, hvortil han kan hælde sit Hoved. Han gaaer til sin Elskede; jeg maaskee endnu længere fra min. Han arbeider underveis paa et Malerie, hvortil jeg har givet ham Ideen. Det er en bedende Helgeninde, som en forelsket Yngling staaer i Templet og betragter; men Madonna seer fraoven det brændende Blik, frygter at jordisk Kjærlighed skal

berøve Himlen en indviet Brud, og bortfører den
Skjønne i en straalende Skye fra Elskerens Øje.
Han har lovet mig Maleriet, naar det bliver fuld-
endt og drømmer ikke om, at det er min egen Hi-
storie, han maler.

Her boe vi nu i en Landsby, hvis skønne Velig-
genhed fængsler mig. Ligeoverfor min lille Hytte
har Hother sin Elskede. Jeg har endnu ikke seet
hende, jeg veed ikke selv hvorfor; men medens min
Ven gaaer der, omfjævet af Konstens og den lyffe-
lige Kjærligheds Genier, vander jeg ene omkring
her i Egnen, og tænker paa min Maria i Kirken.
Og om Aftenen søger jeg i Haugen de mørkeste
Skygger, slaaer Harpen og drømmer og sjunger om
hende. Igaar sagde Hother til mig: men siig mig
dog Varner! hvad er det for en Maria, du besun-
ger? jeg har ofte hørt dine Kjærlighedsfange; men
Hvo er vel din Elskede? Der er kun Een i Verden
jeg kunde gjætte paa; men --- her afbrød han sig
selv med en hemmelighedsfuld, betydende Mine.
Jeg rødmede, greb begejstret i Harpen og sang:

Jeg elsker o! Maler, jeg elsker en Pige,
Lig hende, som laae i min drømmende Sjæl,
Hun lever ei blot i Indbildningens Rige:
Hun staaer som en Blomst ved castaliske Væld.

Umærket og stille

Staaer Blomsten blufærdig ved sprudlende Kilde,
D! saae hun mig øse og svinge og gaae!
D! kunde kun Blomsten mit Stammen forstaae.

Jeg elsker o! Maler, jeg elsker en Pige,
Lig Stjernen hin klare, jeg haver saa kjær:
Den skuer saa lyst over Taagernes Rige;
Dhi Evigheds Soel den bag Skyerne seer.

Det flammende Øye

Seer sjælsfuldt og dybt i det evige Høye,
Dg herligt gaae Jordlivets Skygger forbi;
Dhi Øyet selv lægger det Skjønne deri.

Jeg elsker o! Maler, jeg elsker en Pige,
Lig Fuglen den søde i Kjærligheds Lund:
Den føler, den ahner hvad Ingen kan sige,
Dg nynner det salig i Midnattens Stund.

Den fløyter, den kluffer

I smeltende Toner, den klager, den sukker,
Den hvidsker og istemmer Englenes Chor
Om hellige Elskov, som aldrig forgaaer.

Jeg elsker, o! Maler, jeg elsker en Pige,
Lig Musen, som stemmer min bævende Stræng,
Hun kan paa min lustige Snekke opstige,
Og Seilet opheise med spøgende Dreng:

Til himmelske Ryster

Blandt Stjernerne følger mig Phantasus Søster;
Og strander min Snekke paa Jorden igjen,
Til Himmel Camoenen forvandler mig den.

-- Altsaa dog kun et Luftphantom — sagde Høther —
rystede paa Hovedet, og forlod mig.

Igaar fik vi en Indbydelse til et Bryllup her i Egnen, hos en Familie af Hotheres Bekjendtskab. Jeg var tvivlraadig, om jeg skulde tage mod Indbydelsen; thi jeg har i denne tungsindige Tid tabt al Lyst til disse saataidte Forlystelser, hvor man iforveien bestemmer sig til at være glad paa et vist Klokkeslet, og vil tvinge det bedrøvede Hjerter til at danser, naar Fiolen lyder. Dog lovede jeg at komme; thi jeg syntes, min gode Genius indskjød mig det. Om Aftenen flødte jeg mig paa til Dands, og gik derhen. Der ahnede mig en Glæde, og jeg torde ikke tilstaae mig selv hvad det var. Mit Hjerter slog høyt og lydligt, da jeg nærmede mig Huset; min Haand skjælvede, da jeg skulde oplukke Døren. Jeg traadte ind, og — Carl! det første, som mine Øyne faldt paa, det var hende. Som en blus-

sende Ildstøtte var jeg kommen ind; men da jeg saae hende, stod jeg pludselig kold og bleg som en Snemand; thi saaledes havde jeg ikke ventet at see hende:—hun foer smilende forbi mig, i en Dandsers Arme, i støyende Valts. O! Gud, hvis hun var Bruden! — den Tanke foer som et Lyn igjennem min Sjæl og — forsvandt; thi med saa glad, saa barnligt et Nafsyn kan ingen Brud dandse. Jeg skyndte mig ind i et andet Værelse, og satte mig hen i en Krog, hvor jeg ubemærket kunde see paa de Dandsende. Letteltg kjendte jeg nu Bruden blandt de sorgløse Møer, ikke saameget paa de festlige Brudelsøder, som paa en vis jomfruelig Engstelighed, som vist enhver uskyldig Pige maa føle, naar hun træder ud af Vestas reene Tempel, for at ofre Hymen sit hellige, hemmelighedsfulde Stør. Der var noget Smerteligt i denne Forestilling. Bruden svævede forbi, og Maria hviroledes atter hen for mit Øye. Er det den samme Maria — tænkte jeg — som jeg førstegang saae for Guds Øyne i den helligste Andagt? hvilken Forskiel! og dog den samme; hist en bedende Helgeninde, her en

dandsende Gratie. Det varede længe inden jeg kunde forsone mig med denne Dobbeltthed. Dog — tænkte jeg — for den Neene er Alt jo reent. Nu kom Hother til mig, han havde en munter lille Pige ved Haanden, i hvem han forestillede mig Marias Søster, hans elskede Sophie. Vi satte os sammen og begyndte en Samtale om hvad der laae os nærmest, om Dandsen nemlig, som jeg vovede at gøre nogle Indvendinger imod. Nu kom Maria til os; hun hilsede mig lidt fremmed; men da hun hørte hvordm Taler var, tog hun Ordet, og holdt en Lovtale over Dandsen med saa megen Livlighed, Ufkyldighed og Naivitet, at jeg var glad ved, hun ikke havde hørt mine Skruplerier. Min gode Ven der er af andre Tanker, sagde Hother. Nei, — raabte jeg, — nei — nei, jeg elsker just Dandsen indtil Raserie; og nu udbad jeg mig en Dands med Maria. Musikken begyndte igjen, Enhver løb til sin Plads, og Hother forsvandt med Sophie. Jeg vilde fort med Søsteren; men hun bad mig, lade hende udhvile sig lidt til næste Gang. Og Carl! tænkt dig min Lykksalighed! jeg sad alene med hende

en heel Time; og er det muligt, i saa kort en Tid at gjøre dybe Blik i et Menneſſes Indre, ſaa er det lykkedes mig. Uden i mindſte Maade at ville glimre, eller lægge overordentlige Kundſkaber for Dagen, har hun i en eneſte Samtale, med den huldſte Naturlighed, robet ſaamegen Aand, og Smag, og Sands for alt Skjønt og Godt, at jeg havde Nøye med at ſkjule min Henrykkelse. Hun fortalte mig tilſidſt at hun i ſin Faders Hauge, ſom ſtøder tæt til min, havde hørt mit Harpeſpil og mine Sange, og hun talffede mig derfor med en Inderlighed, ſom vilde have henrevet mig, hvis den ikke tillige havde vidnet, at hun ſlet ingen Miſtanke havde om, at hun ſelv var Gjenſtanden for mine Sange. Om den ſtumme Scene i Kirken talte hun ikke et Ord, og jeg vovede ikke at erindre hende derom.

Tiden løb bort, en ny Dands begyndte, og vi mærkede det ikke. En let Røſtme ſoer over Marias Anſigt: kom lad os ſtinde os, ſagde hun, at vi kan ſaae en god Plads; og i et Øyeblik ſtod vi i de Dandsendes Række. Det var en forunderlig

Musik, vild og henrivende, der laae Noget deri, som forvirrede alle mine Sandser, og med al sin Lystighed stemte den mig alvorlig, og rørte mit Hjerte paa en ubegribelig Maade. Jeg har hørt den een gang før; men jeg mindes ikke hvor. Jeg saae paa Maria og mødte et Gys, besjælet af den livligste, næsten barnlige Glæde: Dandsen og Musikken var vist, nu hendes eneste Tanke. Men jeg, bedste Carl! — jeg tumlede hen som beruset, og vidste ikke selv hvor jeg var. Med Maria ved Haanden fløj jeg gjennem de svævende Rækker, og det var mig saa sølftomt lykkeligt, som var jeg løsrevet fra Jorden og henhviroledes med hende, til Sphærerens Zoner, i det evige Rum. Saaledes har jeg aldrig før været tilmode. Mod Morgenstunden skiltes Selskabet ad. Jeg tumlede hjem, og fastede mig paa mit Leie, og i Drømme nød jeg Samtalen med Maria og Dandsen igjen. Da jeg vaagnede, syntes det Hele mig en lykkelig Drøm.

Jeg har med Hother været ovre hos hendes Forældre. Det er mig saa vel, saa elskeligt der, som var jeg i min Faders Huus, som vare mine Forældre komne til Live igjen, og havde medbragt en Søster fra en bedre Verden, og som jeg kun havde drømt engang, at jeg var fader- og moderløs og forladt. O! Carl, jeg kan ikke beskrive dig, hvad der saa forunderlig mægtig drager mig til disse Mennesker. Naar jeg ikke har været der i nogle Dage, er jeg næsten syg af Længsel: og saa ofte jeg tør, uden Frygt for Paatrængenhed, gjør jeg mig et lille Erinde derover, nu med en Bog, nu med Musik, nu med en Blomst. Vore fleste Samtaler har hidtil været om Malerkunst og Digtkunst, og jeg gaaer aldrig fra hende uden med de dybeste Følelser af Agtelse og Kjærlighed.

Hun havde nylig læst Don Carlos: den havde henrevet hende, og hun talte derom med Følelse og Begeistring. Men, sagde hun, Det forstaaer jeg kun ikke: Don Carlos siger i sidste Akt:

”Ich habe

In einem langen, schweren Traum gelegen.

Ich liebte — jetzt bin ich erwacht. Vergessen

Sey das Vergangne!”

Det forstyrrer mig det Hele. Sin timelige Lyksalighed kan han opofre, enhver jordisk Forbindelse kan han resignere paa, men hvorledes opofre sin Sjæl, sit Haab om evig Lyksalighed?

Carl! saaledes tænker hun om Kjerlighed. — O! mon hun saaledes kunde være istand til at elske?

D! troe mig, Ven! Qvindeligheden er ingen blot legemlig Beskaffenhed, ingen Følge alene af en finere Organisation, og ligesaa lidet nogen blot Virkning af Opdragelse og særegen Dannelse; Spiren selv er oprindelig, og hverken tilfældig eller erhvervet. Væsenet selv er ædlere: der gives qvindelige Sjæle af et finere og mere ætherisk Stof end de mandlige, og de staae i nærmere Forbindelse med Guddommen selv troer jeg. Denne Idee er heller ikke ny. De gamle Germaner — siger jo Tacitus — tillagde Qvinden noget Helligt og Guddommeligt *); et Slags Forudsidenhed nemlig, eller en dyb Sandhedsfølelse, og reen Sands for det Gode og Skjønne, som gaaer langt forud for den dømmende og bevisende Fornuft, men hvorved Sjælen i Følelsens hellige Øye bliske slår sig vidt hen paa Phantasiens Vinger, og

*) Sanctum aliquid & providum.

griber stundom i sin lette Flugt selv Fornuftens høje-
ste Resultater, som Barnet, der griber i Faderens
Darm, før det veed, han er Fader; dog derfor vil
jeg ikke paastaae at den indseer eller klart forstaaer,
hvad Forstanden, i sit jordiske Ledebaad, maa opgive
som evige Gaader.

Jeg havde givet hende Göthes Faust at læse;
men hun gav mig den tilbage og sagde: jeg forstaaer
den ikke. Og det glædede mig, at hun ikke forstod
den. Det Gode staaer saa skjønt og klart for hen-
des Øye, at det Døde selv kun bliver flygtige
Skyer paa den lyse Himmel, som opløse sig i de
evige Solstraaler, og vorde gyldne Throner for
Guds Engle, som nedstige at forkynde hans Herlig-
hed. Jeg vilde bevise hende et Helvedes Mulighed;
men jeg blev stum da hun sagde: Barnet! vil de
vil: mig et Helved, for at berøve mig en Himmel?
hvor kan gode Aander være salige, naar der gives
Fordømte, som lide evindelig? — Nei, nei — sag-
de jeg hentytt — for Dem gives intet Helvede;
thi De har Himlen - - - - . Jeg holdt inde,
for ikke at begaae en Daarlighed i min Glæde.

eller vel endog sige smukke Ting. O! Carl, hví er det Daarlighed at sige, hvad man inderlig føler? og hví er Følelsen selv bleven stum, siden dens Sprog misbruges af kolde Emigrere, som ville behage ved at lege med det Hellige? O! Ven, naar jeg hører disse sædvanlige Mennesker nævne Himmel og Kjærlighed og tale derom som en Gjenstand for Vittighed og Spøg — saa harmes jeg, og synes det er — Blasphemie.. Og naar jeg selv føler dybt og alvorligt hvad hine snakke letsindig om, saa tier jeg, for ikke at have Sprog tilfældeds med de Vanhellige.

Blomsterne have et Sprog og et Ansyn for Uskyldighed og Kjærlighed — siger en Digter — og han har Ret; men Uskyldighed eens kan ikke forstaae det: der maa Kjærlighed til. — Jeg havde en stælden Rose paa mit Værelse, jeg bar den hen til Maria; men da hun havde malet den, bad hun mig tage den tilbage. — Jeg saae paa hende med et sørgmodigt Blik; men hun forstod mig ikke. Da brød jeg Blomsten af Stænglen og vendte mig bort, for at skjule min Smerte. Hvorfor gjorde De det? — sagde hun — den kunde jo endnu have blomstret længe. Nei, lad den kun visne — sukked jeg — den maa jo dog ikke længer være hos Dem. Hun slog det hen med Spøg, satte sig til Klaveret og sang:

Hist oppe paa Bjergets Tinde
Der staaer jeg mangengang,
Og over Staven mig helder,
Og seer herved i Bang.
Da følger jeg Hjorden som græsser,
Min Hund mig den vogte kan.
Herved er Hjrden nu kommen,
Og veed ei selv hvordan.

Der bufter saa faarte Blomster
Rundtom paa Eng og i Dal,
Jeg plukker dem, uden at vide
Hvem jeg dem give skal.
For Regn og for Storm og for Uveir
Bevarer jeg dem saa om;
Men Døren den bliver tillukket,
Og Alt er dog kun en Drøm.

En Regnbue staaer der hisset
Over det Huus saa prud;
Men hun er draget saa vide,
Saa vide i Landet ud.

Og langt i Landet og længer,
Maaske over Havet med;
-- Bortdrager, I Hjørde! bortdrager!
At Hyrden ei græder derved. —

Kjender De den Sang? — sagde hun — den skal
være af Goethe. Jeg vil tage den med mig paa
Reisen for at lære den rigtig. Skal de bort? —
spurgte jeg — og Blodet foer op i mine Kinder. —
Ja om nogle Dage, det er min sædvanlige Som-
merreise. — Jeg lovede at give hende nogle Bøger
med, og gif.

Tafles fildig stod jeg udenfor hendes Vindue:
Nullegardinerne var nebe, og Lyset var slukket i
hendes Sov-kammer. Jeg gif vemodig forbi, med
min Rose ved Barmen, og nynnede:

Du spired o! Rose, under min Haand.
Jeg kjærlig dig pleied, du Spæde!
Men over dig svæved en Demods-Aand:
Hver Morgen maatte du græde.

Du grød hver Morgen og Aftenstund,
Du syntes at længes saa saare:
Selv føled jeg Længsel saa mangelund,
Og derfor begreb jeg din Taare.

Jeg kjender o! Nose en bedre Lust,
En Sol med renere Glammer:
Kom, Hulde! og spred din hellige Duft
Hist i min Elskedes Hammer!

Du smilede til mig saa englemild,
Du vilde mig gjerne forlade,
Og for den Himmelskes første Smil
Udfolded du purpurne Blade.

Maria gav mig dig atter hen,
Og du maatte Hovedet bøye,
Du blegned, og smilede aldrig igjen,
Og mig randt en Taare i Øye.

-- Kom, Nose! følg mig paa natlig Stie!
Over Hytten glimter en Stjerne;
I Hytten hun slummer. — Forbi — forbi!
Der os lyser ingen Stjerne. —

Jeg var derhenne igaar. Hun pakkede ind, og var ret glad over det herlige Reiseliv. Maaskee kommer jeg ogsaa over det vide Hav — sagde hun munter — og nynnede paa sin ny Sang. Jeg raadte hende derfra, og talede om Søens Farligheder, om Storm og Skibbrud; men forgæves; hun loe derad og troede, det var Spøg. Al! nei, det var Alvor, frygtelig Alvor. O! Carl, hun mærker slet ikke, at jeg elsker hende, og hun er dog min eneste Tanke.

Naar hun er borte, kan jeg gaae her, som den Hyrde, hvorm hun synger, plukke Blomster uden at vide, til hvem jeg skal give dem, see paa det tomme Huns, om ikke Gud udspender Haabets Dug derover, og fulke i Sandhed:

Men hun er draget saa vide,
Saa vide i Landet ud;
Og langt i Landet, og længer
Maaskee over Havet med. ----

-- O Broder! hvad skal der blive af mig? undvære
hende kan jeg ikke, og følge hende tør jeg jo ikke.

Hun er reist. Jeg stod hemmelig i mit Vindue og saae hende stige i Vognen; men jeg vovede ikke, at gaae over og hjelpe hende. O! den fordamte Belanstaendighed! — Farvel, Farvel! hvidskede jeg sagte, og var barnagtig nok til at troe, hun vist maatte høre det, uagtet jeg ~~ikke~~ kunde høre det selv. Hun hilssede en forbigaaende Betler; men mit Vindue vovede hun ikke at see ned til. Det passede sig maaskee ikke, eller vilde hun maaskee ikke? eller tænkte hun maaskee ikke engang derpaa? Nei — nei — nei — Kjærlighed eller — Had; men ingen Ligegyldighed!

Earl! der ligger et Helvede i dette Ord: Ligegyldighed! jeg bliver saa kold om Hjertet naar jeg nævner det, og jeg tør ikke tænke mig det i sin

hele affhyelige Tomhed, af Frygt for at blive affindig. Kom ikke til mig med din kolde Moral, at man skal beherske sig selv, at man skal overvinde sine Lidenfkaaber, og hvad de forresten hedde, disse gyldne Sententispiller, hvormed I pine den Hjertesygge, uden at helbrede ham; det virker Intet paa mig, og jeg griber vildt i Strængen og svarer:

Du, hvem Naturen gav den gyldne Gave,
At vandre rolig Livets jævne Vej,
Naar du mig seer forvildet tumble, rave,
Fordøm mig ei!

Forgjæves du mig vise Raad vil give,
Forgjæves er din Tale og din Trest,
Hvis du ei Lidenfkaabens Rod kan rive
Udaf mit Bryst.

Her ligger den i Hjertets Dyb begravet,
Den Rod, som Rosentornen har udbredt,
Her bruser det, som Stormen over Havet,
Her — raser det.

Her brænder Luen, som mit Liv fortærer,
Her boer Sirenen, som henriver mig,
Her jeg mit Helved gemmer, her jeg bærer,
Mit Himmerig.

Ei Rolighedens Stie jeg kan betræde,
Den gyldne Middelvei jeg kjender ei:
Igjennem rædsom Qual og salig Glæde
Der gaar min Vei.

O! lad mig gaae! O! kald mig ei tilbage!
Du, som vil dræbe min Elendighed,
Med samme Haand du grusom vil borttage
Min — Salighed.

-- Men du, for hvem min Sjæl skal evig brænde,
Gud eller Dæmon vorde du for mig!
Elst eller — had mig Pige! uden Ende
Umaaadelig !!

Jeg kunde ikke blive der længer. Det tomme Hunds
ligeoverfor var mig utaaaleligt: det var mig saa
engt, saa belamret, som om Lusten var forpestet,
som om Husene klemte sig sammen omkring mig,
for at quæle mig. Jeg maatte affed, jeg maatte
ud i det Frie. Jeg tog Affsed med min Ven Male-
ren, tog Harpen og Staven igjen og vandrede hen
ad den Vej, hvor Maria var fjørt. Der har jeg
nu min Glæde af at betræde det Stov, hvori jeg
maaskee dog kan see Sporet af de Hjul, som bort-
rullede hende. Og naar jeg kommer til et yndigt
Sted, staaer jeg stille og tænker: her har hun vist
ogsaa drølet, af hiin Kilde har hun maaskee druk-
ket, paa disse Blomster har hun maaskee hvilet, og
jeg drikker ogsaa af Kilden, plukker af Blomsterne,
og synes, jeg er lykkelig. Carl! siig kun, det er
Daarlighed! siig kun, det er Vanvid! men det er
en sød Daarlighed, det er en hellig Vanvid.

Jeg bliver ved at vandre efter hende, Ven! og hun kommer dog stedse længere fra mig. Men hvor jeg gaaer, veed jeg, hun har været, og den hele Natur taler til mig om hende. Hvad Laura var for sin Petrark det er Maria for mig, og synger jeg end ikke saa skønt om min Elskov som han, saa elsker jeg dog vist ikke mindre. O! Ven, skal end denne Kjærlighed blive min Død, saa skal jeg dog i min sidste Stund velsigne den; thi den har vilst mig det evige Liv, og Himlen er skøn, om vi end see den gennem Taarer. Hvor Maria har vandret, hvor hun har aandet, hvor hun har smilet og suk- ket, tænkt og følt, der, synes mig, svæve tusinde ven- lige Kjærlighedsgeister, og bringe mig hendes Smil og hendes Suk, hendes Tanker og Følelser paa mil-

de Lustninger imøde. Du blev bange for min Liden-
 skab, Carl! — frygt ikke! — Her i Guds blide,
 hellige Natur, omvirket af Somrens huldfulde Ge-
 nien, her slaaer Hjertet ei længer frampagtigt og
 vildt: det vugger sig barnligt i det gysende Bryst,
 elsker, og haaber og drømmer om evig Lyksalighed. —
 Jeg sad alene paa den steile Strandhøj, høyt over
 mig rystede Skoven sine lysgrønne Kroner, nede-
 for mig rullede Bølgen mod Stranden; fremmede
 Skibe glede forbi; Solen gik ned over Havet, og be-
 straalede fjerne, ubekjendte Kyster; jeg saae vidt ud
 over Land, over Hav, og min Sjæl steg i salige
 Tølelser; jeg greb i Strængen og sang:

Det suser foroven

I Eegens og Bøgenes Grene,

Det bruser forneden, det skulper fra Boven,

Paa Brink sidder Digteren eene.

Ton, Harpe! ton vidt over balthiske Søe!

Ton vidt over Gessons Øe!

Ei her vil jeg sange

Om Seirens blodfarvede Sønner,
Om Hæderens Ager, hvor Mordleer runge,
Dg Livet i Dødskampen stønner :
Ei Elskeren styrres af Vaabnernes Gneye
I Palmens og Myrthernes Lye.

Ei her vil jeg synge

Om Stormen paa fraadende Bølge,
Om Heltenes Reie, hvor Dragene gynge,
Dg Haabjerge Ligene dølge :
Ei Elskeren vækkes af Stormens Lyd,
Han hviler, og drømmer om Fryd.

Nei stillere flyder

Ei Bækken, hvor Roserne dufte,
Dg sagtere bæver og mildere lyder
Ei Espen, naar Vestvinde lufte,
Dg blidere hvidsker ei Windharpens Klang
End saphiske Musa! din Sang.

Med dig vil jeg synge

Om Fredens og Kjærligheds Glæder.

Lad Laurbær kun Heltens Barde omslynge!

For ringere Priis jeg ei quæder;

I Hæderens evige Laurbær er Tænk

Mod Arandsen, som Kjærlighed bandt.

--- I frodige Dale!

Du rigdomhenbølgende Slette!

I fredsomme Lunde! saa dæmrende, svale,

Som Lovværk om Vandreren flette,

I Enge, som tone af Høleens Klang!

Tornemmer min hyldende Sang!

Her true ei' Fjelde,

Her rulle ei' stridige Strømme,

Her sødes ei' Tanker om herkende Vælde,

Her nætes ei' Stolthedens Drømme;

Her skræmmer ei' mægtige Lidenskabs Spoer,

Som raser — og kalder sig stor.

Nei venlig og stille

O! Ejslund, dit Eden indbyder

Ein Yndling til Skygger, hvor speillære Kilde

Saa sagte blandt Blomster henflyder,

Til mildere Glæder i Nøysomheds Boe,

Til hulde, arkadiske Noe.

O! naar jeg saa vanter

I Herthas de hellige Lunde,

Naar Hjertet saa let og saa roligen banker,

Dg stormende Længseler blunde;

Da troer jeg mig flyttet fra Ønsfernes Strand,

Fra Væsnernes dæmrende Land.

Dg naar jeg saa stiger

Paa Høyen, ved Havet i Skoven,

Dg stirrer til fjerne, til fremmede Riger

Saa vide henud over Boven;

Da føler jeg stille, men dybt i mit Bryst

Den høye, livsalige Lyst.

O! Fryd, som ndstrømmer
Ei blot fra de stigende Bølger,
Men salig udqvælder fra Hjertet, som drømmer,
Og Byet sødtsværmende følger!
Du ahner et fremmed, et underfuldt Land
Hinside det blaa Ocean.

Og Evighed talder
Jeg Havet, som grændseløst flyder,
Og hisjet, hvor Himlen paa Havet nedfalder,
De Saliges Kys mig indbyder;
Og Elskov jeg nævner den salige Lyst,
Som hæver det ahnende Bryst.

--- O! du, som opluffet
Mit Øye for evige Glæder,
Og Freden indaanded i Hjertet, som sukkeð,
Og græd i de jordiske Kjæder;
Dig savner og Herthas arkladiske De,
Min Sangs og min Kjærligheds Møe!

O! hvor du nu vanker
I Skov og ved rullende Bølger,
I Eng eller Dal, — paa de vingede Tanker
Det elskende Hjerte dig følger;
Og hvad du saa tænker, og føler, og seer,
Den ahnende Aand er dig nær.

Naar Dalen sig hæver
Hist over de kronede Sege,
Naar Hinden paa balthiske Bølge hensvæver,
Og Fiske i Trætoppen lege,
Naar Sjelund forvandles til isnende Fjeld,
Da isner først Pige! min Sjæl.

Og før skal jeg glemme
Det Tungemaal, Moder mig lærte,
Og før skal Naturens den hellige Stemme
Ei meer tale høyt til mit Hjerte,
Ja før skal jeg glemme det højest Bud,
Før du af min Sjæl slettes ud.

--- Tys, Hjerte! vær stille!

Blid, som den Natur, dig omringer,
Lig Rosen, som vugges paa slungende Rilde,
Til Bredden dig Livsbelgen bringer,
Til Evigheds Bred under Kjærlighedsfang,
Omtønet af Harpernes Klang.

Det suser foren

I Egeens og Bøgenes Grene,
Det bruser forneden, det skulper fra Boven,
Paa Brink sidder Elskeren ene.
Ton, Harpe! ton vidt over Gefions De!
— Hvor er du, min Kjærligheds Mee!

Glæd dig med mig Carl! hun er ikke langt borte. Hun opholder sig hos en Slægtning her i Egnen og jeg kommer hende ved hvert Skridt nærmere; men ved hvert Skridt dvæler jeg, og føler mit Hjerte slaae høyere, og blandede Følelser af Fryd og Smerte, af Haab og Frygt gennemstrømme det.

O! Ven, hvad hører jeg her ikke om hende! her blandt disse simple Mennesker er hun kjendt og elsket som et underfuldt, fortræffende Væsen, der hvert Foraar gaar forbi deres Hytter, bringer dem Lykke til deres Gjerning og Trøst i deres Gjenvedligheder. Hun kommer mig for som hiin forunderlige Pige, hvorom Schiller siger:

Beseligend war ihre Nähe,
Und alle Herzen wurden weit,
Doch eine Würde, ene Höhe
Entfernte die Vertraulichkeit.
Sie brachte Blumen mit und Früchte,
Gereift auf einer andern Flur,
In einem andern Sonnenlichte,
In einer glücklichern Natur.

O! Carl, mon det kun er saaledes hun kan elske,
som en forbigarende Skynsaand? og er det kun saaledes
hun vil elskes igjen?

Hos den gamle Tisser, under hvis Tag jeg hviler
mig, saae jeg en Bibel, som hun havde givet
ham, og som han hver Aften læser i for sin Kone
og sine Børn. De holde ogsaa af mig disse gode
Mennesker og de har gjæstfrie lovet mig Husblye
inat; thi her er intet Herberg i Nærheden.

Den hele Aften har jeg siddet og leget med disse smaa uskyldige Børn, som Maria holder saa meget af. Da Aftensmaaltidet var tilende, tog den Gamle sin Bibel ned fra Hylden, og læste hvad der saatrolig staaer skrevet om Jacobs himmelske Syn, om den hellige Stige, hvorpaa Englene stige op og ned, og hvorledes Herren stod foroven og sagde: jeg er Herren din Fader Abrahams Gud og Isaacs Gud; det Land du ligger paa, det vil jeg give dig og din Afkom. Og din Slægt skal worde som Støvet paa Jorden, den skal ndbrede sig mod Aften og Morgen, Midnat og Middag, og ved dig og din Afkom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.

Her tog Oldingen sin Hue af, og foldede sine Hænder og takkede Jacobs Gud, at han ei lod Forjættelsen blive forgjæves.

Og han læste videre: hvorledes Jacob kom til Brønden paa Marken, hvor Hyrderne laae med deres Hjorde, og hvor han først saae sin elskede Rachel, og hvorledes han løstede Stenen af Brønden for Hyrdinden, og vandede hendes Hjord og talede med hende, og kysse hende, og græd af Glæde. --- O! min Ven! jeg bliver Barn paany hvergang jeg hører disse gamle, patriarkalske Sagn, og jeg seer vemodig tilbage til hine simple Tider, hvor Yngling og Pige i barnlig Ufskyldighed mødtes ved deres Kjærlighedsbrønde og sagde hinanden hvad de følede, og gik fortrolig Haand i Haand imod Morgen og vare lykkelige. — Af! hvi er det ikke saaledes mere? tung hviler nu Stenen paa Kjærligheds Brønd, og Gaa have Kraft og Mod til at løfte den, Saaledes som hist kommer den Elskede os ikke her imøde, og kommer hun endog, saa maa Hjertet dog længe sukke før det tør tale, og vi tør ikke omfavne hende og kysse hende til Velkomst som Jæ-

reb, og græde af Glæde; nei nu er det anderledes
Ven! — Tiderne har verket, vi vandre ikke barnlig
længer i Morgenens Land; men som alvorlige Mænd
staae vi Isølen nærmere. Glæden gaaer forbi os
som et spægende Barn; men med Barnet kunne vi
ikke mere lege; mørke vandre vi mod Aften, og see
vore Længsler i det Fjerne hos den dalende Sol.

Her sidder jeg i det lille eensomme Kammer, hvor
hun sad for tre Dage siden, jeg har hvilet paa det
Leie, hvor hun har slumret, en let og lykkelig Blund
omfjyggede mig, og jeg har drømt om hende den
hele Nat. Da jeg vaagnede imorges og Solen
skinnede lige ind paa mit Leie, var jeg underlig til-
mode, jeg greb i Harpen og sang:

Ei I mig vakte, venlige Straaler!
Vidste I hvad I mig røved,
Endnu en Stund I vist tøved,
Og lod ham slumre, den eensomme Taaler.

O! han saa sødelig hvilde,
Og i hans Slummer kom liflige, sømme

Kjærlighedsdrømme

Og til den Sørgende smilte.

Salvød — jeg drømmed —

Laae jeg paa Leiet forvirret,

Blodet ei mere i Aarene strømmet,

Blikket mod Evighed stirred.

Kinden var blegnet,

Hov'det paa Brystet nedsegnet,

Dristende ledte

Dyret om den, det tilbedte.

— Himmel! — hun kom,

Kjærlig sig over mig bøied,

Fælded en Taare, og vendte sig om;

— Trøstet jeg, luffede Dyret.

Livet var founen,

Aanden til Frihed sig hæved,

O! men i Spøgelsestunden

Om de gamle Steder den svæved.

--- Nat er det vorden,
Maanen besøger de Døde i Haven,
Græs staaer paa Graven,
Der er saa stille paa Jorden.

Geisterne spøger,
Vifter i natlige Vinde;
Min Gravhøj jeg søger,
Og finder — o! Fryd, — en Kjærminde.

Løvet sig rører,
Menneskesodtrin jeg hører,
Hvo er du, som træder
Blandt Gravene hist i de hvide Klæder?

Ved Maanens Skin
Jeg Pigen maa kjende,
Hun staaer ved Høyen med Graad paa Kind,
O! Gud, — det er hende.

"Du havde mig kjær
— Saa hvidsker den sørgende Stemme —

Du gode Yngling! jeg kan dig ei glemme:
Som du elsker Ingen mig meer.”

Saalunde hun klager
Og trøster den elskende Skygge.
Men i Østen det dager,
Og med Drømmen bortfjngter min Lykke.

-- Ei I mig vakte, venlige Straaler!
Vidste I hvad I mig røved;
Endnu en Stund I vist tøved,
Og lod ham drømme, den eensomme Taaler.

O! Carl, mon den ikke var profetisk, denne søde,
vemodige Drøm? Mon hun først da vil elske dette
Hjerte, naar det brister af haabløs Kjærlighed?

Her hvor Maria har været, hvor jeg møder saa mange Spoer af hendes Godhed og Fromhed, her dvæler jeg saa gjerne. Og kun Haabet om at komme hende endnu nærmere, at see hende og maaskee tale med hende, er istand til at løsrive mig fra denne Nøysomhedens og uskyldighedens Bolig. Jeg vil besøge hendes Bedstefader. Jeg vil komme sildig og fornummet dertil, som en gammel, forvildet Harpespiller, og den gjæstfrie Mand vil vist ikke nægte mig Hunsøye. Naar jeg saa har seet hende, vil jeg gaae videre; jeg vil gjøre Smaaavandringer omkring her i Egnen, for dog at være hende saa nær som muligt; thi enhver Planet maa jo dreie sig om sin Sol. — Og gaaer hun over Havet, nu vel! saa følger jeg med.

Tafles sad jeg paa en Steen ved Stranden. Maanen spillede sig i de klare Bølger, hist og her

kom en Fiskerbaad iland, og Narerne pladskede
harmonisk i Vandet. En Fiskerpige sad alene i
en Baad og sang:

Det var en Aften silde,
Da Maanen skinned klar,
Den Smaadrenge sad saa stille
I Baaden hos sin Fa'er.

Da horte han en Stemme:
"Kom hid, kom hid, du Smaa!
Her har jeg i mit Gjemme
Smaastjerner, gyldne, blaa.

Og dem jeg dig vil give,
Naar du vil gaae til mig,
Og stedse hos mig blive
Her i mit Himmerig."

Hør Fader! hvad der synger,
Seer du den Pigelil?
— Sid stille! — Baaden gynger,
Lad svinge Hvo der vil!

Dg Stemmen sang: "du kjære,
Du lille Dreng! kom hid,
Her er saa godt at være,
Her skinner Maanen blid.

Med Maanen skal du trille
Dg de Smaastjerner med,
Kom, leeg med mig, du Lille!
Kom, ellers blir jeg vred."

Hør Fader! hvad hun siger,
Nu vil hun tage mig.
— Sid stille — Bølgen stiger —
Barn! hold dig fast til mig!

Det var mod Midnatstide,
Da Maanen skinned klar,
Den Smaadrenge monne glide
Af Vaaden for sin Gaer.

Jeg følte mig besynderlig stemt ved den Sang.
Ideen var den samme, som vi finde i de gamle Ræm-

peviser om Havmanden, og om Elfskongens Datter, og om Børnene, som Elverpigerne lovede Guld og grønne Skove, men gav kun en Græstøv hver til en Grav. Og jeg tænkte over hvad vel Digterne vilde sige med disse Eventyr om overnaturlige Væsner, som lokke Børn og uskyldige Mennesker til sig ved gyldne Løfter om himmelske Gaver, for at neddrage dem i Graven. Ak! — tænkte jeg — mon det ikke er Billeder paa ulykkelig Kjærlighed, som leder om Idealier paa Jorden, griber efter Maane og Stjerner som vanvittige Børn i de fluffende Bølger — og forgaaer. Og medens jeg saaledes tænkte, havde jeg, uden at vide det, skrevet det elskede Navn i Sandet. — O! Carl, sad jeg end her paa en øde Ø, hvor intet Menneske hørte eller saae mig, hvor mine Suf vilde henviste i Vinden, og mine Taarer hentorres paa den nøgne Strand; jeg maatte dog udtrykke hvad jeg føler, udtrykke det i Digt og i Sang, og jeg maatte der, som her, med Staven udridse mine Kjærlighedsord i det flygtige Sand, skøndt jeg vel vidste, at den næste Bølge vilde udflutte det af Jorden.

Du Skrift! som aldrig hendes Hænder rører,
 I Tegn! som aldrig hendes Øye seer,
 I Ord! som hendes Øre aldrig hører,
 Hvi blev I til? hvi staae I tause der?
 Hvi staae I mørke paa den lyse Glæde?
 Hvi staae I der saa døde, arme Ord!
 Hvi gaae I ei, og sjunge lydt og glæde,
 At Kjærligheden er end til paa Jord?
 -- Al! nei, der er en Lov, som Eder tvínger,
 En grusom Lov, som hyder Eder døe,
 Den samme Lov, som stækker Haabets Dinger,
 Naar det vil slagre mod mit Hjertes Mæe,
 Den samme Lov, som binder fast min Tunge,
 Som lånker fast min halvudsrakte Arm,
 Naar høyt jeg om den Elskede vil sjunge,
 Naar jeg vil synke til den Huldres Barm.
 O! grumme Lov, hvi maa jeg dig adlyde?
 Hvi maa min Kjærlighed i Lænker gaae?
 O! lad mig for et Øyeblik dem bryde.
 De Baand, som Verden lægger Sjælen paa!
 Et Øyeblik, kun vil jeg frit udtale
 Hvad denne Barm indslutter som en Muur,

Og eensom Sjælens Flammesjære male,

-- Forraad mig ikke hellige Natur!

Lad ingen kold, vanhellig Haand det røre!

Udset det ikke, vilde Nordenvind!

Cheruber det til Himles Himle føre!

Indslut det dybt o! Jord, men taus og blind,

At Ingen skal mit Hjertes Gud afløre.

Jeg er hos hende Ven! jeg har seet hende, jeg
har sjunget for hende — og hun kjendte mig ikke. I
Skumringen kom jeg til hendes Bedstefaders Hus
som en omvankende Harpespiller, der for en Sang
forlangte Brød og et Natteleie. Jeg blev frøgt-
som staaende ved Døren, slog Harpen og sang en
Troubadourromance:

D! var jeg en Ridder, saa kjæk og saa bold,
Dg reed i Turnering med Sværd og med Skjold,
D! har jeg o! Pige, din Farve, dit Vaand,
Dg sad du i Kredsen, var Palmen din Haand;

Da skulde jeg slynge min Landse saa fro,
Dg sværge ved ridderlig Vre og Troe,

At ingen stolt Ridder skal vinde den Mæ,
For hvem jeg vil seire i Kamp, eller dø.

Dg kom der saa Kæmper, ja kom der en Hær
Dg stilled sig mod mig med Landse og Sværd,
Jeg ændfød ei Tallet, jeg æsked dem ud,
Dg stoled paa dig, og paa mig, og min Gud.

Dg øved min Elskov en Manddom saa stor,
Dg slog jeg de Riddere alle til Jord,
Da vilde du række mig Palmen saa fro,
Dg love mig Huldskab og quindelig Troe.

Men sank jeg i Kampen og blev det min Død,
Jeg faldt dog med Ære og Lønner var sød:
Et elskende Blik du i Døden mig gav,
Dg ofred en Taare og Blomst paa min Grav.

Men ak! see jeg bærer ei Sværd eller Skjold,
Er ingen stolt Ridder, saa kjæl og saa hold,
Ei kæmpe jeg maa om min elskede Mæ,
Vil gjerne for hende dog lide og dø.

I Hallen jeg triner umærkelig ind,
Med Luthen i Haanden, med Taare paa Kind,
Min Vandring er stille, og blid min Natur,
Ved Døren jeg stander en blye Troubadour.

Jeg eier ei Gods og jeg eier ei Guld,
Min Fader og Moder de ligger i Muld.
Med elskende Hjerter alene jeg gaar
I Verden den vide, og Strængene slaar.

Om Elskov jeg sjunger, min Smerte, min Fryd,
Om Elskovhed jeg sjunger og quindelig Dyd:
Som Qvinden min Elskov er hellig og reen;
Men Hjertet ei veed, om det elskes igjen.

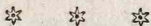
I Hallen hun sidder den elskede Moe,
For hvem jeg vil leve, for hvem jeg vil døe.
O! turde jeg gange for hende at staae,
Og knæle — og frygtfomme Elskov tilstaae!

O! vilde hun høre de stammende Ord!
Og smilende høre sin Sanger fra Jord,

O! vilde hun love mig Huldskab og Troe!
Da skulde jeg gaae giennem Livet saa fro.

Men blev hun fortørnet, da blev det min Død,
Forbi var da Haabet og Drømmen saa sød;
O! mon saa et Blik hun i Døden mig gav?
O! mon hun saa ofred en Blomst paa min Grav? - -

-- Her gvalte Taarerne min Stemme, og Maria
forlod pludseligt Bærelset. Jeg sagde, jeg var træt
af min Gang, og man anviste mig gjæstfrie mit
Hvilested. Imorgen vil jeg give mig tilskjende og
bede om Tilgivelse for min Paatrængenhed.

Jeg har kastet Forklædningen af, og søgt at glemme min Afsærd et spøgelsesfuldt Udseende. Maria rødmede; men istemte snart den samme Tone, og forestillede mig for Bedstefaderen som en Bekjendt af hendes Fader; han modtog mig venkabelig og tilbød mig sit Huus paa saa lang Tid, jeg ønskede det.

Hvad skal jeg troe om Maria? hendes Blik synes mig undertiden saa betydningsfulde; men hendes Tone, ah! den er dog for høflig, for fremmed til at være fortrolig. Ah! Carl, mon hun da slet Intet skalde føle for mig? — O! havde jeg Mod dertil, saa vilde jeg spørge hende i min Uro og Tvivl om hvad jeg i min Gensomhed saa tit har udsukket for de tause Vægge;

O! Pige, Pige, tør jeg troe dit Øye?

O! tør jeg dette bange Hjerter troe?

See! Luffet bygger Taarne i det Høye,

Dg der forføngelige Haab vil boe.

O! Pige, Pige, tør jeg troe dit Øye?

O! tør jeg dette bange Hjerter troe?

Naar dødt dit Blik som i min Sjæl nedskuer,

Dg huldt dit Smil en Himmel aabner mig,

Da vugger Hjertet sig i sine Luer,

Dg hvidsker sagtelig: hun elsker dig.

O! er det sandt? — i saligt Haab jeg gruer —

O! Pige, Pige, mon du elsker mig?

Dog seer jeg ei dit Øye venligt straale,

Naar paa en fremmed Broder du henseer?

Al! er dit Smil da ikke Maanens Straale,

Som lige huld til hver en Skabning seer?

Dog nei, al! nei, det kan ei Hjertet taale,

Det sukker høyt: er jeg dit Smil ei værd?

O! Pige, Pige, tør jeg troe dit Øye?

O! tør jeg dette bange Hjerte troe?

See! Ønsket bygger Taarne i det Høye,

Og der forfængelige Haab vil boe.

O! Pige, Pige, tør jeg troe dit Læbe?

O! tør jeg dette arme Hjerte troe?

Du raader mig til Flugt; men Broder!—det er for
fildig: hvorhen jeg flygter paa Jorden, vil min Kjær-
lighed følge mig, og enten smile som en Engel, eller
true som en Furie. Forgjæves søger jeg at drøm-
me mig ind i en anden Digterverden, end den, som
min Kjærlighed har aabnet mig: Elskerens fortræn-
ger Digteren, og hvad jeg saa synger, bliver Grund-
tonen dog den samme.

Meget sig i Sjælen rører,
Mange Hjertets Toner er;
Men en eeneste jeg hører
Tone dybt og evigt der.

Mange Synet der heniler
For den unge Phantasie,

O! men det, som skjønnest smiler,
Aldrig farer det forbi.

Høyt det i min Himmel throner,
Det er Sjælen i min Aand,
Og til Hjertets dybe Toner
Svæver det i Rosenbaand.

Staaer jeg i Naturens Rige,
Føler jeg dens Harmonie,
Skjønnest seer jeg dig o! Pige,
I det skjønne Malerie.

Og naar digtende jeg skuer
Andre Verdner i min Sjæl,
Du er Stjernen, som gjenluer
Stjont i Hippocrenes Bæld.

Du er Speilet, som staaer stille
For mit dødelige Blik,
Hvor Udødeligheds Billede
I en Verdensgeist opgif.

Selv naar Harpens Stræng jeg rører,
For at prise Verdens Gud,
O! selv da dit Navn jeg hører
Fra mit Hjerte tone ud.

Til Guds Moder jeg mig vender
Hellige Maria! dig,
Ei til Himlen Sukket sender;
Thi paa Jord jeg elsker dig.

--- Christne! o! forarges ikke,
Afgudsdyrker er jeg ei;
Nei, med andagtsfulde Bliske
Eøger jeg og Himlens Dei.

Men for mig sig Veien slynger
Gjennem Elskovs Blomsterbeed:
Kun naar jeg om Elskov synger,
Kan jeg skimte Salighed.

Gud i Skabningen fremtræder
Ewig, hellig, skøn og stor;

Derfor jeg min Gud tilbeder
I hans Billede paa Jord.

Til det Helligste, det Fjerne
Ingen eene finde kan,
Derfor leded jo en Stjerne
Kongerne i Østerland.

Stjernen og for mig oprinder,
Kjærlighed den kalder sig,
Bed dens hulde Stjær jeg finder
Jesu Krybbe visselig.

Did jeg takfuldt Offer bringer,
Der jeg knæle skal i Fred,
Og med tvende Manders Vinger
Stræbe høyt mod Evighed.

-- Men uden Gjentkjærlighed Broder! saa er Kjær-
ligheden selv en rædsom Misklang i Naturen, som
først smelter sammen i den store Harmonie, naaer
Stjernen udsukkes, og Stormen kæmper med —
Støvet af det elskende Hjerte.

Min Sjæl er syg, og Hvo skal helbrede den?
Jeg gaaer mørk og tungsindig omkring hende,
som Skyen om den lyse Maane; og naar hun er
munter og glad, saa smiler jeg ogsaa; men mit
Hjerte er færdig at bryde derved. Jeg kan ikke
udholde det, og jeg gaaer ud paa Marken og i Sko-
ven, for at oplede Blomster, siger jeg, men Blom-
sterne træder jeg paa, uden at see dem, og jeg fø-
ler alene Trang til at græde. — Men selv det kan
jeg ikke. Kun naar vi om Aftenen sidde sammen
i Luvmørket, og Stemningen bliver høytideligere
iblandt os, og Maria sætter sig til Klaveret, eller
griber Harpen, og synger Aladdins Buggesang ved
hans Moders Grav, eller skjen Valborgs Vise; da
kan mit beslemte Bryst faae Luft. Og jeg gaaer
hjemmelig hen til Vinduet, seer hvor underlig Skyer-

ne verle, medens Stjernen tindrer stadigt paa sin Himmel, og da kommer Tanken om Evigheden og letter Stenen, som knuger mit Hjerte. Jeg vender mig roligere til Maria igjen, hører paa den søde, vemodige Stenme, og maa stundom søndertrykke en heed, frembrydende Taare. Men naar saa Natten kommer, og de Andre gaae til Hvile, saa sidder jeg eensom paa mit Kammer, og nynner en Buggesang for mit urolige Hjerte:

Hvad er det dog? hvad fattes dig, o! Hjerte,
 Af! uforklarlig, gaadefuld du er,
 Og barnlig i din Fryd og i din Smerte
 Du laller kun om dunkle Følelser.

Vær stille, Barn! du gjør mig saa urolig,
 Og her er Ingen, som dig kan forstaae.
 Sov rolig, Barn! sov i din snevre Bolig!
 Sov sødt, Sov sødt, o! hvil i Fred du Smaa!

Af! nei, for dig er ingen Røe at finde,
 Siig, er du syg? hvad hefter hungrer du?

Tit hører jeg, du sukker høyt derinde,
Dg altid latter, altid bærer du.

Tit bærer jeg dig hen, hvor Glæden fløyer,
Blandt Menneffene bærer jeg dig om;
Men Glædens høye Naab dig ei fornøyer,
Dg Menneffenes Brimmel er dig tom.

Tit bærer jeg dig hen i Tensomheden,
Dg i Naturens blide, stille Skjød;
Men ogsaa der du sukker, midt i Glæden,
Dg tit min Taare paa din Bugge flød.

Kun naar du hører søde Melodier
Fra Harpens Stræng, og Pigen høye Bryst,
Da slumrer du i blide Phantasier,
Dg kan dog drømme om en dunkel Lyst.

O! ton da Harpe! — Pige! lad din Stemme
Indslulle venlig Barnet i mit Bryst!
At det et Øyeblik i Blind kan glemme,
At det er sygt; og drømme Naab og Trøst.

Jeg haaber, Ven! ligegyldig er jeg hende ikke;
saameget veed jeg dog nu, at hun ynder min Ca-
moene, og at min Harpe dog stundom har Toner,
som finde Gjenklang i hendes skjønne Sjæl.

Igaar sad vi sammen i en Løvhytte og læste
i Ewald. O! Carl, hvor hænger nu hans gyldne
Harpe, mon det er den, jeg saa tit har skimtet i
Drømme blandt Nattens flammende Sole, ved Fo-
den af den Eviges Throne, omtonet af salige Se-
rapher? — O! kunde jeg gribe den et Øyeblik, da
skulde jeg svinge for min Elskede i høiere Toner,
da skulde

”Cheruber fornemme

Min dristige Stemme,

Og Himle forsamles omkring mig, og Lyt
Udbredes i Menneskets Bryst!"

Da vi havde læst Oversættelsen af Philemon og
Baucis, sagde Maria: saaledes vilde vist Ewald ikke
selv have endt det. At falde to Elskende tilbage
fra Elysium, for at gifte dem sammen paa Jorden,
var vist ingen Velgjerning af vise Guder. Nei —
svarede jeg — men saaledes maatte det vel synes
bedst for de Mennesker, som aldrig have drømt om
andet Elysium, end den timelige Lyksaligheds Frugt-
have; og som foragte de elysske Blomster, fordi de
ikke bære Frugter paa Jorden.

Hvorledes troer De Varner! at Ewald vilde
have endt dette Digt, hvis han selv havde skrevet
det? spurgte Maria.

Det veed jeg ikke — svarede jeg — men jeg
har selv engang forsøgt at fortsætte det, og tænkt
mig Met og Narcisse et Aar efter deres Gjen-
opvækkelse til Livet.

Paa Marias Bøn hentede jeg Digtet og læste:

U r t og M a r c i s s e.

Stemmer fra Jorden.

Lovsunger Kronion, I Slægter paa Jorden!

Lovsunger og priser ham, Gudernes Gud,

Som evig alvældig fremruller i Jorden,

Dg Lynsværdet slynger fra Skyerne ud.

Olympen forbauses, og bæver, og skjælver,

Naar Breden udslammer fra Jordnerens Blik;

Men Himmelen klar over Jorden sig hvælver

Bed Faderens Blik.

Fra Zeus falder Laaren i Midnattens Straale

Med knusende Død.

Fra Zeus falder Duggen i Morgenens Straale,

Saa liflig, saa sød:

Den Urten, den Dyret, den Mennesket qvæger,

Dg Virak udstrømmer fra Blomsternes Bæger

I Jordens velsignede Skjød.

Lovsunger Kronion, I Slægter paa Jorden!

Lovsunger og priser ham, Gudernes Gud,

Lad Niddingen skjælve for Hævnerens Jorden!

Den Fromme tilbeder, og lyder hans Bud.

O l y m p e n.

Zeus (seer ud over Jorden.)

Hørlig toner min Lov fra Jorden mod Himmelens
Porte,

Høyst stiger hvirvelnde Damp fra Altrene under min
Fod.

Yndig ligger du der, med dine løvfrandsede Bjerge,
Med dine Dale og Søer, og frugtbare Sletter o!
Jord;

Mennesket nyder din Frugt, og hæver taknemmelig
Øyet

Hid til det himmelske Væld, hvorfra Betsignelsen stød.
Guderne skuer han ei; men deres Kraft han for-
nemmer

Skjult i den store Natur, skjult i hver Dødeligs
Bryst.

Halvgud han føler sig selv, nedstammet fra høvere
Væsner,

Derfor han søger dem fjernt i det uendlige — Alt;
Og som det lallende Barn mod Faderen Armen ud-
strækker,

Før det kan nævne hans Navn, saa søger og Sjælen
sin Gud:

Barndlig søger den ham i Offer og Bøn, og tilbeder
Hvad den kun ahnende seer i Kjærlighed eller i
Frygt.

Frygten tilgiver jeg dem; men Kjærlighed eene mig
tæffes.

Dg paa min evige Døgtstaal veier en Taare, et Suk,
Ofret i Fromhed og Troe, og fra et elskende Hjerter,
Meer end en riig Helatomb, ofret med Skælvende
Haand.

Hisset jeg skuer et Par, som Kjærlighed eene op-
bygger,

Naar de i Oftring og Bøn nærme dem Gudernes
Gud.

Hermes! kender du dem? det er Philemon og
Baucis,

Dem vi hemsøgte med Sorg, og prøved med na-
gende Qual,

Dem vi fandt Lye hos paa Jord, og aabnede Dørre
og Hjerter,

Dem vi belønned med Fryd, og evig Belsignelse gav;

Hermes! kjender du dem? og kjender du ogsaa hint
unge,

Eværmerisk elskende Par, som taus mellem Skygger-
ne gaaer?

Det er Uret og Narcisse, Acherons udrevne Bytte,
Gjensødt de vandre dernede; men uden nedre Begjær.

Hermes! grib du din Stav! og flyv paa din susende
Vinge

Did til det elskede Par, som taus mellem Skyggerne
gaaer!

Skjul dig i dæmrende Sky! og lyt til de bankende
Hjerter!

Speid deres lønligste Suk! og giv dem saa hvad der
er Bedst!

Hermes.

Kjært er dit Bud mig o! Zeus, og brat paa min
susende Vinge

Skal jeg nedbale med Fryd til dine Yndlinge hist,
Og fra den dæmrende Sky udspeide de bankende
Hjerter,

Høre de lønligste Suk, og give dem hvad der er Bedst.

(forsvinder)

Zeus's Tempel.

Philemon og Baucis.

Philemon.

Ei noksom kan vi den Allgode takke
For hans Velsignelse. I dag, min Baucis!
Et Aar er runden siden hin den store,
Forunderlige Dag, da Guderne
Besøgte os.

Baucis.

Den Dag jeg aldrig glemmer,
Laae der end Sekler mellem os og den.
Her stod vi — ingen prægtig Guderbolig
Omhyvælvend os: to arme, sørgende,
Og barneløse Gamle stod vi eene
I Hytten over Askeurnen heldet,
Og græd for vore tabte Børn. Da kom de
I Storm og Slud, de tvende store Guder:
Som to vildefarne Vandringsemænd de søgte
Forgjæves Lue, hvor intet Hjerte slog
Deeltagende for Brødres Nød. - - Philemon!

Maa den selv kjende Nøden, som skal røres
 Ved Andres Trængsel.

Philemon.

Ja min Baucis! bedre
 Gjør Sorgen stundom Mennesket end Glæden;
 Og derfor seer jeg Gunders wiise Raad,
 I hvad saa Himlen Mennesket tilskaffer;
 Selv naar den Gode lider, gaae vi aldr
 Derfor i Herte med vor Gud!

Baucis.

Og dog,

Dog var der Bitterhed i vore Taarer,
 Da vi for hine ubekjendte Gæster
 Beskrev vor Nød, og græd for vore Døde:
 Haardt syntes det os — haardt af Guderne
 Saa i vor Alderdom at røve os
 Den sidste Stykke; grusomt det os syntes,
 At Lynet just dem skulde træffe da
 De stod for Hymens blomsterkrandske Altar,
 Og stued haabfuld ind i Livet.

Philemon.

Samle!

Ja du har Ret: vor Sorg var ikke stille
Og blid, som det den Fromme sømmer. Nei,
Vor Smerte var ei værdig til hin Fryd,
Vi var ei værdig til hint store Under,
Da Guden røstes ved vor ringe Skjærn
Paa Gæstfrihedens Altar, og henspredte
De Dødes Afke i den vide Luft,
Og kaldte vore Børn igjen til Livet,
-- O! Naaden er uendelig min Baucis,
Fortjenesten er ingen.

Baucis.

Nei, tilvisse!

Ei nogen menneffelig Dyd fortjente
En saadan Løn, som Naaden os har skænket.
Hvor var den Fader eller Moder, hvem
En Gud gjengav hvad eengang Plutos Rige
Indsluttet med sin sorte Strøm? hvor var der
Paa Jord en Dødelig som vi lykkelig?
Hvo har et Øyeblik som vi oplevet,
Da vor Aret stod aandede paany

Hos sin Narcisse, som opvakt af Drømme,
 Og saae paa sig, og paa sin Brud og os,
 Og raabte Fader — Moder — Brud! og svimled,
 Og sank i vore Arme. — —

Philemon.

O! min Baucis!

Det var et saligt Øyeblik, et Glimt
 Af Evighedens Fryd: saa føle Sjæle,
 Som Graven skilte ad, men Guderne
 Paany foreene hisset.

Baucis.

Store Lob!

At nyde Himmelfrugterne paa Jorden,
 Og store Lob! da Guden os forundte
 At snuske, og vi bad — og paa vor Bøn
 Vor lille Arne blev et guldent Altar,
 Og Hytten vorte til et Marmortempel,
 Og under Hvælvingen vi stod, omvundne
 Med helligt Baand, en Præst og en Præstinde,
 Og knælede med vore Børn for Altret,
 Og Hymner sang, og svor et helligt Liv,
 Og ofred til Olympens Herster.

Philemon.

Gamle!

Du minder mig om Bennen, som vi bad,
 Den er bønhart; vort Bærk har Guden signet:
 Lykkelig har vi vandret for hans Dye
 Med vore Børn i Kjærlighed og Fred,
 Og Menneskene har vor Lykke seet,
 Og vendt dem til den Gud, som de forglemte
 I deres Daarlighed, og de er vorden
 Bed Fromhed gode, lykkelige; see!
 Vor Bøn er hørt, eet staaer kun end tilbage;
 "Und os — vi bad — i vore Elftes Arme
 Eet Aar endnu paa Jorden dig at dyrke,
 Og gjøre Menneskene Vel, og modne
 Vor Sjæl for Evigheden! kald os da
 Paa eengang Begge til dit større Tempel!"
 Saa bad vi. — Det er fuldbragt. — Kun vi vente
 Paa Kaldet til det større Tempel.

Baucis.

Ja,

Did kan vi gaae med Tak for dette Liv,
 Med Tak fordi en Gud os her alt satte

Et Trin mod Himlen nærmere. Philemon!
 Ja vi kan døe med Fryd; thi skjøn var Dagen
 Og Natten vorder blid. Men vore Børn!
 De blomstre end i deres Ungdomsfylde:
 For tidlig er det for dem paa Dagen
 Til os i Skyggerne at følge. Gamle!
 Skal vi forlade dem?

Philemon.

Al! denne Tanke
 Vil dog astvinge os et Suk i Døden,
 Og maaske selv i Lethes stille Strøm
 Vil der en Længselstaare rinde.

Bancis.

See!

Hist komme de, fortrolig Arm i Arm,
 Længselt vankende, som de i Drømme gik.
 Heelt synderlig er deres Kjærlighed
 Og reen, som Zeus' Indviede det sømmer.
 Saa elste Geister vist i bedre Verdner;
 Thi uden Videnskab er deres Elskov,
 Men høi og hellig, lig den stille Ild,
 Som evig hist paa Vestas Altar brænder.

Philemon.

O! de har været i Elysium,
Og derfor gaae de i elysisk Fred
Og drømme sødt om Evighedens Glæder,
Og vækkes ei af Sandsens vilde Lyst,
Og høre ei, at Verden larmer trindt dem.
Aret! Narcisse!

Aret og Narcisse (ile i de Samles Arme).

Fader — Moder!

Baucis (betragter dem med Forundring)

Børn!

Hvad seer jeg — eders Brudebragt?

Aret.

Ja — Moder!

De samme hvide Klæder, som vi bar
Hiin Dag, da vi med jordisk Attraa gik
Til Hymens Altar, og Kronion slog os
Til Jorden med sin Lynild, disse Klæder,
Hvori vi stod forklaret, født paany
Med elysisk Elskov, da os Guden
Fra Skyggelandet kalded hid tilbage;
See! Moder, disse underfulde Klæder

Vi havde henlagt paa Høvaltret hift,
Dg viet ind til Zeus den Dag, da han
Vor Hytte til sin Helligdom forvandlede,
Dg pryded os med hellige Inful;
Men see! idag har han os dem gjengivet.

Philemon og Baucis.

Hvorledes?

Narcisse.

O! en bedre Høitidsdag

Han vil idag berede os.

Philemon og Baucis.

Hvorlunde?

Arret.

J undres vil naar J det høre. See!
Hift under Palmeskjgger hviled vi
Dg tænkte vemodsfuld tilbage paa
Vor Vandring blandt de Salige, da nedgled
Et venligt Blund paa vore Øyenlaage,
Dg vore Sjæle syntes at omvante
Paany i det forunderlige Land,
Som i en blid Grindringsdæmring svæver
For vore længselfulde Blikke.

Narcisse.

See!

Der vandred vi i dunkle Myrtheskygger,
Blandt fjerne Tiders Barde og Heroer,
Blandt Elskende, som her adskilte gik,
Blandt gode Mennesker, som døde.

Ar et.

O!

Da blev det pludselig saa lyst omkring os,
Vi hørte Toner, hellige og dybe,
Som Evigheden kun kan trylle frem,
Men ingen Dødelig kan fatte her;
Vi saae en Glæde, for reen for Støvet's Øje,
Den straaled fra U dødeligheds Tempel,
Og Templet aabent stod, og Gud er vinked,
Og Aander sang, og i vor Brudebragt
Vi gik til Altret Haand i Haand med Eder
Og viedes til Gunders Saligheder.

Narcisse.

Og da vi vaagned af den skjønnne Drøm,
Da fandt vi Myrthefransen paa vor Isse,
Og Bryllupsklæderne omslagred os.

Aret.

Dg vi forstod hvad Guden ved et Under
Har villet os forjætte, og vi knæled
Dg takked ham af Hjertets hele Fylde,
Dg gik til Eder, at forkynde lydt
Dg glædeligt den store Høytidsdag.

Philemon.

O! vær velkommen Budskab fra det Høye!

Baucis.

Velkommen store, sidste Dag! — Men Børn!
Er der slet ingen Længsel meer tilbage
I eders Hjerter, intet Ønske, som
Staaer mellem Eder og Elysium?

Aret.

O! Moder, kan du spørge? saae du ei
At siden vi blev kastet hid tilbage
Dg Jorden andengang omtaaged os,
Vi aldrig smilede mere ved dens Lyst,
Dg at det kun var eders Kjærlighed,
Som bandt os til et Land, hvor vi var fremmed?

Narcisse.

Ia mangengang, naar I os ikke saae,
Da gik vi did, hvor Skyggerne var mørkest,
I Offerlunden; Haand i Haand vi tit
Gik taus og længe ved hinandens Side,
Dg vidste ikke hvor vi var, indtil
En Rattergal i Bussen slog, et Vindpust
Gjækket Skovens Toppe, og vi vakked
Af vore Drømme, saae vi var — paa Jorden
Dg — grædende sank til hinandens Bryst.

Baucis.

O! Børn, I gjør mig saa bedrøvet.

Philemon.

Stille

Dg blidt I vandred stedse for vort Dye,
Vi troede Eder lykkelig.

Arct.

I Gode!

Sørg derfor ei! — i hine Bemodstaarer
Laae større Sødhed end i Glædens Smil.
Dg Hvo der fra en bedre Verden kom,
Dg bragde dens Erindringer til Jorden,

For ham er Virkligheden tom og død,
 I Drømme maa han gaae, hvis han skal frydes,
 Og Ahnelse og Længsel er hans Fryd.

Narcisse.

Hegnet trindt af høye Fjelde
 I en dyb og stille Dal,
 Langt fra Jordens Fryd og Qual
 Vandrer de Hensarnes Sjæle;
 Evig rinder Livets Strøm,
 Men det Syndne er en Drøm.

Aret.

Dunkel den for Sjælen svæver,
 Dunkel, men betydningsfuld,
 Larven smuldrer under Muld,
 Vinget Bæsenet sig hæver:
 Farverne, det bringer med,
 Talsme ei i Evighed.

Narcisse.

Kjærligheden er den samme
 Hvor end Livet flygter hen:
 Sjælen nærer evigen
 Æther — eller Afgrundesflamme,

Og hver Aand, hver Kjærlighed
Stræber mod sit Opholdssted.

A r e t.

Vand med Vand maa sammenrinde,
Jld foreenes maa med Jld :
Gode Sjæle samles vil,
Dndt med Dndt maa sig forbinde;
Thi hvad stridigt er forgaaer,
Det Harmoniske bestaaer.

N a r c i s s e.

Derfor søge vi vor Lige
Overalt paa Jorderig,
Og Hvo der foreened sig,
Samles maae i Aanderige,
Og i evig Harmonie
Vandre ad den samme Stie.

A r e t.

Lyende Beie der sig slynge
I den underfulde Dal
Uden Tvang, som uden Tal
Gaaer den takkefulde Klynge

Did, hvor Veien er bered

I den dybe Evighed.

Begge.

Livets store Bog opslagen

Ligger for hver Vandringsmand,

Den i Haand henvandrer han

Læs mod Natten eller Dagen:

Lysets Søner Lyset naae,

Nattens Børn til Mølmet gaae.

Philemon.

Lys — stille Børn! jeg hørte som en Lyd

Af fjerne Torden; Guden er os nær,

Den milde Gud, men Tordneren er fiern.

Maaskee har han fornummet vore Suf,

Dg vore Længsler til hans Throne stige,

Maaskee han alt Forjættelsen opfylder

Dg sender Hermes hid med Tryllestaven!

At løse Sjælen fra de tunge Bænd

Dg lede huld os til vor Hjemstand. — Lys!

Han kommer Børn! han kommer. — Lad os knæle!

Dg bede inderlig, at let og fri

I Andagts Stund, med Guders Harmonie

Paa Bennens Ringer Anden sig kan høre,
Dg salig blandt de Salige henfvæve.

(De knæle og bede.)

H e r m e s (træder frem af sin Skye.)

Gudernes Gud!

Jeg adlyder dit Bud,

Giver dem hvad der er bedst,

For den modige Mand

I det fremmede Land

Hjemmet er bedst.

(Han berører dem med sin Slangestav.)

Her skal I ei længer dvæle.

Gaaer til eders Salighed!

Evæver hen, I fromme Sjæle!

Evæver hen i Fred!

(De synke døde hen ved Ultret i hverandres Arme og

Hermes fører deres Manes til Elysium.)

Her var Digtet tilende. Jeg havde, uden at vide det,

bøjet mig henover den elskede Pige. Jeg greb hen-

des Haand og trykte den til mine Læber, og hun

vredebes ikke derfor; men med en Tone, som trængte dybt i mit Hjerte, sagde hun: Varner! De har ndtrykt hvad jeg længe har følt: i den højest Andagt maa Sjælen sprænge sine Lænker, og det reent Idealiste kan kun svæve hen over Jorden som en forbisarende Geist i en Sommernatsdrøm.

Thi Hvo der fra en bedre Verden kom
 Og bragde dens Erindringer til Jorden,
 For ham er Virkeligheden tom og død.
 I Drømme maae vi gaae, hvis vi skal frydes
 Og Ahnelse og Længsel er vor Fryd.

- - - Og Haab og Troe og Kjærlighed — vilde jeg have sagt; men hun var forsvunden — og jeg stod eene med mit Haab, min Troe og min Kjærlighed; — o! saae og deelte hun den, saa behøved jeg ikke længer at gaae i Drømme for at frydes, saa vilde Virkeligheden selv udfylde sig for mig med himmelske Billeder, og oplives af de evige Lyssstraaler.

Jeg vil kaste . . . hendes Fodder og modtage min Dom. Men naar? og hvor? — Her gives ingen Leilighed dertil: sjældn er vi alene, og hendes det undertiden, saa synes hun at frygte for min høytidelige Stemning, og undviger ængstelig det stammende Hjerter. Igaar sad jeg eene med hende ved Klaveret, hun sang en Hymne af Taarup saa skønt, saa følelsesfuldt, der glindsede en Taare i hendes Øje, og — ved Gud! i det Blik, hun gav mig, laae der mere end Vennskab. Tilstaaelsen svævede mig paa Læberne, mit hele Legeme skjælvede, jeg vilde gribe hendes Haand og trykke den til mit Hjerter. Men da verlede hun pludselig Farve. Der foer en Røden igjennem mig — jeg talte et Par Ord og holdt inde. Hun slog nu Alfforden til en

Dands, og Brøder! hvad var det for en Dands!
 det var de samme forunderlige Toner, som henrev
 mig saa ubegribelig mægtig, da jeg dandsede med
 hende ved Bryllupet. Dengang kjendte jeg dunkelt
 den Musik; men vidste ikke hvor den hørte hen;
 men nu — nu gik der et Lys op for mig, der foer
 et Lyn igjennem min Sjæl og en Gysen gjennem
 mit Legeme. Det svimlede for mine Øyne og sang
 for mine Øren; den kolde Sved sprang ud af min
 Pande, jeg var en Asmagt nær og styndte mig ud
 i det Frie. Da jeg var bleven noget roligere, kunde
 jeg først selv forklare mig det Gaadefulde i mine
 Følelser.

Du lystige, vilde, henhyvelende Klang!
 Hvor griber du dybt i mit Indre;
 Jeg til dine Toner har dandset engang,
 Seet Lamper som Stjerner at tindre;
 Og Stjerner og Himmel og Jord har jeg glemt,
 Og underlig Hjertet i Barmen var stemt
 Som vilde det briste af Glæde.
 Du lystige, vilde, henrivende Klang

Jeg til dine Toner har bandset engang,
Nu hører jeg dem, og maa — græde.

O! du, som omslynget af Gratiers Krands
I Hvirvelen med mig hensvæved,
O! kjendte du, Pige! hin rædsomme Dands,
Da havde du standset og bævret:
I den tumled Nina med vakkende Fod
I Kjærligheds Banvid med Latter og Graad;
Den Dands har vi bandset tilfide.

--- Af! Nina, din Fryd og din Qual jeg forstaaer

Af! Nina, din Banvid, den gyser jeg for.

— Sevidt er det kommen, o! Pige.

Hun maa have mærket min Lidenſkab, — Der er foregaaet en mærkelig Forandring med hende, — og jeg veed ikke om den ſpaaer mig Lykke eller Ulykke. Hun er ikke længer ſaa munter ſom før; hun ſeer ikke mere paa mig med dette rolige Smil, ſom har koſtet mig min Rolighed. Men hendes Øye glider frøgtſomt over mit Aſyn, ſom var det en myſtiſk Bog, hvori hun allerede havde læſt for meget. Hun undgaaer at være alene med mig, og naar jeg taler med hende, mærker jeg undertiden noget Bævende i hendes Stemme.

I dag har jeg ikke ſeet hende; hun er ude at tage Afſked med en Nabofamilie; thi hun vil nu reiſe tilbage til ſine Forældre, maaſkee for at undgaae min Nærværelſe. Carl! jeg er tilmode ſom en Syn-

der der venter Pardon ved Retterstedet. Jeg gik imorges i Haugen og rykkede i Lanter en Myrthepiante op med Rode. Jeg gik raadvild med den og vidste ikke hvor jeg skulde plante den igjen. Da jeg vilde gaar op paa mit Bærelse, tog jeg feil og kom ind i Marias. Hun var borte vidste jeg, og jeg kunde ikke forlade Kammeret igjen. Der var ret saa elskeligt, saa fortroligt at være: rundt om mig saae jeg Minder om den Elskede, her et Par smaa Skoe, der en Kjole, hist et velbekendt Baand. O! — tænkte jeg — var jeg nu død, var jeg nu en lille usynlig Geist, da skulde det ret være min Glæde, at pusle bestandig omkring i hendes Kammer, at være om hende baade Nat og Dag, vide Alt hvad hun tænkte og følte, tilviste hende Glæde og Velsignelse og himmelske Drømme, og ubemærket gjøre hende mange Smaatjenester. Og naar hun saaledes havde været ude og kom hjem igjen, saa skulde hun altid finde Et eller Andet, som hun havde fjært, nu en Blomst, nu en lille Fugl, nu en Bog eller et Malerie, og hun vilde glæde sig derover og forundre sig, og ikke vide hvorfra det var

kommen. Som jeg saaledes stod og morede mig med mine Indbildninger, faldt mit Øye paa en Evighedsblomst, som stod i hendes Windue, og en dristig Tanke faldt mig ind. Jeg tog min oprevne Myrtheplante, satte den ved Siden af Evighedsblomsten, og skrev med Blyant disse Linier til hende, som jeg lagde ved Siden.

Her vil saa sjælden Myrthen trives,
Omhyvælv af den dunkle Skye;
Den trænger til et bedre Lye,
Hvor under bedre Himmel den oplives.
Dog spire kan den overalt,
Hvor Himmel over Jord er hvalt,
Og hvor en Gud bag Skyen throner,
Og hvor en Cherub Hjerterne omtoner,
Og hvor endnu Guds Billed boer,
Der og den stille Myrthe groer.
En Plante har jeg tidlig funden,
Jeg fandt den alt ved Morgengry;
Den smægtede mod Middagsstunden:
Ehi endnu fandt den intet Lye.

Da førte Gud mig til en liden Have,
Hvor kun der stod et eenligt Træ.
O! lad mig der min Blomst nedgrave!
Der staae den luunt i bedste Læe!
Thi Evighedens Blomst er vorden
Et Træ, som den omskyggede kan;
Og Myrthen planter jeg ei blot for Jorden:
Den plantes for et bedre — Land.

Hvad skal det blive til? hun taler ikke om Myrthen, og jeg vover heller ikke at tale derom; men hendes Forhold mod mig bliver mere og mere frygt-
som og tilbageholden. Har jeg fornærmet hende?
er hun vred paa mig, fordi jeg elsker hende?
O! Broder, saa er det ude med mig. Jeg føler
daglig mine Kræfter aftage, jeg er syg, jeg føler
en fortærende Ild i mit Indersite, men jeg skjuler
min Smerte; thi der er kun Een i Verden, som
kan helbrede mig, og skeer det ikke snart, saa bliver
det for sildig. Men kan hun ogsaa elske mig? er
jeg da elskværdig? af! Carl, nu falder det mig
først ind, jeg er jo ikke elskværdig. Naturen gav
mig ingen Skjønhed. Der staaer jeg i min hele
Ubetydelighed, og vover at kaste mine Øyne paa
Naturens skønneste Mesterverk. Men eier jeg da

Het Intet, som fortjener at elstes? er denne Sjæl
 da saa lav, er dette Hjerte saa armt, at det ikke
 tør høre sig til hende i Kjærlighed? — Nei, Bro-
 der! foragte mig kan hun ikke; men kan jeg dog ei
 vinde mere end hendes Agtelse, nu vel! saa har
 jeg tabt Alt, og har Intet meer paa Jorden at
 lede efter.

Jeg gjør det sidste afgjørende Skridt, og er der
 Medning for mig, saa maa den komme nu eller al-
 drig. Læs her hvad jeg skriver hende til:

Du, som svøb i Eljsheds Rosenklæde,
 Gaaer i jordisk Dragt en himmelsk Aand,
 Du, hvis Øye straalet hellig Glæde,
 Pige! see, mit Liv er i din Haand:
 Som en eenlig Lampe soagt det brænder,
 Vistende i Nattens Mulin og Slud,
 O! beskyærm den huld med dine Hænder!
 Eller — sluk den ganske ud!

Kan du elste dette dunkle Øye?

Det har stundom smilet, ofte grædt,

Længe har det stirret mod det Høye,
Og om en fortrølig Stjerne ledt.
Mange Stjerner saae det koldt nedblinke,
Ingen, som det kunde tale til,
Ingen saae det sympathetisk vinke:
Derfor dæmped Graad dets Ild.

Kan du elske disse blege Kinder?
Glædens Rose blomstrer ei paa dem,
Kun hos dig jeg Glædens Blomst gjenfinder,
Eller hidsæt i et bedre Hjem;
Dhi jeg tabte den i Livets Vølge,
Da jeg vaagned af min Morgendrom:
Derfor maa den blege Yngling følge
Blomsten i den vilde Strøm.

Kan du elske dette hede Hjerte?
Denne mørke Tale i mit Bryst,
Dette Varn, som luller i sin Smerte,
Dette Varn, som græder i sin Lyst?
Kan du elske, hvad jeg ei begriber,
Denne dybe Attraa i min Sjæl.

Som i det Uendelige griber
Uden Maal og Grændsefjel?

-- O! saa slyng da dine Rosenkjæder
Om min Harpe, om mit Digterliv!
Væk min Aand til bedre Væsners Glæder
Ved et mægtigt sympathetisk — O!iv!
Lampen grib, imens endnu den brænder!
See! den vifter saa i Mulk og Slud;
O! beskjærm den huld med dine Hænder!
Eller — sluk den ganske ud!

Her sidder jeg nu en halv Dag paa mit Værelse i den pünktligste Forventning, og jeg seler med Gyfsen, at min hele Tilværelse hænger ved et Haar, og at et eeneste Ord skal tilintetgjøre mig, eller vække mig til et evigt Liv. — Carl! det er frygteligt, at see en menneskelig Sjæl saaledes henkastet for alle Vinde, uvis om den skal føres til en Himmel, eller styrtes i en Afgrund. Hvis hun ikke elsker mig, — saa, Carl! — saa bevare mig Gud. — For ham vil jeg knæle i mit Gethsemane, jeg vilde bede til min Fader i Himlen, at han tager denne Sjæleangest fra mig. — Dog ikke som jeg vil, men som han vil.

O gode Fader!

Som ei forlader

Din Søn i Nød,
Du naadig veier
Vor Kamp, vor Seier,
Vort Liv, vor Død.

Du Kræften maaler,
Som virker, taaler,
Hvor fast den stod;
Og den, som segner,
Du ei tilregner
Det sjunkne Nød.

Du Baandet prøved,
Som lænked Støvet
Til Jorden fast;
Og ei du harmes,
Men huld forbarmes,
Og Baandet brast.

Du Kampen kjender,
Hvori du sender

Din stærke Søn;
Men ei du prøver,
Hvor Smerten døver
Den Svages Ben.

Com Dug i Vaaren
Du veled Taaren,
Hvor tung den faldt.
Jeg veed tilbidsse,
At paa min Jøse
Hvert Haar er talt.

Dg dog jeg bæver,
Dg ængstelig svæver
I Haab og Gru:
Min Stund er kommen,
Jeg venter Dommen;
Hvi tøver du?

-- At! Skynd dig Pige!
Du skal ndsige

Det stærke Død,
Som skal forraade
Den store Gaade,
Mit Liv paa Jord.

Dog mens du dvæler,
Jeg haabfuld knæler
For Godheds Gud:
Han eene raader
For alle Gaader;
Han er min Gud.

Og han mig falder,
Naar Dommen falder,
Hvorhen han vil.
Hef samler Haanden,
Hist flygter Aanden
Naar Herten vil.

Mod Himle tvende
Jeg vil mig vende:

Jord — Evighed.

Min Stund er kommen

Gæld nu kun Dommen!

Jeg er bereed.

**

**

**

— Endnu intet Svar. — Jeg forlader ikke dette
Bærelse førend jeg veed hvorhen jeg skal gaae. Dog —
Carl! Gud har styrket mig for min Vens Skyld,
og givet mig Mod og Haab igjen. Hvo der elsker
som jeg, maa elskes igjen, eller Kjærligheden kom-
mer ikke fra Gud, men er et menneskesjæns Bæ-
sens Lune, som vil udspænde Sjæle paa Pinebæn-
ken. — Hvor kan jeg ogsaa tvivle? Kunde noget Øye
i Verden sige mig mere end Marias? og Løben
maatte jo være stum, til jeg gav den Frihed til at
tale. Hvorfor er hun bleven saa alvorlig paa de
sidste Dage? hvorfor er hendes Øye saa dunkelt, og
hendes Kinder saa blege? Skuld. hun maaskee dele
mine Lidelser? Skuld. hun maaskee have elsket mig i
Londom, som jeg elskede hende? — O! Gud var det
muligt? Hvi indgav du mig da ikke før denne Tan-

te, hvis den ei er forfængelig? — Men hvorfor tøver hun da saa længe? nu da jeg har revet Sløret tilside, som adskilte vore Hjerter, hvi iler hun nu da ikke, at sige det Ord, som skal forene os for evig? — betænke sig kan hun jo ikke; thi som det er, saa maa det jo være. Jeg beder hende jo ikke om hendes Kjærlighed, men vil kun vide, om jeg har den eller ikke. — Carl! hvad seer jeg! — en Vogn ruller for Døren — det er hendes Reisevogn. O! Gud, hvad har hun isinde?

* * * * * * * * *

— — — Hun er borte. Jeg har staaet i Winduet og seet hende rulle bort. Grædende rev hun sig ud af sin Bedstefaders Arme, tilhyslede sit Ansigt, og — forsvandt.

Hun flyer mig altsaa — hun kan ikke elske mig, og græder fordi hun veed, hun har gjort mig elendig. — Nej, jeg er den Skyldige, jeg har gjort hende ulykkelig med min rasende Kjærlighed, og hun begræder den forlorne Ven, idet hun maa

forfkyde den ulykkelige Elsker, og hvad kan hun saa mere? — Nei, Maria! græd ikke for mig! du er uskyldig i min Ulykke; — men jeg da — jeg maa jo elske dig, jeg kan ikke andet, og er det Brøde hvad der er Nødvendighed? Nei — jeg er ogsaa uskyldig; men en fjendelig Haand hviler tungt paa mit Hoved, og vil min Undergang. — Nødvendighed! hvi gav du mig en Sjæl? Natur! hvi fængslede du den i saa skummel en Hule; thi den — den kun er det, som hun ikke kan elske.

--- Levvel Broder! Levvel for evig! din Ven har sunget sin Eванesang.

Ubøvelige fjendske Væsen, du,
Som, selv bedragerisk, med Ekshonhed praler,
Og hylleri med Gødheds Sminke maler
Dit grimme Indres fule Morderhu;
Natur! Nødvendighedens usle Slave!
Et meer jeg nævnes vil din Son:
Hvi danned du mig ei elskværdig, skien?
Nei, moderlig var ei til mig din Gave.

Hvi gav du denne tunge Byrde mig
Af rustne Lænker, som min Sjæl omslynge,
Dg seent sig selv fortærende, nedtynge
Mit bedre Selv i Stev paa Jorderig?
Hvi maa min Sjæl sit eget Legem hade?
Hvi maa jeg for mit Afsyn slye,
Mit eget Billed som et Gjenfærd slye,
Dg kun med Graad de hule Kinder bade?

Natur! Natur! hvad synded jeg mod dig
— For jeg blev fød? at du i Fødselstimen
Udi mit skyldfrie Bryst nedlagde Kimen,
Som til en Gravens Blomst udfolded sig?
Hvi maatte jeg min Død i Varmen bære
For syndig Lyst opflammed den?
Dg naar den nu sig hæver hellig reen,
Hvi maa jeg da kun sukke og undvære?

Natur! hvi viste du mig grusom her
Det Skønneste, det Herligste, du skabte,
Alt jeg kan staae forneden, den fortabte,
Forfædte Synder, som mod — Englen seer?

Hvorfor skal Elskov i det Øye glimte,
Som ingen Kjærlighed gjenvinde kan?
Naar den Forliste ei kan naae til Land,
Hvorfor skal han da fjerne Kyster skimte?

Hvorfor? — Dog jo, det er dog bedre saa
Med Armene mod Kysterne at sukke,
Mens Bølgerne sig over Isen lukke,
End midt i vilden Ocean forgaae:
Jeg synker dog velsignende det hulde,
Det fjerne, elskte Moderland,
Og veed, at til den lykkelige Strand
Mig dog en venlig Bølge vil henrulle.

Ga hist til Kjærlighedens fjerne Dreb
I Dødens Stund jeg sæste vil mit Øye,
Der seer jeg dig, du Hellige, du Høye!
Min lyse Engel! smil blot til mig ned!
Da skal jeg salig give den tilbage
Den Skænk, Naturen grum mig gav,
Og fryde mig, — naar i den kolde Gray
Paa mine Lænker Ormevrinle nage.

Men herlig over Lænke, Drm og Muld
 Skal Anden sig med Jubelsange høre,
 Og i Seraphers Etherglands henvæve
 Paa Vinger, straalende i Morgenguld.
 Der skal en blidere Natur mig klæde
 Skjøn i Cherubers Rosenflor;
 Der paa mit Aasyn Glædens Blomst ei døer,
 Ei Lærer der forklarte Dye væde.

-- Dog — elskte Pige! høyere end her
 Kan hisset ei min Kjærlighed opflamme:
 I Evighed den blive vil den samme,
 Kun usformørket skal du see den der.
 Og du skal høre den i Toner tale
 Hvad stum den søled i sit Daand;
 Thi hvad der ligger skjønneft for vor And
 Kan Vnder kun os lære at udmale.

Hvor Evigheder flye i saligt Nir,
 Der kan der tør du ikke mig forskyde;
 Nei der maae vore Væsner sammenskyde:
 Der er jeg god og hellig, skjøn som du.

Der svævende om den Allgodes Throne
I kjærlig Andagts Sympathie,
Istemmende den store Harmonie,
Dert Liv skal som en evig Løvsang tone.

Carl! — jeg har staaet ved Evighedens Grændse: jeg saae Jorden forsvinde for mine Øyne med al dens Herlighed og Glendighed, og de Salige vinkte mig til mine Brødre, til min Fader og Moder i de evige Boliger; — men Foden vaklede, og jeg sank bevisløs ned ved den frygtelige Grændse, og havde ikke Magt til at overstige den.

Jeg maa have været meget syg; thi da jeg kom til mig selv igjen, saae jeg mig omringet af det hele Huus; og hvor glade modtog mig ikke disse gode Mennesker i Livet igjen! thi de troede mig allerede i Dødens Arme. — Men nei, aldrig har Livet saa mægtig gennemstrømmet mit hele Væsen, som nu, da Marias gamle Bedstefader nærmede sig, trykte min Haand og hvidskede: "Fat Mod, kjære

Barner! hun elsker dem, hun har for længe siden betroet mig det, og jeg burde aldrig have sagt Dem det, hvis ikke Omfarg for deres Liv havde tvungen mig dertil. Hun ilte at kaste sig i sin Faders Arme, førend hun kunde udsige det afgjørende Ord."

Hun elsker mig! — hører du det Carl! — hun elsker mig. — O! Gud, hvormed har jeg fortjent denne Salighed?

Jeg sprang strax op og vilde affæd; — glædedrukten omfavnede jeg dem Alle, og syntes at have Kræfter var det end til Umuligheder. Man har tvungen mig til at blive her nogle Timer i det mindste, af Frygt for at min Alsmagt skal komme igjen. --- Men Marias Fader! — Den gamle Bedstefader ryster paa Hovedet og gjør sig mange Betænkeligheder.

O! Carl! jeg veed jo hun elsker mig, og hvad har jeg saa at frygte?

Hun elsker mig! — sig Himlens Hærskarer!
Ellig, har I nogen Lyd saa skøn som den?

Hun elsker mig — O! Gudsdom! aabenbarer

Du dig i noget Ord saa herlig?

O! Salighed, som Hjertet ei kan gemme!

O! Salighed, for stor til dette Bryst!

Hun elsker mig — o! hvor faar Læben Stemme,

O! hvor faar Harpen Toner til min Lyst?

Hun er min, — min for Gud og for Verden, og nu
skal Intet — selv ikke Døden — adskille os. O!
Carl, jeg vilde have givet en stor Deel af min Lyk-
salighed til, at du havde staaet hos i det salige
Øyeblik, da endelig Faderen rørtes ved min Kjær-
lighed, tog den frygtsumme, grædende Pige ved
Haanden, ledte hende hen i mine Arme, og velsig-
nede os. O! Den, ved en saadan Scene glæde
Guds Engle sig hisset, men Mennesket forstammer;
thi den højest Glæde er maalløs.

Hvor gaaer i det Fjerne din Vej, min Samene!

Hvor toner din Sang?

Mon kun hvor en Vandrers gaaer sorgfuld og ene,
Din Læbe har Tone, din Harpe har Klang?

Men kun, som en trøstende Engel, du træder
Til Kummerens Søn,
Hvor Særnet maa sukke, hvor Længselen græder,
Hvor Kjærlighed marttrer i Løn?

Hvi flyer du, Camene! hvi flyer du den Glade,
Som blusser af Fryd?
Hvi maa du hver lykkelig Elsker forlade?
Har Elskov ei Stemme? har Glæden ei Lyd?
Jo, Kjærlighed taler, hvor Kjærlighed græder;
Men stum er dens Lyst.

O! Himmel, hvi maae dine saligste Glæder
Forstumme i Menneskets Bryst?

Lad tie, lad tie, den Fryd, som opfylder
Den glødende Barm!
Lad tie den Lyst, som Guds Billed fortryller,
Mens Dyret sin Glæde udfønner i Larm.
Om Evigheds Fryd kun de Evige svinge;
Men Menneskets Søn

Besligner den Gud, som gav Hjertet ei Tunge,
Men Rum til at fatte en Himmel i Løn.

Saa flye da Camene! saa flye kun min Himmel!

Og tie ved min Lyst!

Mens, elskede Pige! mens bærende svimmel

Jeg tier — og trykker dig tæt til mit Bryst.

--- Først hisset hos Gud i de Saliges Klynger,

I Engelens Arm,

Jeg hæver min Næst, og den Salighed synger

Som fyldte den jordiske Varm.

D! Carl, hvilken Himmel er nu ikke aabnet for mig! hvilke søde Tilstaaelser har jeg ikke hørt af disse rene, hellige Læber, som jeg ikke har vedet at berøre, som frygtede jeg for at afbryde deres himmelske Toner. Og dog ere vi saa fortrolige, saa inderlig fortroelige, som havde vi elsket hverandre i en Evighed. Jafte's sad jeg ligeoverfor hende: jeg saae dybt og klart i den skønne Sjæl, og hendes elskovsfulde Blikke begejstrede mig: jeg greb lyfsalig i Harpen og sang:

Saa var det mig, du tænkte paa,
Naar tit du i den hvide Sky henstirred,
Imens din Fod paa Jorden rastløs irred,
Og Himlen i det dunkle Fierna laae!

O! hvorfor maa dog Tanken gaae
Saa stille og umærket i det Fjerne?
Dig søgte og min Sjæl, naar i den tause Stjerne
Mit taareblændte Øye saae.

Saa var det mig, for hvem du sukede,
Naar du i Rosenlunde gik,
Mens for dit vemodsfulde Blif
Med Taarer Himlen Blomsterne bedugged!
O! hvorfor vifter Elskovssukket
Saa stille og umærket hen?
Dig kaldte og din længselsfulde Ven
Med dybe Suk, naar Lysets Engel sukede
Den gyldne Ætherport for Himmelen.

Saa var det mig, for hvem du græd o! Vige,
Naar i den stille Midnatstund
Du vakktes af urolig Blund,
Og saae det elskte Drømmebilled vige!
O! hvorfor rinder dog paa Jorderige
Useet den bange Elskovstaare hen?
Tit græd for dig din længselsfulde Ven
Naar Morgnen rev ham fra sit drømte Himmerige.

-- Og nu — nu er det Alt forbi,
Mit Livs den lange Nat, den er forfunden,
Nu er den lyse Dag oprunden
Med Jordens Fryd, og Himlens Harmonie.
Og Natten, som jeg raved i,
Jeg seer tilbage mod ved Morgenstunden,
Og der hvor Soffet led, hvor Taaren er henrunden,
Der toner nu en salig Melodie:

See nu! - saa hvidsker sødt den elskovsfulde Stemme -

See nu de Lyn, du gyste for!

Nu tindre de som Nattens Stjernechor,

Og du kan Gud i deres Gang fornemme.

--- O! store Gud, lad os din Pris ei glemme

I denne Salighed paa Jord!

O! gode Gud, hvor er vor Glæde stor!

For stor til sig i Barmen taus at glemme.

I Hymner skal den tone ud,

I høye Hymner til Gud Faders Ære,

Dg Engle skal den til hans Throne bære,
Dg juble: Fryd! og Kjærlighed! og Gud!
Dg Gud! og Fryd! og Kjærlighed! skal være
Vor Lovsang til Livsfakten sluttet ud,
Dg naar vi da fremtræde for vor Gud,
Vor Kjærlighed skal vor Forsoning være.

(Her findes en Standsning i Warners Brev til
Carl, og først nogle Maanedes efter ovenstaaen-
de Brev, skrev han atter til sin Ven.)

Den skønne Sommer er forsvunden. Skoven blegner og taber sin gyldne Krone; Blomsterne segne paa Mark og i Eng; endnu staae kun Aspen og Christusøyet der og stirre med Længsel og Haab imod Himlen. De minde os trøstfuld om det Evide, medens Esteraarsvinden suser om vor Jæse og synger Sorgjængelighedens sørgelige Sang.

”O! daß sie immer grüne bliebe

Die schöne Zeit der ersten Liebe!”

Med disse Ord lyfenskede du mig Ven! og det lod som du frygtede, at min Kjerlighed kun var en skøn poetisk Drøm, en lykkelig Dums, hvoraf jeg vilde opvaagne engang, naar min Sommer var forbi, og Esteraarsvinden rev den visnede Myrtekrands af mine Loffer. Nei Carl! derfor frygter jeg ikke;

Kun vi kunne forandres, kun vi kunne ældes; men Kjærligheden er, som Livet og Konsten, epig ung og evig den samme. Den er som Diamanten det rene ætheriske men bundne Lys, som Muldet ikke kan udslukke, Elementerne ikke fortære, men som kun Himmellyset selv, i sit høieste Foreningspunkt, kan løse, og som da først forandrer sin jordiske Form, stiger forklaret op til sit Ophav — og lader intet Etsvigran tilbage for Sandten.

Hother er reist til Italien med sin Sophie; han flygter med Træfuglene for den kommende Vinter, og søger Baaren og Glæden i Konstens Fædreland, under en blidere Himmel. Jeg vil ogsaa drage bort med Maria; men hvorhen? — det vide vi ikke. Naar Solen synker histnede bag Skoven, naar Aftenkloffen toner fra de fjerne Landsbyer, naar Alt er saa stille og fæstligt omkring os, og den eensomme Jæger støder i sit Horn, saa gaar vi ofte Haand i Haand hen over de afmeiede Stubbe, seer hvor venlig Aftenstjernen blinker — og der glimder en Taare i vort Øye; men Taaren falder ikke paa Jorden, og vor Længsel dyæler ei her. —

Jeg er lykkelig, Ven! ja salig vilde jeg sige,
hvis et Menneske kan være salig paa Jorden; dog,
troe mig Carl! derom maae vi kunne vidne eller
Jugen. Og vi har følt det, i vor høieste Glæde
har vi følt det: selv da, naar Hjertet i hellig Om-
favnelse banker høyt mod det elskende Hjerte, og det
er som vilde vore Legemer forsvinde, og vore Sjæle
smelte sammen til et eeneste Væsen, — selv da maa
jeg med den Elskede sukke dybt og inderligt:

Forunderlige Hjerte! sig

Naar er din Fryd saa stor paa Jorderige,

Af du i fuldendt Salighed kan sige:

Nu Intet mere mangler mig.

Mon Timen aldrig da skal komme,

Saa længe der er Timer til,

Hvor Hjertet slaaer, og ikke sukke vil:

Af! Savnets Lid var dog endnu ei omme,

O! Hjerte, naar i helligt Nu

Du ved det elskte Søsterhjerte banker,

Dg føler Gud i Evighedens Tanker,
O! Hjerter, sig hvi sukker da vel du?

Hvad kan du nyde meer herneede?
Har du endnu et Ønske skjult?
Er Glædens store Bæger end ei fuldt?
Du føler dog jo overjordiff Glæde.

Jeg ahner og jeg føler den,
— Saa hører jeg den drukne Sjæl at flage —
Dog staaer endnu een dunkel Skye tilbage
Imellem os — og Himmelen.

Dg selv naar Glædens Taare triller,
Naar Arm t Arm, og Bryst mod Bryst
Vi svimle i elysiff Lyst,
Selv da der Noget er, som os adskiller.

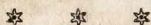
Dg aldrig drømme vi saa sødt,
Dg aldrig vi saa høyt os hæver,
At vi jo føle os til større Glæde født,
Dg Dusket i en hayre Himmel svævet.

Men aldrig gaaer den Stye forbi,
Saalænge Støvet hyller Ætherflammen,
Først da, naar Vand med Vand tilfulde smelter sammen,
Først da er Sjælen i sin Himmel fri.

Dg da først Kjærlighedens Time lyder,
Naar Døkket brister — for det Helligste,
Dg naar vi Afsyn imod Afsyn see
Hvad her som Gaader os i Speilet fryder.

- - O! du, som planted i vor Barm
Den Trylleblomst, som mod din Himmel stræber,
Gulbend dit Vært! — og naar os Glæden dræber,
Lad os da doe saaledes Arm i Arm!

Dg lad os inblende os svinge
Fra Jorden til din Salighed!
Kald os tilfammen Gud, imens vor Kjærlighed
Mod dig udbreder høyt sin Seraphvinge!

Jeg har endnu engang ret glædet mig i den døende Naturs sidste Favntag, og vemodig men blid flyer min Kjærlighed nu til Hytten og Menneffene. Jeg elsker dem Alle saa inderlig; thi min Maria har lært mig at agte dem, og varmere end nogenfinde før trykker jeg nu hver Broders Haand til mit Hjerte, som var det til Afsked. Hør Carl! det bæres mig for som den bortgangne Sommer var den sidste jeg skal see; o! sandelig, det var den første jeg saaledes saae, — og det maa gjerne være den sidste. — Hvad har jeg mere at ønske? jeg har jo elsket og levet.

Jeg har Syner Carl! jeg har Ahnelse og Varsler.
Du troer ikke paa Noget af alt det; jeg ikke heller
hidtil; men nu kan jeg ikke derfor, maaskee er jeg
syg; thi en underlig Ængstelighed paafalder mig
hvergang jeg tænker derpaa. Ikke for Døden men
kun for Adskillelse flygter jeg, og hvergang en Taa-
refyldning piber i Krogen eller en Davn flyver hen
over Huset og skriger, farer jeg sammen som en
gammel overtroist Kvinde.

Og om Natten vaagner jeg ofte op i ængste-
lige Drømme, og synes at en ond Aand forfølger
mig, og vil rive Maria af mine Arme; men det har
vel Intet at betyde: det kommer vel af Blodet.
Maria er rigtig nok forunderlig bleg, og seer mere
ud som en forklaret Aand, end et Menneske; men
naar jeg spørger, siger hun altid, hun er saa lyk-

kelig, saa ubeskrivelig lykkelig, og jeg maa vende
 mig bort; thi det Smil, hvormed hun siger det,
 er det samme som det, hvormed min Moder — døde.
 Og naar jeg om Aftenen sidder med aabne Øyne
 og har Synet — bliver jeg bange for mig selv og
 beder Gud bevare min Forstand.

Det er det mig saa ængsteligt,
 Saa engt om Aftenen i Stuen,
 Og Lampen glimter underligt,
 Og sølsomt buldrer Arneluen;
 Som blege Geister sidde der
 De Elskede og tale sammen,
 Jeg hører ikke hvad det er;
 Men sidder taus og seer paa Flammen.

Da er det, som mig selv jeg saae
 I en Familie af Døde,
 Som malt paa Kirkevæggen staae,
 Og stirre i det dunkle Øde.
 Da springer ud den kolde Svæd,
 For Øret Dødningsklokker klinge:

Saa i Gethsemane du leed,
Min Frelser! i din Afstedstime.

-- Da maa jeg i det Frie nd,
Dg hæve Øyet mod din Himmel,
See paa din Maane, store Gud!
Dg paa din lyse Stjernevrimmel;
Da beder jeg med Frelseren:
O! Gud, du denne Kalk borttage!
Dg jeg er Menneſſe igjen,
Frit kan jeg atter Aande drage.

-- Hav Tak o! Gud, for Jesum Christ,
Som viste os din aabne Himmel!
Tak for din blege Maane hist!
Tak for din lyse Stjernevrimmel!
Den kan dog Hjertet tale med,
Naar Ingen det forstaaer henede;
Der fandt jeg dog i Livet — Fred,
Der finde jeg i Døden Glæde!

D! Carl, kunde Maria og jeg nu see i hinandens Arme, saa var vort sidste, vort høyeste Ønske opfyldt: kunde vi som Aret og Narcisse træffes af et velgjørende Lyn, saa vilde vist Ingen, som elskede os, bede nogen Gud om at kalde os tilbage fra vort Elysium.

Et helligt, uopløseligt Baaud har forenet os: Herrens Tjener har lyst Velsignelsen over os; men vort Forhold er det samme som før. Ingen nyere Forening har vi søgt ved denne Pagt; men det syntes os saa skönt, saa elskeligt, at vide med os selv, at Gud havde stadfæstet vor Kjærlighed og velsignet vor Forbindelse. Vi stod allerede forud sammenknyttede med uopløselige Kæder; men det syn-

tes os dog faa herligt, at ogsaa Religionen om-
vandt os med sin hellige, usforvisnelige Årands.

I hvad Forbindelse Drømmeverdenen staaer
med den virkelige veed jeg ikke; men at Gudsdom-
men paa denne Maade ofte har aabenbaret sig for
Menneskene, det veed Enhver, som ikke tvivler paa
den hellige Skrift og paa alle Tiders Erfaringer.

En forunderlig Drøm som baade jeg og Maria
i een Nat har drømt, gik forud for vor Forening:
det forekom os som vi var to smaa Børn i hvide
Ålæder; jeg tog Maria ved Haanden, gik ud i Nat-
ten med hende og sang:

Seer du Harpen hist, som flammer
Høyt paa Himlens hvalte Blaa?
I de gyldne Stjernerammer
Engle paa dens Strænge staae.

Hører du hvor sødt det toner
Gjennem Jordens Taager ned

Om de ubekjendte Zoner,

Om den fjerne Evighed?

Seer du Krandsen, som sig vinder

Hist om Stjerneharpens Guld?

Det er evige Kjærminder:

De os vinke underfuld.

Længe kan vi her ei vandre,

Ekjen men sølsom er vor Gang;

Tort vi drages med hverandre

Uf den underfulde Klang.

Harpen toner, Harpen blinker,

Hvor vi gaac og hvor vi staae,

Stjernekrandsen ad os vinker,

Vi maae de Kjærminder naae.

Med vor Kjærlighed vi ginge

Døende Børn i Natten hen,

Hørte stedse Harpen klinge,

Greb saa barnlig efter den.

Barnlig maae vi stedse hige,
Hvor vi Krands og Harpe seer;
Kan vi dvæle; thi vort Nige
Ei af denne Verden er.

Dog mens vi saalunde gange
Gjennem Natten Haand i Haand,
O' hver stundom Hjertet bange
For den dunkle Verdensaand.

Com en Taage den sig hæver
Mellem os saa synderlig,
Og jeg gjennem Mølmet hæver,
Samler ængselig efter dig.

Kan en Taage os adskille?
Mon det kun et Blændværk er?
Eller kan vi os forvilde
I det blege Stjernesfjær?

Kan en jordist Skye fordunkle
Ætherharpens rene Glæde?

Kan den høre op at sukke

Hist i Evighedens Krands?

O! hvi rinder Graad i Øyet?

Pige! hørte du hint Qvad:

”Kun hvad Gud har sammensøyet

Ingen mere skiller ad.”

-- Pige! hører du det ringer?

Hører du den dybe Klang?

Hist fra Kirkens Hvælving klinger

Orgeltoner, Brudefang.

Lad os ind ad Døren træde!

Lad os see den Brudefærd!

Lad os og en Psalme quæde

I de dunkle Hvælvinger!

-- Det er høytidsfuldt herinde,

Ekstent som under Himlens Blaa,

Og de blege Lamper skinne

Festligt, som de Stjerner smaa.

Pige! her er godt at være:

Her er ogsaa Harpellsang,

Ogsaa her Kjærminder ere,

Noser paa den Kirkegang.

Elfte! vi maae fremad gange;

Hvad mon disse Børn os vil?

Hør, de sjunge Brudesange!

Hvem er deres Krands til?

Se hvor sølsomt Lyset blinker

Hist i Choret! — lad os gaae!

Seer du, Manden ad os vinker;

— Vi for Altret knæle maae.

Pige! hvorfor mon du gyser?

Stille! — ræk mig Haanden hen!

Stille! — hører du, han lyser

Over os Velsignelsen.

-- Nu er jeg saa glad tilmode:

Kom min Brud! kom lad os gaae!

See! de frandsø os de Gode,

— Tak I favre Engle smaa!

Kom min Brud! hvi est du bange?

Er vi ikke Børn endnu?

Kan saa fro som hidtil gange?

Kom min Brud! hvi tøver du?

Hør! endnu som før det toner

Godt fra Stjerneharpen ned

Om de ubekjendte Zoner,

Om den fjerne Evighed.

Harpen toner, — Harpen blinker,

Vi de Toner følge maae;

— Hisset Brudefrandsen vinker

Vi maae de Hjærminder naae.

Det er forbi. — Min Maria er syg, farlig syg, og jeg tvivler paa, at hun lever; men jeg er rolig; thi jeg føler det, Gud vil ikke adskille os — og jeg overlever hende ikke. Det ahner mig Den! dette er det sidste Brev, du læser fra min Haand; det bringe dig da mit sidste Levvel og Tak for dette Liv!

Det er nu den fjerde Nat jeg sidder ved den Elskedes Leie. Bevidstheden havde forladt hende; men Gud gav hende den igjen et Øyeblik, for at hun kunde see og kjende mig endnu engang i denne Verden, og sige mig det sidste Kjærlighedsord her.

Nu er hun indsnurret. — Gud veed om hun vaagner igjen. — Hendes Sygdom er smitsom, — jeg har druffet Døden af hendes Læber; jeg føler

den allerede i mit Indersite, og takker Gud: fordi
den er mig saa nær. Nu griber jeg Harpen for
sidste Gang, og indluller os begge i Evigheden.

Er det en evig Lov for Dødelige,
At Salighed de maae ei føle her?
Og luffes Øyet for det Timelige,
Saa snart det Glimt af Evigheden seer?
O! Elskte, saa er da vor Time kommen!
Saa aabnes Himlen for vor Kjærlighed!
Saa venter os Forløsningen, — og Dommen;
Ohi vi vor lyffelige Brøde veed:
Ja vi har vovet den at bryde
Den store Lov, som Støvet's Slægter lyde,
Og denne Sol har seet, hvad aldrig før den saae —
To Salige i Sorgens Land at gaae.

Se! derfor vinker os nu Dødens Engel
Og igjennem de Hensarnes dybe Nat;
Han vinker venlig med sin Lilliesængel,
Og har sig smilende paa Graven sat;

D! lad os ikke frygtsom os bortvende,
Men trostlig gaae, og lyde fro hans Bud!

D! lad os ikke Engelen misfjende!
Han er et Sendebud fra Lysets Gud.

Til hine Egne han os kalder,
Hvor Trøst spirer, som i Støvet falder,
Hvor Sjælen fatter i sin Faders Navn
Hvad den har ahnt i Længsel og i Savn.

Lad ikkun Jorden over os sig lukke!
Den har ei meer, — som den os give kan.
Lad Stormen gjennem Gravens Græs kun sukke!

Og hvidske sørgeligt i Livets Land
Om tvende Elskende, som tidlig døde,
Brat revet bort i deres Ungdoms Aar!

D! mange Suk for de Hensarne lode,
Men Ingen deres Salighed forstaaer.

D! vidste I, som grød herne,de,
Hvor eders Elskede sig nu foroven glæde,
Saa vandred I til deres Grave nd,

Med — Jubelsang, og prisste Gudheds Gud.

Maaskee en Ven vil til vor Grashøj vandre,
 Og see tungsendig paa det sorte Muld,
 Og tænke: at! — nys sad de hos hoerandre
 Saa lykkelig — han greb i Harpens Guld,
 Hun sang saa liflig med sin søde Stemme,
 Og nu — nu ligge de saa tause der,
 Hans Elskovsstoner kan hun ei fornemme,
 Han hører ei den søde Stemme meer.
 — Af! da vil maaskee Vennen græde,
 Fordi saa stakket kun vi glæded os hernebe,
 Fordi vor første Fryd vor sidste var,
 Og Livets Træe os Dødens Frugter bar.

Dog — hvis som vi han elsker, vil han træde
 Til Graven rolig med sin Elskede,
 Et for den korte Lykke at begræde,
 Men for at ahne dybt den evige.
 Og han vil inderlig sin Pige savne,
 Og maaskee rørt med Længsel sukke ud:
 Af! hvad vi dog kun ahne kan og savne,
 Det fatte de nu Aand med Aand hos Gud.

Dg underligt vil Hjertet banke
Mod Sjælens jordiske, opløselige Skranke,
Dg føle grant: Kun hist er Harmonie!
Kun hvor ei Hjertet slaaer, er Aanden fri!

Men nærmer sig vort stille Sovestammer
En Ven, som uden Elskov eenlig gik,
Dg saae paa Jordens Fryd og Jordens Jammer
Med længselsfuldt og uindviøt Blik,
Da vil han maasse taus og mørk sig sætte
I Maaneskien paa Elskovshøien hen;
Dg af de faldne Løv en Krands sig flette,
Dg gaae med den i Natten ud igjen.
D! I — ja I var lykkelige,
Jeg var det aldrig, — vil han sorgfuld sige —
D! bedre Arm i Arm at hvile der,
End uden Kjærlighed omvænke her!

D! Elskte, — kunde vi hans Suf fornemme,
Dg fra vor Himmel til ham svæve ned,
Dg kunde fra den dunkle Grav en Stemme
Dybsige trøstende og hvidste: Fred!

Da skulde han et længer haabløs vanke,
 Og et misunde Legemet sin Roe,
 Da skulde fra de Salige en Tanke
 Nedstige i hans Sjæl saa lys, saa fro:
 "Paa Jorden Salighed er Brøde,
 Og Ingen elsker her, som ikke døde,
 Hos Gud alene Kjærligheden boer:
 Den er for himmelsk for den faldne Jord."

T u r n u s

Tragoedie i fem Acter.

(See Virgils Aeneide 7de Bog.)

Personerne.

Latinus, Konge i Latium.

Amata, hans Dronning.

Lavinia, hans Datter.

Turnus, de Tyrrheners Konge.

Inturna, hans Søster, Skoldmøe.

Æneas, trojansk Høvding.

Julus, hans Sen, en halvvooren Ungling.

Ilioneus, trojansk Taler.

Apolloes Præster.

Trojanske og tyrrhenske Krigere.

Første Akt.

(Laurentum. En Plads inderst i Kongeborgen, omringet af Mure, under aaben Himmel, med et Laurbærtræ i Midten; omkring Træet staae Billedstøtter af Gebertræe, og i dets Skygge staaer et Altar af Marmor. Det er Aftendæmring.)

Apollo's Præster

(Velsig sig fra Altret efter fuldbendt Dyring og medens Latinus nærmer sig i Baggrunden, istemme de).

Slutningschoret.

Sag vort Offer! her vor Bøn!

Skjønne Gud, Latonas Søn!

Hvælv din høye Laurbærkrone

Om Saturni gamle Throne

Grønnende fra Slægt til Slægt!

Og lad dine Svaner svinge

Over Thronen lyse Dinge!
 Giv dem Helte at besjunge!
 Lad det gjennem Sæller runge
 Andrende fra Slægt til Slægt!
 Sign vor Kongnings sidste Dage!
 Bring den gyldne Tid tilbage!
 Tag vort Offer! her vor Bøn!
 Skjønne Gud, Latonas Søn!

Latinus.

Jeg takker Eder, Phoebi fromme Præster!
 For eders Bøn. — Lad mig nu eene her!

(Præsterne gaae.)

Latinus (alene.)

Hvi bæver du Latinus! som en Synder,
 Der for sin Dommer træder? — hvilkens Brøde
 Betynger dig? og hvor er vel din Dommer!
 Her staaer en Konge jo! — men her er Guder,
 For dem mgæe Jordens Mægtige sig bøye,
 Og tør en Dødelig sig nærme dem
 Og gys ei? — og jeg vil dem besværge:
 Jeg maa — det koste hvad det vil — jeg maa,

Hvad jeg skal troe og gjøre, maa jeg vide,
Om saa — en Gud mig skulde sige det.

(Knæler ved Alteret)

Til Eder tier jeg i min Sjæleuroe,
Til Eder Himlens Magter! og til Eder
I hedenfarne Fædre! — hør min Bøn!
Dg stiiig herned! og styrk mig i min Angest!
D! sig mig, er vor Skjæbne hist bestemt?
Dg er der en Nødvendighed? — I tier.
D! er du taus, du frygtelige Magt!
Som ængster os med bange Ahnelser,
Dg knuser os usynlig mens vi ahne?
D! jeg besværger Eder, stærke Magter!
D! jeg besværger Eder, døde Fædre!
Giv mig et Tegn! — opstiiig af eders Grave!
Stiiig: — skal jeg troe i Blinde?

(han reiser sig og seer mod Himlen.)

(Det bliver pludselig mørkt: en dunkel Skygge bevæger sig i Baggrunden, et Lyn farer hen over Kongens Hoved og)

En Stemme (raaber:)

Trivler du?

Latinus

(Synker bedøvet ned ved Alteret og tilhyster sit Hoved).

O! Himmel nei, — jeg tvivler ei, — jeg troer,

Dg vakler jeg — saa lad dit Lyn mig knuse!

— Hvo talede? — var det din Røst o! Fader,

Er det din Skygge, som jeg skimter hist?

Hvad er bestemt? — jeg tvivler ei, — o! tael!

Hvad er bestemt? — hvad er din Villie Fader?

Stemmen.

Det skalst du høre i Albunea.

(Skyggen forsvinder, en melodisk Klang toner fra Laurbærtræet, det bliver efterhaanden noget lysere igjen; men Latinus bliver liggende med tilhyllet Ansigt for Alteret.)

Dronningen (nærmer sig).

Min ædle Koning! maa jeg styrre dig

Et Øyeblik her i din Tønsomhed?

(Han stirrer paa hende som paa et Syn.)

Hvad er det? hvi est du saa bleg? Latinus!

Hvi stirrer du saa vildt forvirret paa mig?

Latinus (vildt.)

Hvor er du? Fader!

A m a t a.

- Kjennder du mig ikke?

Hvad er dig hændet?

Lat i n u s (Kjennder hende).

Er det dig min Dronning!

(fatter sig.)

Der var en Taage for mit Øye faldet,

-- Nei, Dronning! alle Taager var forsvundne

Og jeg har seet og hørt — hvad Ingen saae.

A m a t a.

Tilgiv! hvis jeg din Andagt har afbrudt

Og revet dig af sjonne Aftendømme.

Lat i n u s.

Jeg drømte ei, — jeg har min Fader seet.

A m a t a.

Din Fader? — al! saa drømmer du endnu,

O! tael ei saa! det gjør mig angstelig:

Du pleier dog ei Dmgang med de Døde?

Lat i n u s.

Spørg ei! - men gjør som jeg, og - troe i Blinde!

A m a t a.

Al! Noget er der, som dit Sind forvirrer,

Deryaa gav jeg i Løndom længe Agt:
 Jeg saae dig ofte eene vanke hid
 I Borgens dunkle Allerinderste,
 Til disse Laurbærskyggers Helligdom,
 Og ei det quindelige Dye skuffes:
 Jeg seer det, skjendt dit tvungne Smil det dølger,
 Latinus! du bær Kummer i dit Hjerte,
 Og din Amata maa ei bele den.

Latinus.

Hvad skulde du med alle mine Sorger?
 Og er jeg forrigsfuld for jeg er eene?
 En Dding elsker Eensomhed og Ro,
 Og Eftertanke sommer sig en Konning:
 Han veier Folks og Rigers store Skjæbne.
 See! derfor dvæler jeg saa gjerne her,
 Thi her imellem Guderne jeg vandrer,
 Og Sjælens Frugter modnes bedst blandt dem.
 See dette skjønne Laurbærtræ, det fandt jeg,
 Da jeg nedlagde Borgens første Grundsteen;
 Med disse Mure hegned jeg det ind,
 Men frit beholdt det Udsigt imod Himlen,
 Jeg til Latonas Søn indvied det,

Dg kalded Byen efter det Laurentum.
 I Barken grov jeg mine Fædres Navne;
 See! overst staaer den herlige Saturn,
 Min Oldesader, der den ædle Picus,
 Dg her min egen elskte Fader. Seer du,
 Naar jeg nu eene vandrer her, saa er det
 Som mine Fædres Vander om mig svæve;
 Dg hist ved Alteret jeg knæler tit,
 Dg beder Hælb ned over Latium,
 Dg over Stammetræet.

Amata.

Fromme Koning!

Din Bøn har Guden jo forlængst bønhørt,
 Dg lykkeligt er Folket som dets Hersker:
 Du Septret mange Aar med Visdom styred,
 Dg den velsignede, den blide Fred
 Har spredet Sølv paa dine Haar; og dog —
 Dog sørger du, Latinus!

Latinus.

Kjære Dø!

En Gubbe dvæler vi ved soundne Lider
 Dg Nutid eene, han seer ogsaa ind

I Fremtids Nat; og kan jeg den mig tænke
Dg ikke worde kummerfuld? thi seer du,
Jeg pleied dette Træ udi min Ungdom,
Dg det har frodigt høvet sig mod Himlen;
Jeg bøyes daglig dybere mod Jorden,
Snart aabner den sig og modtager mig:
Da skal man præge Kong Latini Navn
Hos Fædrenes; men hvor er vel den Mand,
Som efter mig skal pleie Laurbærtræet,
At det ei synker paa sin Gartners Grav?
Har jeg en Søn, som føre kan mit Scepter,
Dg gjere Latium lyffelig?

Amata.

Al! net,

Det har du ikke: ublid var den Gud,
Som bortrev vore Sønner fra vort Bryst,
Da de just blomstrede i Ungdoms Fylde;
Men Konge! har vi ei en Datter end?

Latinus.

Lavinia er vel min Alders Haab;
Men hun er Kvinde; eders Herredom
Er stort i Mandens Sjæl og Mandens Ritge;

Men Verdenskronen er for tung for Eder,
Den bær en Mand kun bære.

Amata.

Saa det synes;

Men er der da ei Mænd nok, som har beileet
Til vor Lavinia? har hendes Hjerte
Ei allerede valgt? du har jo fundet
En værdig Søn iblandt Ansoniens Konger:
Har Turnus ei dit Løfte?

Latinus.

Vel, det har han;

Men hvad er selv en Konges Sed og Løfte,
Naar Løftet ei behager Guderne?
Fra dem faldt Diademets først paa Jorden,
Kun de uddele det.

Amata.

Saa gjør de, Konning!

Men ved en menneffelig Haand. Ved dig
Har de alt valgt, og Turnus er den laarne.

Latinus.

En herlig Kæmpe er han, flammets ned
Fra vidtberømte Fædre: gjerne kaldte
Jeg ham min Søn; thi værdig er han til

Alt vandre med Latini skønne Datter
Til Alteret, og engang at beherske
Det stolte Latium; — men, min Amata!
Jeg frygter, — Guderne vil ikke saa.

Amata.

Hvad har bragt denne Uroe, denne Tvivl
Udi dit Bryst, min Konning!

Latinus.

Det har selv

De Evige: de tale gennem Tegn,
Og de Indviede er kun istand
Til at udtolke slige Tegn. En Morgen
Jeg vanked her i stille Estertanke,
Da kom med heftig Surren gennem Luften
Hist fra det nedre Hav en talrig Bisværm,
Den satte sig paa Laurbærtræets Top,
Og som et Heelt, ved Fødderne forenet,
Nedhang den store Sværm fra grennen Green:
Just vandred Phoebi gamle Præst forbi,
Han standsede og sagde: "saa skal ogsaa
En fremmed Helt hid over Havet komme
Med en landskygtig Hær, han sig skal sætte

Paa Høysædet, som disse, og omvundet
Med Laurbærkrandse, herske høyt fra Bergen."

Amata.

Og dette Tegn min Konning! ---

Latinus.

Ater jeg ;

Thi helligt er hvert Dink fra Guderne :

Og førend jeg mit Løfte tør fuldbyrde,

Og give Turnus vor Lavinia,

Maa jeg udforske Himlens skjulte Villie.

Amata.

Hvorlunde det ?

Latinus.

Udi Albunea

Der er en hellig Lund, og der min Faders

Ærværdige Drakel; der har længe

Denotrien og sjerne Folkeslag,

Der Betleren som Tyrsten hentet Raad,

Og did min ældste Offerpræst er gangen

At høre Gaader og dem lægge ud.

Min Faders Aand skal varslende mig lede

Igjennem Uvisshedens bange Dæmring,
Og som Draklet byder — vil jeg handle.

Amata (ængstelig.)

Skal viltsomt Jrllys lede os i Natten?
Og er Drakelsvar ei Jrllys?

Latinus.

Dronning!

Lael om det Hellige med Agtelse!
Det er bestemt — og hvad der er bestemt,
Det skal vi høre i Albunea.

Amata.

Al! vorder Svaret nu ulykkeligst --

Latinus.

Saa maa der ske, hvad ei kan ændres.

Amata.

Og

De arme Elskende? ---

Latinus.

Maa stilles ad:

Nødvendigheden Menneſket maa lyde;
-- Dog, min Amata! end vi veed det ei,
End er ei Ordet talt, men Loddet kastet.

Amata.

Dødslobbet — al! det ahner mig saa sort.

Latinus.

End vil vi haabe. — Vilde brave Turnus!

Det vilde saare Faderhjertet dybt

At rive dig fra din Lavinia;

Og arme Pige! at berøve dig

Dit skønne Haab, var smerteligt. — Amata!

Der kommer hun, — Hjul, om du kan, din Frygt!

End har min Faders Aand ei udsagt Drømmen,

Og hun tør haabe.

Amata.

Skal jeg skjule Smerten,

Saa maa jeg gaae; — thi Taarer kan ei skjules.

(gaaer)

(Det er blevet mørkere.)

Lavinia (nærmer sig angstlig.)

Tør jeg betræde dette hellige,

Forunderlige Sted, hvor Guderne

Og de henfarne Kongers Skygger vandre,

Nei — her tør jeg ei dvæle.

(vil gaae.)

Latinus.

Bliv, min Datter!

Hersra Vanhellige kun vige.

Lavinia.

Fader!

Hid træder dog og skjælvende en frygtssom,
Ukyldig Pige, ei for Guderne —
De er jo gode; — men for disse dunkle,
Besunderlige Taager, som omsvæve
I Laurbærtræets underlige Skumring,
Og svinde bort, saasuart jeg nærmer mig.

Latinus.

Lad Skyggerne kun gaac, mit Barn! — Frygt ikke!
Det er jo vore gamle Stammefædre,
Som gaac og værne om vor Lykkes Træe.

Lavinia (Klynger sig op til ham.)

Alt! Fader, jeg er bange for de Døde,
(griber hans Haand.)

Tag mig i dine Arme! — jeg har søgt dig,
For at fortælle dig en Hændelse
Heelt synderlig, som mødte mig i Templet,
Og gjer mig ængstelig tilmode.

Latinus.

Hvilket?

Lavinia.

Jeg knælede ved Altrets rene Luc,
 Og bad — som du har lært mig Fader! — fromt
 Og inderligt; men under Bønnen sank
 Mit Hoved kraftløs ned, og Alterflammen
 Nedbøved sig forunderlig, og tændte
 Det kongelige Smykke, som jeg bar
 Indflettet i mit Haar, saa skønt besat
 Med sjældne Edelstene; — jeg opfoer
 Forsærdet fra det andagtsfulde Sted,
 Rev Diademet ud af mine Lokker,
 Og spredte Glden i det høje Tempel.
 Præstinden saae det, og begejstret qvad hun
 Den frygtelige Spaadom: "Pige, Pige!
 Navnkundigt skal dit Rygte have sig
 Til Stjernerne; men for dit Fædrerige
 Du vorder Aarsag til en blodig Krig."

Latinus.

O Guder!

Lavinia.

Fader! er det da nødvendigt,

At troe saa sørgelig en Spaadom? — Jeg
En ubetydelig, blødhjertet Pige,
Som løfter Godeu, hvor en Drm sig krymper,
Jeg Aarsag til en blodig Krig? — o! nei,
Det vil vi ikke frygte.

Latinus (eftertænkenbe.)

”Og navnfundigt

Dit Rygte hæve sig til Stjernerne!”

— Et stort, et sjældent Lod!

Lavinia.

Al! nei, min Fader!

Navnfundighed er ikke Qvindens Meed,
Hun skal ei lyse herlig som en Sol,
Men tindre som en lille natlig Stjerne,
Ukjendt og stille, og saa fromt, saa blidt
Den glimte skal igjennem Alvors Skye
Paa Mandens dunkle Himmel. — O! min Fader,
Uergjærrighed har ikke Plads udi
En Piges bange Hjerte, den kun raser
I eders vilde Bryst. ---

Latinus (betydende).

Lavinia!

Vedst du og Hvo du er?

Lavinia (barnlig).

Din Datter, Fader!

Din elskte Datter, Intet — Intet meer.

Latinus (med Bægt).

Du er min Alders og mit Riges Haab;

Paa dig er Millioners Gynne heftet,

De kræve deres Lykke af din Haand,

Naar jeg engang er Muld.

Lavinia (ængstelig.)

Hvorledes? Fader!

Latinus.

Du havde Brødre, Døden rev dem bort

I deres Ungdoms Blomster, du est nu

Den sidste Spire paa den store Stamme,

Som i Saturni gylde Tid opvored,

Og bredte sine stærke Grene ud,

Mens Slægter verled, til den endlig selv

Stod gammel med et svagt og eenligt Skud.

Du blevst en Pige; men der flyder Blod
Af Konginger i dine spæde Aarer —
Din Land maa høve dig til Mand.

Lavinia.

O! Fader,

Det kan den ei; men hvad en Pige kan
Det vil — det vil jeg.

Latinus.

Vel, Lavinia!

Saa kender jeg min Stammes Affom atter:
Gornægte skalst du heller ei dit Kien;
Et mandig Kraft og Mod jeg af dig æfter,
Men qvindeligt: Kraft til at bringe Doffer,
Og Taalemod.

Lavinia.

Det har din Datter, Fader! —

-- Men siig, hvi ængster du mig med din mørke,
Din gaadefulde Tale? — er jeg født
Af denne høye Et, at Millioner
Med mig kan vorde lykkelige, vel!
Saa skal de vorde det, bliver Dofferet
End — min Lyksalighed.

La t i n u s (omfavner hende.)

Kom, ædle Pige!

Kom til mit faderlige Bryst! -- Maaskee,

-- Maaskee er Dfret ei nødvendigt -- Guder!

J sige Dommen af!

(gaaer)

L a v i n i a (urolig.)

-- Maaskee, maaskee

Er Dfret ei nødvendigt. --- Store Guder!

Hvad fordre J af mig? - hvad er mig kjærest

Paa denne Jord? O! Turnus, det er du,

Og det er du, min Kjærlighed!

(seer sig forvirret om)

Hvor er jeg?

Ne! blandt de gamle døde Stammefædre.

(seer frygtfuld hen i Baggrunden)

Ne! see, hvad rører hidsket sig igjen, ---

Her er ei godt at være. -- Jeg vil flye

For eders Afsyn, strenge Fædre! -- O!

Hvi kan jeg ei flye bort af eders Stamme?

(vil gaae)

Turnus

(Kommer hende med aabne Arme imøde.)

Lavinia!

Lavinia (træder tilbage.)

Al! Turnus.

Turnus (lader Armene synke.)

Hilser du

Din Elsker med et Suf? — før lønned du
Hans Komme med et Smil.

Lavinia.

En Piges Smil

Forvandles let til Taarer: førstegang
Vi samles under disse dunkle Skygger,
Og førstegang fordunkler Graad mit Øye,
Skjøndt det paa Turnus dvæler.

Turnus.

Hvad er hændet?

Hvi græder du?

Lavinia (peger hen i Baggrunden.)

Al! seer du Intet, Turnus!

Turnus (seer sig om).

Hvad skulde jeg vel see?

Lavinia.

Lavinias Fædre:

Dem har jeg seet for førstegang idag,

Og de har sagt mig Hvo jeg er. -- O! Vee mig,

Hvi maatte jeg det vide?

Turnus.

Store Guder!

Hvad er det, Pige!

Lavinia.

En Forvandling er det,

En sorgelig Forvandling: før jeg var kun

Lavinia, og din Lavinia,

En simpel sorgløs Pige; nu jeg er

En Kongedatter af Saturni Ht;

Men, af! ei meer en sorgløs Kongedatter,

— En ofrende Præstinde; Taarer var

Hvad først hun ofred.

Turnus.

Min Lavinia! --

Lavinia.

Ne! er jeg det?

Turnus.

Ei min? -- ved alle Guder!

Det er du og det skalst du evig blive,

Saa sandt din Kjærlighed ----

Lavinia.

Den er den samme,

Saa vist som Sjælen evig er og een.

Men hvad der verler, hvad der vakler, Turnus!

Det er en kold Nødvendighed foroven,

Det er en Skjæbne, som vi ei forstaae.

Turnus.

Nødvendigheden, Pige! vakler aldrig:

Uroffelig den staaer som Mandens Villie;

— Dog er jeg rolig: for en Elskende,

Som atter trofast elskes, stander Skjæbnen

Lig Kæmpefjeldet hist ved Verdens Ende,

Som vidner fløvet om Herakles Kraft.

Lavinia.

O! byd ei Skjæbnen trods! jeg skjælver for den,

Herakles selv i Flammerne erkjendte

Den Magt, som hersker over Guderne,
Og hvad er Mennesket mod dem?

Turnus.

O! Pige,

Han staaer dem nær, ja saare saare nær,
Naar varmt og reent han elsker, og jeg troer
En Gud er ei saa lykkelig som Turnus;
Thi jeg kan — døe for min Lavinia.

Lavinia.

Men leve for mig kan du maaskee ei.

Turnus.

Jo det jeg kan, det vil jeg. — Dine Taarer
Gav Kjærligheden dette mørke Ansrag;
Men, Pige! den er lys som Morgensolen,
Den smiler endnu i sit gyldne Østen,
Og stor og høy, og skøn og azurblaa
Er Himmelbuen, hvorpaa den skal stige:
Først skal den herlig lyse paa vor Vandring,
De blomsterklædte Høye, før den daler,
Og Vestens Bølge aabner den sin Favn.
--- Men hvorfor græd du? min Lavinia!

Lavinia.

Ak! Turnus, først et Terteegn ængsted mig
 Ved Oftringen i Templet: Skælvende
 Jeg vanked hid til dette dunkle Sted,
 At søge Noe og Trøst ved Faderhjertet;
 Men ak! det havde ingen Noe at give,
 Thi disse skumle, tause Skygger havde
 Spredt ængstelig Uroes Dæmring derudi.

Turnus.

Din Fader? --

Lavinia.

O! hans Tale var en Gaade,
 En Sorgens Gaade, men Opløsningen
 Jeg frygter vorder mere sørgelig:
 Han viste mig min frygtelige Æt,
 Jeg vidste ei, jeg var saa fornem og
 Ulykkelig — han talede om Offer,
 Et Offer kender jeg kun — Turnus — Turnus!

(brister i Graad.)

Turnus.

Ved alle Himlens Guder! dette cene

Du skalst ei bringe: jeg har Kongens Løfte,
Og du skal vorde min.

Lavinia (efter et Ophold inderlig og høytidelig).

O! sig mig, Ven!

Er til Besiddelsen vor Elskov bunden,
Og elsker du mig kun, naar jeg er din?

Turnus.

En Andens skalde jeg dig see og elske?
Nei, rase kunde jeg da kun — og døe.

Lavinia.

Jeg drømte engang om en Kjærlighed,
Som ingen Eiendom paa Jorden søgte;
Men vis paa sin Tilværelse; og vis paa
Forening der, hvor selv ei Barmens Muur
Staaer mellem Hjerterne, — med evigt Haab
Gaae rolig selv paa Tabet af den Elste;
-- Dog Turnus! det var kun en Drøm: jeg føler,
At ved dit Tab min Rolighed forsvandt,
Om end din Kjærlighed blev uforandret.

Turnus.

Hvor skalde jeg da kunne meer? — dog Elste!
Gaa haardt vil Guderne os ikke prøve;

Vær trøstlig! jeg gaaer bort herfra; men sørend
 Du atter skuer Aftenstjernens sjerne,
 Blaarsøde Elfskovsflamme, skalst du see
 Din elskte Turnus hos dig: Brudesaalen
 Han gaaer at tænde, mens for dine Gødder
 Han kostlig Morgengave lægger ned.
 Smyk dig imidlertid med Guld og Silke!
 Thi snart der bredes Purpur for din Fod,
 Og ved min Haand for Alteret du træder.

Lavinia.

Jeg seer mig smykket anderledes, Ven!
 I Silke ei, men udi hvide Klæder,
 Med uldne Offerbaand om Lindingen.
 Jeg seer ei Purpur bredet paa min Stie;
 Men — blege Altarblomster.

Turnus.

Hellig, Pige!

Lid paa din Turnus; thi jeg sværger her
 Ved Himlens og ved Underverdens Guder,
 Hvis ikke om et Døgn jeg fører dig
 Som Brud til Altret, skal man føre Turnus
 Risløs til Dødningsbaalet. ---

Lavinia.

O! din Sed

Din Sed var skrækkelig.

(Stirrer vilbt hen i Baggrunden.)

Al! Turnus see!

Det rører sig igjen -- det nærmer sig --

— Min døde Farsader, al! er det dig,

Hvi vilst du mellem vore Hjerter træde?

(bøjer tilbage.)

Turnus

(griber hende i sine Arme).

Bort, bort fra denne Mandeverden — bort!

Saa sandt min Kjærlighed er ingen Brøde!

Den trodser baade Levende og Døde.

(drager hende bort med sig.)

(Den hellige Lund ved Albunea. Det er Aften. I Baggrunden seer man gjennem Træerne Draklet; det er en dunkel Grotte med tvende Granitphinxer ved Indgangen, som svagt bestraaes af den opgaaende Maane; en dyb Taushed er udbredt over Lun-

den, man hører kun Havet i det Fjerne, og hist og
her et nedfaldet Løb, som rasler i Binden.)

Phœbi gamle Offerpræst
(træder langsomt og høytideligt frem.)

Stille, stille!

Mens det travle

Liv derude

Larmende sig rører,

Blifter Løvet

Lyst og helligt

I de store

Gunders Bøgesale.

Stille, stille!

Er det Boven,

Som fremskulper

Mod de fjerne Bredder?

Er det Luften,

Som sig bølger

Hvidskende i Lunden?

Eller er det

Skjulte Stemmer,

Som forkynde

Høye Guders Komme?
Ofret har jeg,
Aldspurgt har jeg
Om den skønne
Kongedatters Skjæbne.
Kan de dybe
Barseltoner
Gjennem Sjælens
Dunkle Mure trænge?
Eller skal først
Dyret lukkes,
Førend Nanden
Nanders Røst fornemmer?
Tier, tier!
Alle Jordens,
Alle Dybets,
Alle Lustens Væsner!
Tier, Fugle!
Tier, Vinde!
Tier, Bølger!
Tier, Dyr og Mennesker paa Jorden!
Lad mig slumre

Paa de uldne,
Blodbestænkte Volsire,
I de dunkle,
Underfulde,
Lause Bøgesale!
Og fornemme
Etiæbnens Stemme,
Heje Gunders Tale!

(Han udbreder tre Skind af Offerlam under et Træe, sætter sig derpaa og indflumrer. En melodisk Suisen farer gennem Lunden. Stemmer høres dunkelt fra oven og fra neden; endelig tie de forvirrede Toner, og som med Orgelstemmer lyder fra Drakket et)

Hemmeligt Chor.

Slut Brudeblusset ud igjen!

Lad Møen sig tilfløre!

Chi kommen er ei Veileren,

Hvem Bruden skal tilhøre.

Han kommer fra et fremmed Land,

Og eders Navn ved Blod skal han

Lil Himmels Stjerner hæve;
Hvad Solen ved sin Stigen faae,
Hvad den ved Nedgang skued paa,
Skal for hans Affom hæve.

Anden Akt.

(Kysten af Latium. Solen staaer op over Havet. I Baggrunden sees Taarnene af Laurentum. En Deel Skibe lande. Trojanere med Aeneas og Iulus stige i Land.)

Chor (fra Skibene).

Vær hilset lykkelige Havn!

Poseidon slumre blidt i dine Strømme!

Slut Idas hellige Dryader i din Favn,

Som fredløs gennem fjerne Bølger svømme!

Chor (af dem som stige i Land.)

Vær hilset milde Sommerland!

Du Trojas arme Flygtninger modtage!

Her vorde os et Fristed end tilhage!

Vær hilset milde Sommerland!

Vær hilset Land, hvor modne Druer gløde

De trætte Bølgepløvere imøde!

Vær du vort nye Fødeland!
 Du sprede over os din Palmeskjygge!
 I dine Ranters Lye vi bygge!
 Vær hilset nye Fødeland!

V e n e a s.

Velkommen hld, I elskte Levninger
 Af Iliums nedstunkne Storhed! bjærve
 Ledsagere paa Havets vilde Bølger!
 I fulgte mig fra Trojas Afsehb
 I min landflygtige Dmirren, giennem
 Min Lykkes Nat, forbi det grumme Scylla,
 Forbi Charybdis glubende Uhyrer,
 De blodige Cyclopers Hjem og Afsers
 Forføreriske Drylleslotte. See!
 Vor Sol var stunken, atter stiger den
 Fra Bølgens straalekrandste Skjød, og see!
 Det Land, som længe syntes fye for os,
 Hvor Ilum paany skal hæve sig
 Høyt af Ruinerne, det aabner nu
 Sin Moderfavn for sine trætte Sønner.

Her er det Land, hvor Dardanus har levet,
 Vor Faders Hjem, vort ældste Fædreland;
 Her skal da endelig Phrygiens forjagne
 Penater finde Arnen, som de søgte.

(det tordner.)

Aeneas (vedbliver.)

Hør I? — Alfader giver os et Tegn,
 Han tordner fra sin lyse Himmel. — Brødre!
 Alfader er med os. Nu bringer ham
 De fyldte Offerkaaler! ofrer fromt
 Til Stedets Genius, til Jorden og
 Til Kildens Mær, og de ubekjendte
 Ondiner her, til Natten og dens lyse
 Dens himmelske Veiledere! og naar I
 Har priist de Væsner, som opfyldte Himmel,
 Jord, Luft og Sæ, og tomme Glædens Fyldhorn
 I Mennekkens Skjød, da leirer Eder
 Hvor bedst Citron- Drange-Træer bygged
 Af kjærligt Løvverk Hytter for de Glade!
 Lad Vinen stumme i det frændste Bæger!
 Snart skal jeg tomme det med Eder.

Chor (af Trojanerne som forlade Scenen.)

Vær hilset milde Sommerland!

Du Trojas arme Flygtninger modtage!

Her vorde os et Fristed end tilbage!

Vær du vort nye Fædeland!

Julus

(Som har sat sig i Græsset og slettet en Laurbærkrands).

Fader!

Hvad er det for et herligt Land, som du

Har bragt os til?

Aeneas.

Italien, min Søn!

Det er det første Land, som Sol beskinner,

Og herfra vore Efterkommere

Skal engang Septret over Jorden strække,

Saa er mig Skjæbnens Villie længst forkyndt.

Julus.

Din Tale vækker underlige, store,

Nye Følelser ndi mit unge Bryst;

Og synderligt! — naar jeg min Læbe aabner,

Saa et det som min Tunge vilde sige

Hvad ei mit lette Ungdomssind forstaaer,

Og som en fremmed Magt mig juble bød

Dg raabe: Held dig Fader! Krandsen blinker
Som roden Guld. Din Genius dig vinker.

(Svinger Laurbærkrandsen over hans Hoved.)

E n e a s.

Tak for dit Omen! Søn! jeg det modtager
Dg Guderne det vist opfyldte vil.

J u l u s.

Men siig mig Fader! Hvo vil vel os huse
I dette fremmede, ukjendte Land?
Her har vi ingen Venner, ingen Frender.

E n e a s.

De findes vel min Søn! den brave Mand
Har Venner overalt. Dg Rygtet lover
Mig selv en Frende her: Antenor skal jo
Hid have bragt Heneterne, og nedsat
Sig her etsteds; her har jo og Evander,
Min gamle Ven, opbygget sig en Throne,
Da fra Arcadien han maate flye.
Hvo hidindtil behersked disse Egne
Det er mig ubevidst. Der seer jeg komme
En Jægerinde, hende vil vi spørge.

J u t u r n a

(træder op med Bue og Pilefogger med et talrigt Følge.)

Har I ei seet en Vildbas flygtende

Let saaret med en Pii! vi er just nylig

Den kommen ud af Sporet.

E n e a s (betragter hende nøye).

Nei, min Skønne

Dianas Jomfrue!

J u t u r n a (vil gaae).

E n e a s.

Men lad den kun flye,

Den arme Vildbas, og dvæl her hos os

Et Øjeblik! vi ere Fremmede,

Heelt ubekjendt med Landet og dets Folk,

Dets Gæder og dets Skikke, og hvad først

Her vækker min Forundring, det er du.

J u t u r n a.

Jeg? og hvorfor da?

E n e a s.

Skønne Jægerinde!

Jeg tænkte mig Italiens Piger stille,

Jomfruelige, som dets Himmelen,

Dg den, som først mit Øye møder her,
 Har vel en Piges fagre Rosenklæder
 Dg runde Lilliearme; men hun vandrer
 Med Kæmpefædt ud i den vilde Skov,
 Med Morderstaal i Haanden, og op søger
 Kamp med de vilde Dyr og mandig Færd.

Juturna (Holt).

Det skal dig ei forundre, Fremmede!
 Thi som du dig har tænkt Hesperiens Piger,
 Saa ere de, heelt skøbelige Væsner,
 Just som de tækkes Eder, kjæle, svage,
 Dg overladende til Jer den Kraft,
 Som hemmelig kun smigrer Eder selv,
 Naar Eders stærke Arm I om dem slænge,
 Dg sige, at I elske. Du har seet
 I mig kun en Undtagelse fra Mængden,
 Dg det vil heller ei forundre dig,
 Naar jeg dig siger, jeg er Turni Søster

Eneas.

Hvo er den Turnus?

Juturna.

Kender du ham ikke?

Nu seer jeg først du est vildfremmed her;
 Thi Turnus er et Navn, som intet Barn
 Udi Denotrien jo kjender grant:
 Han Konning er til de Tyrrheners Land,
 Og over Latium han vorder det;
 Hans Et er stor og stærk, og vidtberømt,
 Fra den kun Mænd kan stamme: derfor er det,
 At jeg, skøndt Kvinde, dog er Mand i Hjertet.
 I Kampen jeg opdroges, Kampen har
 Jeg helliget mig til, og naar jeg ikke
 Med Krigere kan stride, maa jeg øve
 Min Arm paa Skovens Rovdyr.

(vil gaae.)

Æneas.

Løb endnu

Et Øyeblik, min ædle Amazone!
 Foragter du endogsaa Pigesamfund,
 Saa seer jeg dog, du Mænd fordrage kan.

(betragter hendes Følge)

T u r n a (ligegyldig).

O! ja, som Mænd fordrage kan hverandre,
 Som brave Vaabenbrødre.

Julus.

Saadan elsker

Vel ikke alle Piger her?

Juturna.

Nei, vogt dig,

Førelste Ungersvend!

(seer haanlig ned paa ham)

Du sletter Krands

Af Lauren alt, det er for tidlig Søn!

(til Æneas)

Men Hvo est du, som er saa fremmed her?

Æneas.

Har du ei hørt om Phrygiens store Rige,
Som ti Aar trodsed Hellas hele Magt,
Og styrted for dets Svig? Jeg er en Drot
Fra dette Land: Æneas er mit Navn;
Jeg bragde hid dets overblevne Helte,
For andetsteds det Fædeland at finde,
Vi tabte der. Slig mig nu djærve Mæ!
Hvad Navn har denne skønne Deel af Landet?
Hvordan er Folket her? Hvo er dets Konning?

Juturna.

Du er i Latium, et blomstrende

Og mægtigt Rige. Folket her er gjæstfrit
 Og fredeligt, og kun dets krigerffe
 Dets vilde Skovdyr har mig lokket hid.
 Dets Konning er Latinus, en graahærdet,
 Gudsfrøgtig Mand; hans Bøllig er Laurentium;
 Hift kan du fee dets Taarne, Fremmede!
 Det ligger kun faa Bueskud herfra.

Eneas.

Jeg takker dig, min ædle Jægerinde!
 For Underretningen. Det var mig kjært
 At fee et Glimt af denne gjæve Turnus
 Udi hans Søster, og jeg haaber snart
 At slutte Kjendskab med en saadan Mand;
 Bring ham imidlertid min Hilsen!

Juturna (Koldt).

Godt!

Det skal jeg, og jeg tvivler ikke paa,
 At Turnus snart jo vorder dig bekendt,
 Som hver Italiens Konning kjender ham,
 Som Sjende eller Ven.

(gaaer.)

Æneas (eftertænkſom).

Hvorfor ſom Fiende?

Hun lagde Vægt paa dette Ord. Dog nei,
Det vil jeg ikke haabe; ſkiøndt det var
Det bedste Varsel ei, at juſt jeg møder
En Krigerinde, ſom jeg ſætter Fod
Paa diſſe Kyſter.

Julus.

Fader! denne Pige

Jeg huer ei: der havde hun nær revet
Din Laurbærfronds iſtykker med ſin Landſe.

Æneas.

Jeg lider heller ei ſlig Mellemting
Af Kraft og Afmagt; dog ſkiøndt fiendtlighſindet
Hun maatte mig et venligt Budſkab bringe:
Og vil jeg ſtrax affende et Gefandtſkab
Til Kong Latinus: er han ſlig en from
Gudsſrygtig Olding, tøver han ei længe
For han ſom Gæſtevenner os modtager.

(De gaae. Julius hopper foran og ſvinger ſin
Krande.)

(Laurentum. En stor Sal paa Borgen med hundrede store Marmorpiller. I Midten en Throne. Paa Muren hange flere Malerier, og paa Villerne gamle Vaaben, Stridsvæb, Hjelme, Skjolde, erobrede Krigsvogne og Skibssnabler ic.)

Latinus (i sin Kongedragt).

Naar man en Konning seer i Høysal gange
Til gyldne Throne, sæbt i røden Purpur,
I Glands indhyllet, kunde mange fristes
Til at misunde ham; men saae de Tyrsten
Udi hans Censomhed, af mørke, tænge
Bekymringer nedbøjet, ei de vilde
Misunde ham hans gyldne Sørgelappe.
Nu er det høyt paa Dagen, snart han kommer
Den fromme Præst fra Skjæbnens dunkle Lund;
Jeg længes efter og jeg frygter for
At høre hvad han bringer. Al! min Datter!
Din Skjæbne er det, og din Faders med.
Der kommer han.

Phoebe gamle Offerpræst (træder op).

Hil være dig, min Konning!

Latinus.

Hvad bringer du?

Præsten.

Jeg vandred, ædle Herre!

Som du mig bødst, hen til Albunea

Og til det hellige Drakel: først

Paa gammel Wiis nedlagde jeg paa Altret

De kongelige Gaver, derpaa ofred

Jeg efter Fædres Skik et hundred skjønne,

Uldrige Lam ---

Latinus.

Jeg kjender Skiffene,

Dem kanst du udelade.

Præsten.

Da den frembrød

Den kause Nat, tog jeg de uldne Skind

Og bredte dem paa Jorden, lagde mig

Paa dem for at indslumre.

Latinus.

Stynd dig Præst!

Præsten.

Da nu de ydre Sandser var inddysset,

Da kunde Anden først ophæve sig
 Fra Jorden til de Evige: jeg saae da
 Besynderlige Billeder omsvæve
 For Sjælens Øye, Stemmer hørte jeg
 Fra Oververden, og fra Acheron;
 Men længe løb det vildsomt og usatligt,
 Som fjerne Vølgers Brusen, eller som
 Naar flere Tusinder paa eengang tale:
 Tilfældt der foer en Næst igjennem Lunden
 Klar, som den kom fra Himlen. Alt var tyst,
 Og disse Ord blev udi min Erindring:

”Slut Brudeblusset ud igjen!

Lad Mæen sig tilfløre!

Thi kommen er ei Veileren

Hvem Bruden skal tilhøre.

Han kommer fra et fremmed Land

Og eders Navn ved Blod skal han

Til Himlens Stjerner hæve.

Hvad Solen ved dens Stigen saae,

Hvad den ved Nedgang stued paa,

Skal for hans Afkom bæve.”

Saa gvad min Konning! hemmelige Stemmer;
Saa led de Uudforskelliges Bud.

Latinus.

Vel, jeg har hørt det og — skal lyde det.
Gaf nu, du fromme Mand! og bring min Dronning
Det Bud du bragde mig!

Præsten.

Fred med dig Konning!

(gaaer)

Latinus.

Ja, jeg har hørt det og skal lyde det,
Skalst du end derved briste, gamle Hjerte!
Hvi gav I Konger Hjerte? Guder! — af!
Det gjør dem Kaldet smerteligt; nei bedre
Laae her en Steen i Brystet, Menneſker
Der vi dog ikke altid være. Vel da!
Jeg lyder Eder strenge Guder! — bort
Medlidenhed! — kold maa en Konning handle.
"Stuf Brudebluſet ud igjen!" — O! Turnus,
Du har alt tændt det for Lavinia,
Din maa ei Bruden vorde; — men Hvo est du
Da frygtelige Fremmede!

En Høvding (træder op).

Min Konning!

Et fremmed, prægtigt, kongeligt Gesandtskab
Af hundred Talere er kommen hid,
De bringe kostelige Gaver med
Til Latiums Hersker, og de ønske sig
At sædes for din Throne.

Latiums.

Deres Formand

Indtræde kan i Hallen, til mig.

(Høvdingen gaaer.)

Atter

Gesandtere og Underhandlinger?

O! jeg er fast for gammel til at bære
Det tunge Scepter længer; men jeg maa
Til Guderne en Stykke sender mig.

(Sætter sig paa Thronen.)

Glioneus

(træder op; en Mængde Slaver følge ham med Gaver.)

Stormægtige Latiums Behersker! see,
Med Fredens grønne Oliegreen i Haand

Jeg træder for dig i min Konges Navn
Dg æsker Fred og Venfkab.

Latinus.

Fremmede!

Fred har jeg jo med alle Folkeslag,
Dg Venner kaldes Tyrster jo naar de,
Kun ei er Fjender. — Men Hvo er din Konning?

Ilioneus.

Trojaneren Eneas, ædle Herre!
Han flygted fra sin Fødestads Ruiner
Med dem af sine Landsmænd, som sig søled
For stolte til at lyde græffe Herrer,
Dg foretrak Landflygtighed for Trældom.
Vi tumled længe om paa alle Have,
Dg endelig er vi nu landet her
Paa dine Kyster, ædle Konning!

Latinus.

Myttet

Har længst fortalt mig Trojas haarde Stjebne;
Jeg ynked Eder; det skal fryde mig
Kan jeg nu række Eder hjælpsom Haand.

Hvad Uheld drev Jer hen til disse Strande?
 Er I af Storm og Uveir fastet hid,
 Da skal man eders Snekker vel udbedre,
 Imens jeg gjæster Eder: Mistjend et
 Saturni Føls! det er Jer hylbt i Sind,
 Ja selv beslægtet, troer jeg; thi jeg mindes
 Et Sagn fra mine Fædre, at udi
 Corythi Bye hin Dardanus er fød,
 Som drog til Phrygien og ved Idabjerget,
 Opbygged eders Stad, og derfor siden
 Blev dyrket hos Jer blandt de høye Guder.

Glioneus.

Saa er det og i Sandhed, Herre Konning!
 Men Storm og Uveir drev os ei til dig,
 Og Stjernerne, som lede Vølgers Ployer,
 Har ikke skuffet os. Med Flid vi søgte
 Til disse Egne; thi da susende
 Orkanen fra det fiendtlige Mysene
 Toer over Idas skønne Blomstermarker,
 Og knusende Europas Masser torned
 Med Afiens Kraft, lig Vandfloden mod Hytten,
 Da blev det vilde Hav vor sidste Tilflugt,

Dg ledet af sin Faders Aand, Æneas
 Hidserte os, hvor Skjæbnen ham har kyndet
 En lys og herlig Fremtid. Derfor, Konning!
 Er nu vor Bøn et lille Opholdssted
 For vore Fædres Guder, og en Jordplet,
 Som de Landsflygtige tør kalde Hjem.
 Vi skal dit Rige visseelig ei skjænde;
 Thi ringe er vort Navn vort Rygte ei,
 Og det skal ei Ausonien fortryde,
 At det tog Ilium ind i sit Skjød;
 Det sværger jeg dig ved vor Høvdings Held
 Ved vor Æneas' stærke Høyre. See!
 Her han for dine Fødder lægger ned
 Faa Lærminger af Trojas forbums Glands,
 Af Branden revet ud, med dette tunge
 Guldbæger til Anchises ofrede;
 See! — dette Purpur selv Kong Priam bar,
 Naar han forkyndte Det i Folkets Samfund.
 Her seer du Septret, her de gyldne Kapper,
 Trojanske Qvinders Arbeid. - -

Latinus

(Seer taus grundende mod Jorden).

Ilioneus.

Edle Herre!

Hvorlunde tør jeg tyde ud din Taushed?

Latinus.

Troe ikke, at en Konning kan forstumme
Ved kongelige Gaver! troe end mindre,
At Kong Latinus, fordi han er gammel,
Er fattig paa en Jordplet! — Nei, der gif
Et Lys op i min Sjæl, og Uvishedens
De bange Taager svandt.

(vender sig bort og seer til Himlen med foldede
Hænder.)

Tak, store Guder!

For den Indskydelse! I give Lykke
Til mine Forehavender! —

(vender sig til Ilioneus igjen)

Trojaner!

Din Bøn er hørt, og jeg foragter ei
Din Konges Gaver. Ikke skal I savne
Det rige Phrygien i Latiums Skjød,
Og hvis Eneas vorde vil min Gæst,
Og — hvad jeg haaber — selv min Ven, han komme

For mine Dyne, at vort Haandslag kan
Et vigtigt Forbund slutte!

Ilioneus.

Edle Konning!

Jeg takker dig udi min Fyrstes Navn.

(efter en Pause, affides)

Hvad mon han grunder paa, den gamle Konning?
Han synes ei at agte paa min Tale.

Latinus (efter lang Betænkning).

Bring ham nu mit Andragende tilbage!

Jeg har - jeg har ---

(standser)

Ilioneus.

Du holder inde?

Latinus (bestemt).

Vel,

Det kan ei være anderledes. — Siig ham,
Jeg har en Datter, kjær for Faderen,
For Kongen vigtig; thi hun er alene
Tilbage af min Vt. Mangfoldige
Heelt synderlige Varsler har forbudt mig
At give hendes Haand og Rettigheder

Til en hesperisk Tyrste; nei, en Fremmed
— Saa lod det hellige Drakels Ord —
Er den, for hvem at Bruden er bestemt,
Og som ved Blod til Stjernerne skal hæve
Vort Navn. — Eneas, troer jeg, er den Mand,
Som Skjæbnen peger paa, det ahner mig
— Om ellers Sandt der er i Ahnelse —
Gaf! sig din Konning hvad jeg sagde dig,
Og at jeg venter ham med Utaalmod.

I l i o n e u s (affædes).

Besynnderlige, pludselige Lykke!

(høyt)

Jeg skal berette ham hvert Ord du sagde.

(gaaer).

L a t i n u s.

Nu har jeg adlydt Eder strenge Guder!
-- Tung Byrden er, som I har mig paalagt;
Lad mig ei synke, før det er fuldbragt!

L a v i n i a (træder forneyet op).

Saaest du Drabanterne, min Fader!

Latinus (nedslagen).

Ja —

Jeg saae dem — og jeg taled med dem.

Lavinia.

Fader!

Jeg mener ei de hundred fremmede

Gesandter, — de angik ei mig.

Latinus (affodes).

Ne! jo

Desværre.

Lavinia.

Men de djærve Kæmper fra

Min Turnus.

Latinus (bestrætt).

Turnus!

Lavinia.

Ja min Fader! see,

De bragde mig en kostlig Brudeklædning

Af Maar og Silke, rigt besat med Perler

Og Guld og Edelstene, og den Ring

Jeg bærer her; o! see dog paa den, — see!

Den glindser ei, den er af mørkt Metal,

Al simpelt Jern, men den betyder reen
Og trofast Kjærlighed: Den bæres ei
Til Pragt for Andre, men kun til en kjær
Erindring for den Elskende; thi som
Dens Kreds gaaer uafbrudt og liig sig selv
Kun i sig selv tilbage, saa er Elskov
Og evig, uforanderlig.

Latinus (affides).

Du Arme!

Mærk Ringen er, og mærk Betydningen.

Lavinia.

Før Aften, Fader! lod mig Turnus sige,
Han kommer selv at føre mig til Altret.

Latinus.

J Guder! — min Lavinia!

Lavinia.

-- Du blegner,

Hvad er det? -- fryder det dig ei?

Latinus.

Min Datter!

Erindrer du dig hvad igaar du loved

Før dine Fædres Afsyn?

Lavinia.

O! det Løfte,

Det minder mig en Taare sorgfuld om,
Som siden steds mit Øye mørkner.

Latinus.

Pige!

Nu er den Time kommen, Skjæbnen fordrer
Sin Kraft, hint Mod.

Lavinia.

Kraft til at bringe Offer,
Og Taalemod du sagde.

(tvinger sig)

— Ja min Fader!

-- Det har jeg.

Latinus.

Turnus ---

Lavinia.

Er han Offeret?

Latinus.

Lavinia! — ja Guderne har fældet
Den haarde Dom: han tør ei vorde din.

Lavinia

(Synker som lynslaget i sin Faders Arme).

Latinus.

Er det dit Mod? du segner Pige! - - -

Lavinia (reiser sig med anspændte Kræfter).

Nei!

Jeg svimled kun, fordi jeg hørte ei

Den haarde Dom, siig den endnu engang!

Og jeg har Mod.

Latinus.

Han tør ei vorde din.

Lavinia.

Det var din Ahnelse da bange Hjerte!

Det meente du o! Børseltaare, — Tu nus

Tør ikke vorde min; — men tør din Datter

Ei heller elske ham?

Latinus.

Til Følelser

Naaer ikke Guders Mægt; men Handlinger

Bestemme de.

Lavinia (med smertelig Glæde).

Saa tør jeg evig elske!

Latinus.

Værk stærk, mit Børn! her hvad Albunea's

Det hellige Drakel har forkyndt:

"Slut Brudeblusset ud igjen!

Lad Moen sig tilfløe!

Thi kommen er ei Veileren

Hvem Bruden skal tilhøre."

Aldyd! — drag atter Sløret for dit Ansyn!

Snart kommer han, som det bortdrage skal.

Lavinia (tilflører sit Ansyn).

Nu fatter jeg dig haarde Stammefader!

Du stod imellem os, da Turnus søer.

Latinus (omfavner hende).

Lavinia! — din Fader er det ei,

Som voldte dette.

Lavinia.

Nei, — det er ei dig.

(gaaer.)

Amata

(træder hastig og forvirret frem.)

Min Koning! er det sandt? har du tilkudt

Den nysankomne Fremmede vor Datter?

Latinus.

Saa er det, min Amata!

Amata.

Store Guder!

Hvad har du gjort Latinus!

Latinus.

Ablødt Skjæbnen.

Amata.

Bedst du Hvo denne Flygtning er, hvem du
Trofskyldig vil opofre Rigets Held
Og tvende Lykkeliges Haab? Han er
En — Troløs, fra Laomedon nedstammet,
En Eventyrer, som fra Land til Land
Opsøger Lykken og Gensfoldige,
Som han kan skuffe. Til en saadan Mand
Vilst du henkaste din Lavinia?
At han med næste føyelige Vind
Kan flye med den bedragne Pige. — Konning!
Var det ei saa at hin trojanske Prinds
Besøgte Lacedæmon, for at krænke
Den hellige Gæsteret, og føre bort
Til Ilium den skønne Leda's Datter?

Latinus.

Min Dronning! troer du, at den Sen, som bar
Sin gamle Fader giennem Luerne,
Troer du at han kan svigte? — Nei Amata!
Eneas er vor Lids den stærste Mand
Og i hans-Haand jeg rolig tør nedlægge
Min Datters Fremtid og mit Niges Lykke.

Amata.

Har du ei Medynk med dit eget Barn?
Har du ei Medynk med den arme Moder?
Hvor er dit Mandssind nu? — har Lusten spredt det?
Hvor dine Fædres Trofasthed, og Løstet,
Du gav saa tit vor Frænde Turnus med
Saamangent ærligt Haandslag? --

Latinus.

O! Amata,

Saaest du hvor dette gamle Hjerte bløder,
Du — saared det ei dybere.

Amata.

Min Konning!

Din Guds frygt maa jeg agte, selv hvor den
Omslyrter Menneskelighedens Love;

Men har du Guderne ei misforstaaet?
En Fremmed fordre de: er Turnus det ei?
Thi vil vi grandstke ud hans Stammes Dphav,
Saa var hans Forfædre jo Inachus
Og Grækeren Acricius, og altsaa
Han stammer fra det fremmede Mycene.

Latinus.

Amata! at forgjæves stræber du
Med daarlige Skarpsind klogtig at mistynde
Et helligt Bud; thi har ei Himlen selv
Sin Villie tolket, da den sender hid
Sin Helt fra Phrygien i samme Stund,
Som Varsler og Draffet paa ham peger?
Min Dronning! det er ham og ingen anden,
Vneas vorde maa min Søn.

Amata.

O! Guder,

Det J forbyde! — Konge! røres du
Ei ved dit Barns, ei ved din Dronnings Taarer?

(Knæler)

Latinus (reiser hende op og tier).

A m a t a.

Eaa frygt dog for dig selv og for dit Folk!
Ei Turnus er den Mand, som rolig seer
Sin Brud udi en Andens Arme; — nei
Han er den Mand ei, man ustraffet skuffer
Er Turnus ikke mægtig?

Latinus.

Jo, — men ædel.

A m a t a.

Men Menneske: — han kan i Harnisk bringes;
— O! frygtelig er en fornærmet Elsker: —
Med Sværd i Haand han fordre vil sin Ret.

Latinus.

Lad ham end stille det imod mit Bryst!
Døe kan Latinus; thi han har udlevet;
Skal han for Menneskene leve? — Nei,
Men trodse Guderne det kan han ei.

(De gaae.)

(Gien til Laurentum ved Havet.)

Juturna

(Kommer gaaende i dybe Tanker).

Hvad vil den Flygtning her paa disse Ryster?

Eneas! — nu, et vidtuddrethed Navn,

Men ei som dit, min Turnus! ubesplettet.

Hans Dye tyktes mig heelt kongeligt,

Dog ei beskedent, som en Gæst det sommer;

Og stoltlig trued Løven i hans Skjold:

Saa burde ei en Overvunden stande,

Naar han Juturna seer. -- Jeg veed ei selv

Hvordan det er; men denne Fremmede

Jeg ei fordrage kan; ei ved sin Tale

Men ved sit - Blik han har fortørnet mig.

--- Hift seer jeg nogle af hans B esvende,

Hvor glimre de i asiatisk Pragt!

Lig Slaver, løbne bort fra deres Herrer,

De sig i fremmed Land som Herrer tee.

Glioneus

(gaaer forbi med sit Følge).

J u t u r n a

(træder nogle af de sidste i Reien).

Et Ord, godt Folk!

En Trojaner.

Hvad vilst du? vakre Møe!

(Slapper hende paa Rinden)

Vil du de Fremmede Velkommen sige?

Nu! her til Lands har Reisende det godt,

Her komme Pigerne os selv imøde

Saa snart man Fod har sat paa Land.

J u t u r n a (træder harmsfuld tilbage).

Det troer jeg

Dog ei saa lige her er Landets Skik;

Men eders Kjærtegn skalde I dog spare

Til I fik hørt hvordan vor Velkomst lod.

Har maaske Mænd fra Grækenland Jer lært,

At det er sikkest at fornærme Qvinder?

Nu vel! saa lærer om igjen hos os!

(Kaster sin Bue)

Vil En af Eder Sværd og Skjold mig laane,

Saa skal jeg Hilsenen give Jer igjen.

Trojaneren.

Tilgiv mig, stolte Møe! vi har ei Lyst
Ei heller Tid til Krig med dig at lege;
Men naar jeg møder dig en andengang,
Saa skal jeg nok forstaae dig at forsones:
Jeg kjender Pigerne.

Juturna.

Det mærker jeg;
Men den der er, som du maaskee ei kjender,
Hun dræber, naar du savner hende. — Bogt dig,
At du ei hende lær' at kjende!

Trojaneren (affides).

Hvad!

Er det en Cumenide, som er steget
Fra Acheron for at forfølge os!

(høyt)

Det var min Tanke ei dig at fornærme;
Tilgiv! — og stands os ei; thi vi har Jil.

(vil gaae)

Juturna (foragtelig).

Gaf kun! — de Helte Grækerne lod løbe,
At standse dem er ingen Laurbær værd.

Trojaneren.

Maaffee du spotted mindre, giæve Mæ!
 Ifald du vidste ret med hvem du taler:
 Vi er ei blot Æneas Sendebud,
 Ei Kong Latini Gjæsteverner blot;
 Erkjend i os de Mænd, som Dødet føre
 For det af Ilium, som blev igjen,
 Og som nu her sit Hoved hæve skal --

I u t u r n a (spottende).

At Latium ei hovedløs skal være?
 Saa var det derfor, at I viselig
 I Krigen eders Hoveder har sparet,
 Fordi vi her har Hoveder behov?
 Nu det var mere, end vi kunde vente
 Af et barbarisk Folk. Saa strækker sig
 Jer Herres Gunst saavidt, at selv han bærer
 Sin høye Pande hid for at forgyldes?

Trojaneren.

Hvorvidt hans Gunst sig strækker veed jeg ikke;
 Men at han snart har mere her at sige
 End jeg og du, det veed jeg dog. — Farvel!

(de gaar.)

Juturna.

De tale alt som de var Konger her,
 Hm — heelt betydningsfuldt det ahner mig:
 De komme fra Latini Borg, en Flok
 Trojanske Talere med glatte Tunger;
 Har de maaskee ved Løfter eller Trusler
 Den gamle svage Kong Latinus daaret?
 Vil denne Fremmede maaskee sig snige
 I Riget ind og i Monarkens Gunst,
 Og røve Turnus Latinus Krone? — ha!
 Forræderie jeg sporer. — Speide vil jeg,
 Og Vee dig Konge! har du sveget os:
 En blodig Hævn vi over dig skal tage,
 Og Staden hist, som du sin Grundsten gav,
 Skal vorde din og dine Gæsters Grav.

(gaaer.)

Tredie Akt.

(Kysten af Latium, som først i anden Akt; det er Mid-
dag. Skibene sees at ligge for Anker.)

Turnus (kommer i Bryllupsklæder

Jeg seer de velbekjendte Taarne hist,
Jeg nærmer mig Lavinia — og tøver.
Før gik jeg som en Biergestrøm stærkere
Jo nærmere jeg kom min Blomsterdal;
Nu er jeg Pilen, som gaaer svagere
Jo nærmere den kommer Maalet. — O!
En Pii! har intet Godt ifinde. — Turnus!
Mistroist nærmer du dig til din Brud,
Et giftigt Nygte har indaandet Lovol
Udi dit aabne, redelige Bryst.
-- Lie, falske Gladrer! — hun er ikke utro,
Jeg er det selv, naar jeg misgjender hende.
Nei, Nygret lyver — denne Fremmede,

— Var han en Gud selv, — han kan ikke vinde
Det Hjerte, som Lavinia gav mig.

-- Afsted! vor Brudeskælle er alt tændt,
Den bluser herligt, som vor Elskovsflamme,
Og ingen giftig Aande quæler denne,
Og ingen fremmed Sky skal slukke hiin.

(vil bort.)

T u r n a (moder ham).

Hvi haster du saa, Broder!

T u r n u s.

Kolde Søster!

Det kanst du ei begribe. — Kjærlighed,
Det Ord dig sagde Alt, hvis du forstod det.
-- Seer du ei Byen hist? der brænder høyt
Den lyse Altarild som her, Tturna!

(peger paa Bryftet)

Der strøes Blomster, og der smykkes Bruden.
-- Kom gode Søster! lad de vilde Dyr
Med Fred et Øieblik, og fryd dig ved
En Broders Lykke! kanst du selv ei elske,
Saa est du Elskende dog god.

Juturna (betragter ham kaus alvorlig).

Turnus.

Du tier.

Og stirrer saa alvorlig paa mig. --

Juturna (mørk).

Turnus!

Vilst du til Bryllup? — du kan gjerne døele:

Man vil ei savne dig.

Turnus (hastig).

Juturna! hvad? --

Juturna.

Har Nygtet ikke sagt dig Alt?

Turnus.

Jo, Søster!

Det har fortalt mig underlige Ting

Om Utrofskab — og om en fremmed Koning;

-- Men jeg troer ei et Ord deraf.

Juturna.

Hvad angaaer

Den Fremmede, saa skal du det ei troe;

Thi han er ikke længer fremmed her;

Men seet ham har jeg selv: han bad mig bringe

Sin Hilsen til min Broder; dog jeg leed paa,
At Nyet vist var snellere, — jeg blev her,
Dg har udforsket Alt. Jeg vented dig;
Men ei saaledes, smykket som en Brudgom,
Jeg vented dig i Staal og Pantser klædt.

Turnus.

Forfærdelige Nige! — sig, hvad veedst du?

Juturna.

Jeg veed, at Kong Latinus har modtaget
Den Fremmede udi sin Borg som Ven,
Dg — hvad er meer, — at han har tilbudt ham
Din Brud.

Turnus (rolig).

Men hun foragter ham.

Juturna.

Det synes

Dog ikke saa; med mindre hun gaaer tvungen
Til Altret.

Turnus (hastig).

Til Altret med Æneas?

Juturna.

Ja, til det Altar, som for dig var kraudset;
Du kan som Gæst end komme tidsnok!

Turnus

Ha!

Du gjør mig rasende Juturna! — D!
Lavinia!

Juturna.

Priis nu den Kjærlighed,
Som jeg forstaaer ei; men som jeg foragter!
Det er det frygteligste Troldher, thi
Den gjør min Turnus selv quindagtig.

Turnus.

Søster!

Det er umuligt — hun er troe som Guld.

Juturna.

Troe eller troles, det er ligemeget:
Her gjelder det ei nogen Pige; — nei,
En Pige var en Draabe Blod ei værd;
Det gjelder Æren, Turnus! den kom reen
Uplettet i din Haand fra dine Fædre,
Kanst du fordrage denne Haanplet? — vilst du

Som en arkadisk Hyrde den udslette
Med kjælnæ Taarer, og gaar taalig hen
Og lede selv din seirende Medbeiler
Til Brudekamret? — kjender jeg dig ret,
Saa sletter du sliq haanlig Plet kun ud
Med varmt, med røden — Blod.

Turnus.

Ergjerrige!

Du seer kun en fornærmet Stolthed, kun
En mistet Krone, hvi kanst du ei see
Det knuste Hjerte? Det er meer fornærmet,
Dets Tab er større. — O! Lavinia,

Inturna.

Kom, Broder! de Tyrrheners Konning! kom,
Kæmp for din Brud da!

Turnus.

Vel, Inturna! vel,

Du skalst ei sige Turnus Hvo han er,
Du skalst ei lære ham at bruge Sværd:
Det har han længe kunnet. — Svoret har jeg
Og Eeden skal jeg holde: — fører jeg

Idag ei min Lavinia til Altret,
Skal man til Dødningbaalet føre mig.

Juturna.

Hvi saa, min Broder! hvorfor dig? Har du
Saamegen Troe ei til Hesperiens Kraft,
Alt du tør tiltroe den at kunne fælde
En Flok Strandmaager, som fra Søen kom
Din Tre at besudle, og at røve
Dig Diademet. — See! du est ei ene,
Den staalbeklædte Krigsgudinde stander
I mig tæt ved din Side. — Jeg har ægget
I hele Landet dine stærke Venner:
En vældig Hær staaer rede paa mit Vink
Alt hævne dig paa denne falske Konning,
Dg de forvovne Fremmede. — Snart skalst du
See hine Snekker svinde hen i Flamme,
Dg Bølgen skal paany ei redde dem
Udi sit bløde Eljød.

Juturna.

Juturna! ja,
Du taler sandt, du est den fjendtlige,
Den uforsønlige Gudinde, som

Forsfulgte stedse Dardaniderne;
-- Men Søster! jeg behøver ei din Arm,
Ei mine Venners: jeg har tvende selv,
De er ei trætte end, ei uden Mærv,
Og mod en Maageslof, som du dem kaldte,
Behøves jo ei mange Sværd.

(vil gaae)

Juturna.

Hvad vilst du?

Hvorhen?

Turnus.

Kanst du vel spørge?

Juturna.

Turnus, Turnus!

Du vover dig til den Forræders Borg?

Turnus.

Jeg vover Intet, Søster! — der er Alt
For mig at vinde, — Intet meer at tabe.

(græer.)

Juturna (alene).

Ulykkelige Lidenfabelighed!

Hvi har han ei Juturnas kolde Hjerte?

Da var først Turnus fuldkommen en Mand.
Men ak! han elsker som en Yngling end
Med al sin Mandomskraft.

(falder i Tanker)

Op! — Juturna!

Hvi staaer du her uvijsom? — til den kommer
Den glade Kampens Stund, skal først mit Øye
Sig fryde ved et koseligt Syn. -- Trojaner!
I Turnus har du og hans Søster haanet
Og hun kan hade stærkere end han:
Min Brede's Flamme skalst du see paa Himlen.
-- Blus høyt I Luer! -- skuer Tegnet Kæmper!
Han skal ei undskyldte vore hvasse Spyd.

(Hun flyder en Pæl i Masten paa det første Skib,
strax derefter seer man alle Skibene i Brand.)

Et vildt Raab af Krigere bag Scenen.
Hurra! Hurra! det brænder lystelig.

Juturna.

Vel gjort, Juturna! — Pilen er udsendt
Og Freden brudt, og Krigens Lue tændt.

(gaaer.)

(Kongehallen i Laurentum, som i anden Akt. Latinus
og Æneas i Samtale.)

Æneas.

Nu først jeg fatter dig, min ædle Koning!
Nu først indseer jeg: det er Virkeligt
Hvad nys mig syntes Drøm; thi svimlende,
Forbauset ved dit Tilbud, traadte jeg
Hid i din Hal; nu har du oplyst mig
Det Dunkle i din Tale og din Daad.
Jeg indseer, at de samme milde Guder,
Som vugged mig saa kjærligt over Havets
Den store, dybe Grav til dine Kyster,
Har her mig ubekjendte Hjerter aabnet,
Og aabnet mig hin vide Udsigt fra
Min Dæmring til en Fremtids Morgengrye,
Som jeg saa tit i Drømme skimted. — Koning!
Giv mig endnu engang din Haand! nu først
Forstaaer jeg dette Haandtryk: — Guderne
Har knyttet disse Hænder, evigt vorde
Som Guderne vort Forbund!

Latinus.

Og som de
Lyfsaliggjørende! — Søn af Anchises!
Haardt var det mig, at lyde Skjæbnens Vink,
Det havde været haardere, hvis ikke
Jeg havde seet dit Hjerte, før jeg saae
Dit Ansyn.

(Ieber ham hen for et Malerie.)

Kjender du den Mand, som bærer
En Olding, og ledsager Barn og Kvinde
Imellem Sværd og tændte Hytter?

Aeneas (betragter Maleriet rørt).

Guder!

Min Fader! — Min Creusa!

(vender sig bort.)

Latinus.

Eble Mand!

Dølg Taaren ei, som i dit Øye glindser;
At du ei græder, hvor du handle skal,
Det har du vlist, men at med Heltemodet
Et barnligt Sind forenedes hos dig,
Derved min Søn! behøver du ei blues.

Eneas.

Lilgiv mig! — Hjertet fordrede sin Ret;
Hvi mindet du det om dets Tab? — den Olding,
Jeg i hin sørgelige Nat udrev
Af Glammerne, han ledet mig saa trolig
I Storm og Uveir paa det vilde Hav,
Og da den længste Dei var lagt tilbage,
Da blev han træt, og i Drepanum sank
Hans Vandrestav — der smuldre nu hans Been
Og — jeg har ingen Fader meer.

Latinus.

Eneas!

En Fader er bortslumret for dig hist
Udi Drepanum; men i Latium
Har Himlen opvakt dig en anden.

Eneas.

Ja —

Ja du har handlet faderlig mod mig,
Anchises' Mand jeg kender i Latinus
Og jeg er ikke faderløs. --

Latinus.

Og jeg

Har fundet Staven, som skal stytte mig,
 De faa Skridt, end jeg har tilbage her,
 Og naar min Sol er sunken, din skal stige
 Og sprede Guld ned over Latium,
 Og Lys henover Verden. — Søn! fordyber
 Du atter dig i de forgangne Tider,
 Mens jeg slaar Øyet til de kommende?

U n e a s (betragter Maleriet).

Hvi lodst du mig see dette Malerie?
 Det vækker underlige, blandede
 Erindringer udi min Sjæl. — O! seer du
 Den hulde Kvinde, som mig følger der,
 Det var min elskte Dø Dreusa: Natten
 Og Tummelen rev hende bort fra mig,
 Rev hende bort for evig; atter gif jeg
 Tilbage til Ruinerne — forgjæves!
 Jeg satte mig paa de nedrevne Mure
 Og Træthed lukkede mit vaade Øye;
 Men da jeg hendes Skygge saae: forklaret
 Den søvned for min Aand, og nynnede mig
 I Sølvtoner hvad jeg nu seer nærmere
 Sig sin Døfyldelse.

Latinus.

Saa hvad hun om

Latini Datter, Latiums Grensa,

Dg om din nye Kjærlighed?

Aneas.

Min Fader!

Ja om en kongelig Gemal hun hvad,

Dg om en vældig Esterslægt; men, Konning!

— Jeg vil tilstaae det, jeg vil ei bedrage

Dig og din Datter — Ordet: Kjærlighed

Kom ei fra den Forflartes Læber. Nei,

Hun vidste det; jeg kan kun eengang elske.

Min Elskede er død, min Kjærlighed

Er død med hende; Nar er rundne hen

Dg Elskovstiden er bortflygtet; Venskab

Dg Agtelse jeg har nu kun tilbage.

Jeg kan kun give hvad jeg har, og fordrer

Kun hvad jeg giver; — er det dig ei Nok,

Saa -- tag dit Løfte og din Datters Haand

Tilbage Konning!

Latinus.

Edle, brave Søn!

Det er mig Rok; min Datter kan ei heller
Dig give meer; thi hun har ogsaa elsket,
Hun elsker end, men Himlen har forbudt
Den Kjærlighed at bære Frugter her,
Som stærk maa ofre sine Fordringer
For Pligten og for Latium.

Eneas.

Hun elsker?

Latinus.

Ja, Sen! reent og uskyldigt; — selv har jeg
I min Uvidenhed det tilliget,
Selv gav jeg — nu jeg bøder haardt derfor —
Selv gav jeg Turnus Løfte.

Eneas.

Turnus?

Latinus.

Ja,

Og han var hende værd; -- min Fader har
Det villet anderledes.

Eneas.

Store Guder!

Saa byde I mig her imod min Villie

At stille tvende Hjerter ad! — min Koning!
Den Lykke smerter mig.

Latinus.

Det maa saa være:

Kortsynet jo vi arme Dødelige
Maae gaae i Nat, hvor Himlens Stjerner pege,
Om vi end see dem gjennem Taarer.

Vneas.

Fader!

Desværre alt for sandt!

Latinus.

Men lad os vandre!

Lit see vi feil i Mørket, og hvad synes
Os Blod paa Fremtids Stie, kan være — Roser.
En vældig Slægt vil Guderne udlede
Af dette Forbund; ikke Kjærlighed
Skal Baandet være, som naar Menneffer
Forene Mand og Qvinde. — Skjæbne er
Det mørke Baand, hvormed de Evige
Vil knytte Eders Hænder til hverandre.
Fra Eder vil de ei der skal nedstamme
En Slægt af fjælne Elfskovsbørn, men djærve

Alvorlige og stærke Stridsmænd, som
Ved mandig Daad og uhejt Færd skal hæve
Dort Navn til Stjernerne, og stolt beherske
Hvert Land, som Solen ved sin Dpgang saae
Og ved sin Nedgang farved.

Æneas.

-- O! Anchises,

Det var din Varselaand som taled. — Vel!
Det koste hvad det vil, jeg maa adlyde.
Maaskee af Nutids Laarer, Nutids Strid
Fremspire Roser for en bedre Tid.

(de gaae.)

Turnus og Lavinia (træde op).

Turnus (forbittret).

Hvor er han, min Lavinia! hvor er han?

Lavinia (ængstelig).

Alt! Turnus, tøm din skrækelige Vrede?

Turnus.

Lavinia! est du saa rolig? — O!

Saa er dit Tab ei stort som mit.

Lavinia (bemoedig).

Min Ven!

Kan du see bløse Taarer, og dog tvivle?

Turnus.

Jeg tvivler ei, ved alle Guder! nei,

Du elsker mig, og du skalst vorde min.

Lavinia (smertelig).

Det kan jeg aldrig, Turnus!

Turnus.

Kanst du da

Gaae med Ublændingen til Altret?

Lavinia.

Nei —

Jeg vil ei kunne vandre selv derhen;

Men -- man maa lede mig.

Turnus.

Du maa, du vil?

Lavinia (med tvungen Styrke).

Jeg maa, jeg vil!

Turnus.

Ha — saa har Turnus Intet

At tage her: — han eied aldrig Noget.

(vender sig forsvundet bort.)

Lavinia (udstrækker sine Arme imod ham).
Bliv, Elskede!

Turnus:

Saa nævner du mig?

Lavinia.

Ja —

Lavinia tør evig elske Turnus.

Turnus.

Ved alle Guder! jeg forstaaer dig ikke.

Lavinia.

Min Turnus! kjender du en Kongedatter,
Som engang gik ved Stranden med sin Fader,
Vad Stormen tie, at de sorte Snekker
Tryk kunde føre Kongen og hans Følf
Til det forænske Land; men vrede Guder
Vod i Orkanens hule Stemme: "Koning!
Giv os din Datter," og hun hørte det,
Saa taarefuld hen til den smme Elsker
Og — sank i Armen paa den kolde Død.
Jeg er hin Kongedatter, Turnus!

Turnus.

Pige!

Du Iphigenia? — ha, jeg forstaaer dig,
 Din Faders Overtroe du ofrer dig,
 Det skalst du ei saalænge Turnus lever.

Lavinia.

Al! Elste, Gudsfrøgt er ei Overtroe.

Turnus.

Nei, Guderne vil ikke Grusomhed:
 Vedst du da ei, de sendte til hint Altar
 En Hind til Offer, og den hulde Mæe
 Sank i den omme Elfers Arme - -

Lavinia.

Turnus!

Lad dem da sende Hinden!

Turnus.

Nei, du skalst

Ei reddes ved en Gud; ved Mennesket
 De Evige kun handle. — Kjender du
 Da ei en anden Kongedatter, som
 En frøgtfom Fader kasted for Uhyret,
 Som steg fra Havet og forfærded ham;
 Men da fremtreen en Kæmpe med sit Sværd,
 Han stødte det dødt i Uhyrets Bringe,

Dg trykte Pigen til sit Brøst. — Seer du
Den Kongedatter est du, og din Turnus
Er Kampen, som skal frelse dig.

Lavinia.

O! Elskte,

Det er umueligt. — Lad mig kun een gang
Endnu dig trykke fast til denne Barm!
Det er til Afsked - -

Turnus (omfavner hende).

Nei, Lavinia!

Det er til Velkomst. — Afsked tage vi
Ved Graven først. - -

Lavinia (trykker ham frampagtig til sig).

O! det var bedre saa.

Farvel, - - farvel. —

(Støder ham sagte fra sig, og seer forvildet hen før sig)

Alt! see, din Pige var

En Hyacinth, som vored vildt paa Marken,
Dg vidste ei sin ædle Byrd; en Bie
Opdaged den, og satte sig med Fryd
Alt suge Honning af dens Væger; men
Da kom en fremmed Rejsende, han saae den

Dg rev den op, for at omplante den
I et Pallads, i gyldne Kruffte, langt fra
Den frie Markt, den elskte Vie - -

Turnus (griber tilbidsfuld hendes Haand).

Endnu ei

Har han oprykket den; og kjender du
Den djærve Vie ei? den har hvassse Braad,
Dg saarer den Forvornes Haand. - -

Lavinia (seer ham i Øynene med et taarefuldt Blik).

-- Men døer selv

Idet den saarer, og den Fremmede
Dyrrykker dog den stakkels Blomst; — dog Ven
Saa haaber jeg den visner.

Turnus (med vild Kraft).

Nei, ved Himlen,

Ved alt hvad Helligt er, du bliver min
Trods alle Mennesker, trods alle Aander.

Lavinia (sarer sammen).

Al! Elskte, du forfærder mig, — og dog
Kan jeg kun tye til dig, naar du mig skræmmer.

(Klynger sig op til hans Bryst, og de staae længe i
stum Omsfavnelse.)

Latinus og Æneas

(træde ind og betragte dem med taus Belymring).

Turnus (bliver Kongen vaer).

Latinus! kommer du, for at udrive
Min Brud af mine Arme?

Æneas (rørt).

Himmel!

Latinus (rækker sin Haand ud imod ham).

Turnus! ---

Turnus (træder harmfuld imod ham med Lavinia
i Armen).

Har Aldren svækket din Hukommelse?

Har du forglemt dit Løfte og dit Haandslag?

Saa vil jeg minde dig derom: — Den Pige

Jeg stuttede til mit Hjerte, hun er min

For Guder og for Mennesker.

Latinus.

O! Turnus,

Kun alt for vel jeg mindes det udtalte

Ulykkelige Ord, haardt martrede det mig;

Men jeg har ikke brudt det: høyr'e Magthud

Uilintetgjorde det. — Fordøm ei mig!

Spørg Guderne!

Turnus.

Ha, gamle Gudsbespotter!

Vilst du besmykke dit Forraderie
Med Hellighedens Naabe? -- Guderne
Vil ikke — Meeneed.

Latine.

Du mis skjender mig.

Troer du, en Olding, som paa Graven vakler,
Som ei har meer at frygte eller haabe
Af dette Liv, troer du at han vil sværte
Med Udaad sine sidste Fjed? troer du
Jeg bytted dig med denne Fremmede,
Hvis ei Nødvendigheden bød det?

Turnus (bliver Æneas vaer).

Ha!

Er det Udlændingen, er det hint Udyr,
Som Havets sorte Svælg oplaster har,
Og hvem du din Lavinia henkaster?
Her stander Manden, som skal fælde det
Og frelse den forladte Dyd. — Æneas!
Din sidste Stund er kommen.

(drager sit Sværd)

Eneas.

Djærve Kriger!

Jeg ræddes ei for Staalet.

(vil drage sit Sværd)

Latinus (træder imellem dem).

Turnus! seer du

Din Fiende stander uden Skjold, han er
I dette Øyeblik min Gæst, og kun
Igjiennem mig gaaer Veien til hans Bryst.

Turnus.

Ha — gamle Konning! skal dit hvide Haar
Beskytte Udaadsmænd og døde Sværdet
Udi min Haand!

(vil støde ham bort.)

Lavinia.

Det er min Fader, Turnus!

Turnus (lader Armen synke).

Lavinias Fader! -- ja, du est mig hellig
Som min Lavinia, og jeg vil agte
Din Gæsteret, — Latini gamle Hal
Skal ei med Blod bestænkes, — Her, Eneas!
Her kan vi ikke kæmpe. — Jeg har Fred

Med Konningen, jeg er hans kaarne Søn,
Og intet Haar skal paa hans Ise krummes,
Selv svare han for sine Handlinger!

Latinus (rolig).

Det kan jeg, Turnus!

Turnus (til Æneas).

Men du Dardanider!

Dig og dit Folk jeg kynder aaben Feide,
Hvis du ei ufortøvet iler bort
Den Wei du komst fra.

Æneas (stolt).

Nei, jeg bliver her,

Æneas skræmmes ei ved Trudsler.

Turnus.

Vel da!

Fra denne Stund af est du Turni Fiende;
Vilst du ei ramme fra Hesperien,
Nu — saa skal jeg og mine Krigere
Udslette Trojas Levinger af Jorden.
-- Æneas! naar vi mødes udi Kampen,
Vær da som nu ei uden Skjold! — thi da
Staaer ingen Gubbe mellem os.

Aeneas (fornærmet).

Stod ikke;

Just som du siger, Gubben mellem os,
Du skulde det ei have sagt forgjæves. --
Jeg tager imod Feiden.

Turnus (tager Lavinias Haand).

Hulde Nøe!

Et Tryk endnu af denne elskte Haand,
Jeg gaaer den at fortjene.

(gaaer.)

Lavinia.

Turnus, Turnus!

(gaaer langsomt efter ham.)

Latinus (seer efter dem).

Ulykkelige Par!

Aeneas.

Min ædle Konning!

Det smerter mig, at jeg forstyrre maa
Din Alders sidste Nøe, og slynge Kampens
Den tændte Fakkell trindt din stille Borg.

Latinus (smertelig).

Aeneas! -- ja, jeg leved fredelig

Dg glæded mig alt i det skønne Haab,
 Alt kunne døe i Fred; — men Himlen har
 Det ikke saa bestemt.

Julus (styrter ind).

O! Fader, Fader!

Veedst du den Jammer?

Eneas,

Hvilken, Søn?

Julus.

Al! Fader,

Med vore Snekker.

Eneas.

Hvad er hændet?

Julus.

Dee os!

De er til Kul og Aske brændt.

Latinus og Eneas.

I Guder!

Julus.

Jeg gif og leged forgløs hist ved Stranden,
 Med Et blev Lusten mørk af Røg, og Flammen

Slog over de ulykkelige Skibe.
En talrig Hær slaakklædte Kæmper stod der
Dg kasted Veeg og Ild paa dem, og hiin
Forsærdelige Møe, som først vi mødte
Paa disse Kyster, midt iblandt dem stod
Opflammende de Rasende.

Aeneas.

Hans Søster!

Latinus.

Juturna, o! en blodig Amazone!

Aeneas (efter et Ophold, rolig)

Det Uheld skal mig ei nodslaae: vi har
Ei Snekker meer behov, de har jo udtjent,
Dg bragt os hid til vor Bestemmelse.

Latinus.

Dg udi Latiums Skove vore Planker
Af herligt Eder; dine brændte Skibe
Skal skjønnere opstaae af deres Aske.

En Hovding (kommer hastig ind).

Min Konning! Fienden staaer for Murene
Dg Byen er i Fare.

Latinus (forfærdet).

End et Slag!

Alt ei det eene Lyn kan oppebie

Det andet! - -

Aeneas.

Allerede? Turnus! — ha!

Du holder Ord.

(til Høvdingen)

Lad mine Kæmper samles!

Høvdingen.

De samles alt.

Latinus.

Foreen min Styrke med dem!

Besætter Murene og Portene!

Snart skal jeg komme selv.

Høvdingen.

Jeg iler Kønning!

(gaaer.)

Latinus.

En tordensvanger Dag, min Søn! -- Saa skal

Jeg væbne mig endnu engang i Livet.

Aeneas.

Nei, det er mig, det gjelder — ikke dig.

A m a t a (styrter ind).

Hvad har du gjort - ulykkelige Konning!
Du har fremkaldet Himlens Straffeskyer
Omkring vort Hoved.

A e n e a s (tillidsfuld).

De skal snart adspredes.

A m a t a (forvirret).

Juturna, den stridvante Skjoldmøe, slaar
I Spidsen for de drabeligste Helte,
Og truer med at storme Byen, og
— Tillintetgjøre os. - - Alt er Forvirring:
Bæængstet løbe Subber, Børn og Qvinder
Omkring paa Gaderne - - -

A e n e a s.

Vær istsun rolig!

Og hør mig Dronning! mangeaarig Fred
Gjør Eder nu den pludselige Feide
Saa rædsom; men Laurentum har eet Værn
I sine høye Mure; og et bedre
I Krigerne, som de indslutte. — Dronning!
Og du min ædle Konning! stoler paa
I gjæste friggserfarne Mænd: — i ti Aar

Har vi seet daglig Fienders tætte Sværme

Omringe os med Ild og Landseffove,

I ti Aar har vi daglig sægtet med dem.

Vi har lært Sindighed i Ledingsfærd.

(til Iulus)

Søn! hent mig Skjoldet og det stærke Pantser,

Og Hjelmen med den høye Hærbuff!

(Iulus gaaer.)

Latinus

(tager sine Vaaben ned fra Muren og rustet sig).

See!

Mit Ungdomsharnisk er beklædt med Rust,

Fast har jeg glemt at spænde det. -- Amata!

Gaae mig til Haande lidt!

Amata (hjælper ham Harnisket paa, betragter
ham og brister i Graad).

O! min Latinus,

Saa stod du førstegang for mig som Yngling,

Da var du Turnus — jeg Lavinia;

-- Hvil man da havde skilt os ad? --

Latinus (Smertelig).

Hold inde!

Vil du see Gubbens hede Taarer væde

Det kolde Staal? -- O! jeg dem ei adskiller,
Jeg er for svag dertil: det gjøre Væsner,
Som ere stærkere.

(til Æneas)

Min Søn! udbrug

Mig dette Sværd! det er groet fast til Sleden,
Og jeg kan ikke.

Æneas.

See mig! at jeg kommer

Hid i din fredelige Hal, at drage
Dit rustne Sværd af Balgen. — Nei, min Koning!
Lad det kun blive hvor det er! det skal
Udtaget følge dig engang i Graven;
Og jeg som har din Fred forstyrret, jeg
Skal snartlig dig tilkæmpe den igjen.

(Iulus kommer, bevæbnet med Kastespjyd og Bue, og
bringer Æneas sin Rustning, som han isærer sig.)

Amata.

O! min Latinus, bliv! -- den tunge Hjelm
Er ei for dine hvide Haar; -- og Turnus? --
Kom det saavidt, at du mod ham dig rustet?
Er det ei nok, at du din Søn forskyder?
Vilst du med egen Haand ham myrde?

Latinus.

Nei,

Det Sværd, jeg ei kan drage, har jeg vist
Og glemt at føre, og mod Turnus kan
Jeg aldrig føre Alvindskjold. Min Arm
Formaaer nu kun at hæve sig mod Himlen,
Det vil jeg da, -- kæmp I! jeg beder rolig.
De føre Guder Dommen har affagt:
I Seirens Døgtfaal er min Krone lagt.

Trojanere (træde op i Vaaben).

Vi vente dig, vor Høvding!

Eneas.

Deed, min Konning!

Jeg vil gaae hen at slaar.

(gaaer.)

Trojanere (slaae paa deres Skjolde).

Til Kamp! til Kamp!

(de følge ham.)

(Latinus og Amata gaae til den anden Side.)

Fjerde Akt.

(Scenen er en Deel af en Valplads. Sønderflagne Hjelme, Spyd, Skjolde, Hellebarder og Stridsvogne ligge adspredte rundt omkring. Alt er besøkket med Støv og Blod. Eigene ere bortførte efter Slaget, og fjernt i Baggrunden sees Baalet, hvorpaa de brændes. En dump Sørgemusik høres fra det Fjerne gennem hele den første Scene.)

Turnus

(staaer betænksom styttende sig paa sit Sværd og betragter Valpladsen taus).

Juturna (sidder paa en stor Sten).

En drablig Dyst, min Broder!

Turnus (mørk).

Drablig — ja.

Juturna.

Den kasted Svæb.

Turnus.

Og Blod.

Juturna.

Og trætte Arme,

Jeg mægter knap at bære Skjoldet mere.

Du traf Eneas ei i Slaget.

Turnus.

Nei,

Jeg søgte ham forgjæves.

Juturna.

Synderligt!

Han søgde ogsaa dig, og raabte tit

Dit Navn med vældig Stemme. Hvor han sireb

Var Seiren Teucrernes; men hvor du færdtes,

Min glæve Broder! der var Seiren vor.

Turnus.

Saa har vi Begge vundet, Begge tabt.

Juturna:

Men mest af Alle tabte dog Juturna;

Ihi første Gang i Livet blues jeg

Naar jeg mit selevandte Spjød betragter;

Saaest du mig nogentid det tabe?

Turnus.

Net.

Juturna.

Dog da Æneas saa udæffed dig,
Jeg traadte harmfuld mod ham; men han drev
Udi eet Slag mig Spydet udaf Haanden,
Og sagde stolt: jeg sælber aldrig Qvinder.
Ha! — den Foragt maa hævnes, — hævnes flux,
End er der længe inden Sol gaaer ned,
Og vi har endnu Kæmper nok.

Turnus.

Juturna!

Hvormange er ei faldet?

Juturna.

Ligemeget —

Der lever flere, som kan hævne dem.
Mangfoldige er ilet os til Hjælp?
Der er Mezentius med tusind Mand
Fra Algyllina, Aventinus og
De djærve Brødre Coras og Catillus
Og Cæcalus er kommen hid med Landsfolk
Fra Prænestina: tunge Rugler Blye,

Dg lette Kastespyd er deres Vaaben,
De staae dig Alle bi, min kjætte Broder!
Dg ønske disse Fremmedes Fordær.
-- Kom, Turnus! lad os Slaget flux fornøje!

Turnus.

Haardhjertede Juturna! sikkert fødtes
Du under blodigrode Sirius.
O! naar J Qvinder fra Naturen vige
En Haandbred blot — J rase imod den.
Din Mandighed er Blodtørst Vige! — see!
Er her ei udøst Blod nok? ei engang
Støvskyerne har kunnet nætte det,
End damper det fra Jorden, levret flåbet
Det ved de brudte Landser, Sværd og Skjolde;
Dg seer du Dødningbaalet hisset? der
Fortærer Luen mangen Mand og Yngling,
For min Skyld revet brat af Livet ud.

Stemmer i Baggrunden synge:

Fred! Fred! Fred!

Turnus.

Juturna! hørte du det? Afssedsraabet
Til vore blodige Hensarnes Skjæger,

Ja Fred har I; — men vi, som er tilbage,
Har Kamp.

Juturna.

Min ædle Tumnus! fast mig synes,
Du est ei mere den, du varst: din Lyst
Var hidindtil den ædle Kamp; end slaaer du
Som altid brav, men ei med samme Fryd:
Din Kjærlighed har gjort dig blød, min Broder!

Tumnus.

Nei bedre Søster! meenesskelig kun,
Det gjør den Alle: Riddingen ei elsker,
Dg elsked han, var han ei Ridding meer.
Min barske Vildhed har forvandlet sig
Til stille Kraft: jeg slaaer kun naar jeg maa,
Dg slaaer for Fred.

Juturna.

Du taler underligt,
Har du forglemmt, hvad selv du mig har lært,
At Kampen har sit Meed kun i sig selv
Som Livet, som alt Liv ved Kamp fremstaaer,
Dg Død ved Hvile; lad os da tilraabe
De Døde Fred; men Døden selv bekæmpe!

Turnus.

Det vil jeg ogsaa til jeg synker selv;
Men i min Afgrund skal ei flere synke.
Jeg saae jeg Krigen i sin Høytidsdragt,
Den var heelt pyntelig: nu har jeg seet den
Udi en anden, den var ei saa stjern,
Lhi den var vædet med Forladtes Taarer:
-- For mig skal Ingen flere bløde.

Juturna.

Hvad?

Du vilst dog aldrig see paa, at en Fremmed
Dig røver Brud og Krone?

Turnus.

Nei Juturna!

Det kan jeg ikke; drive dem tilbage
Hvorfra de kom — det kunde jeg, hvis du
Ei havde opbrændt deres Snekker.

Juturna.

Broder!

Det var med Overlæg; eet Middel er nu
Tilbage kun: — de maae tilintetgjøres.

Turnus.

Det mægter jeg maaskee, men vil det ei.
Skal flere Tusinder opofres for
At Een kan leve? Nu kan de ei flye,
Nu maae de blive. -- O! Juturna du,
Er selv hin mørke Skæbnens Styrrerinde,
Som har udkastet mit og deres Lod.
Du har forbudt mig at fordrive dem,¹
At myrde dem forbyder jeg mig selv.
Min Kjærlighed var reen og fjon og blid,
Som min Lavinia, mørk er den worden
Og blodig; -- men ei mere fremmed Blod
Skal plette den. -- Gjem du dit Sværd, Juturna!
Veed vore Bundsforvandte gjemme deres!
Hvi skal de kæmpe for en fremmed Elskov?

Juturna.

En Krone, Turnus!

Turnus (vender sig bort).

Nei, Lavinia!

En Krone har jeg Mod til at foragte
Men ikke til at leve uden dig.
Mig ene vinker Krandsen, ene vil

Jeg vinde den. -- Jeg gaaer og inden Nuel
Lavinia eller — Graven favner mig.

(gaaer.)

Juturna.

Min Broder! elskte Broder! — Han er borte.

(hensynker i Tanker)

Jeg stander ene med min Landse paa
Den blodbestaanfte Balplads. Ak! Juturna,
Saa staaer jo Stridens Herskerinde blandt
De blege Liig, og frydes ved sit Værk.
Nei, det er ikke Fryd — see! det er Taarer.
Bort, Svagheds Minder! førstegang I randt,
Dg sidstegang. Ha! - usle Kvindeblodhed!
Jeg har fortrængt dig; men du skjulte dig
Dybt i mit Underste. -- Er dette Frygt?
Ja det er Frygt for dig min elskte Broder!
En er der dog i Verden, som jeg elsker,
— Nu føler jeg det først, — o! det er dig,
Dit Vennskab og din Broderkærlighed
Var nok for dette haarde, vilde Hjerter;
Dg medens jeg end turde kæmpe med dig,
Jeg saae ei Sværdene, som trued dig;

Nu gaaer du eene blandt dem: jeg staaer fjernt,
Og skuer Faterne, og — gysrer for dem.

Stemmer fra Baggrunden synger:
Fred! Fred! Fred!

Juturna.

Du lyder atter, dumpe Afskedsraab!

Du vækker sørgelige Ahnelser

I dette Bryst. -- Lie, bløde Pigehjerte!

Vil dine spæde, kjælnæ Sukke døve

Min Styrkes Røst? -- Nei stærk, Juturna! stærk!

-- Ha! Fred, var det ei saa de quæd? — det Ord

Jeg lider ei. — Nei Strid, det er mit Løsen.

-- Dog ingen Strid er mere her for mig.

Nu vil jeg see, hvorlunde det seer ud

Naar Kæmper vorde Afse. -- Broder! Broder!

(gaaer ned til Baalet.)

(Laurentum. Latini store Hal. Kongen ligger syg paa
en Lønbænk. Amata, Lavinia og Vneas sidde
bedrøvede ved Siden).

Lavinia.

Min Fader! --

Amata.

- - Min Latinus!

Eneas.

- - Edle Koning!

Din pludselige Sygdom smerter mig.

Latinus.

Vær rolig, Børn! vær rolig, min Amata!

Er det en pludselig uventet Gæst,

Som tøved syvti lange Aar? og er det

Saa sørgeligt da, at et Træ gaaer ud,

Naar Tidens tunge Haand og Frugterne

Har bøyet det mod Jorden? Jeg er gammel,

Min Tid er ude snart, og gjerne rømmer

Jeg Pladsen til en Anden.

Lavinia.

O! min Fader! -

Amata.

Al! tael ei saa - -

Latinus.

Gaf, Datter! Dronning! — gaf,

Lad os to eene her! — en Konges Liv

Tilhører Folket, selv hans sidste Timer.

Naar jeg det Jordiske har ordnet, da
— Da skal jeg kalde Eder for at døe
I Eders Arme. — Frygter ikke, Elskte!
Vi sees vist før jeg forlader Eder:
Det er ei nogen Stormvind, som kuldkaster
Den hule Stamme; nei, den træge Dm,
Den seene Alderdom har fast fortæret
Livsrødderne; den gnaver paa den sidste,
Og langsomt falder Stammen. -- Gaf, Amata!
Gaf, min Lavinia! -- i Faldet skal
I den for sidste gang omfavne.

Lavinia og Amata.

Guder!

(de gaae.)

Latinus (til Aeneas).

Nu er vi eene: ved de Kjæres Graad
Jeg vordet saa blødhjertet, fast qvindagtig,
Nu er jeg Mand igjen. — Du kommer, seer jeg,
Fra Slaget, du est blodig end. -- Siig frem,
Var Seiren din?

Aeneas.

Nei, ædle Koning! men

Den var ei heller Fiendens: begge Hære
 Slog vældig, slog sig paa hinanden modig,
 Nu hvile de en Stund, imens de jorde
 De faldne Helte, snart fornye vi Kampen.
 Men midlertid er Hjelpetropper sendt mig
 Fra Kong Evander i Pallanteum,
 Hans Søn den unge Pallas fører dem.

Latinius (Hæver sig med profetisk Begeistring).
 Æneas! din vil Seiren vorde, -- hør!
 Det hvidske Guder til mig paa min Dødsfæng.
 Dig førte Guder hid, de kynded mig
 Dit Komme sælsomt, bed mig Haand dig give
 Og Dotter og Guldkrone. -- Himlens Yndling!
 For dig vil Guder kæmpe.

Æneas.

Ja min Koning!

Det har de stundom, de nedløde sig
 Udi min Arm, udi mit Bryst, og i
 Mit hele Væsen, Gudsforrægterne
 Dem kalded: Kraft og Mod og Sundhed,

Latinus.

Søn!

Du glemt'e Een, meer mægtig selv end hine,
Den kaldes Lykke.

Eneas.

Hidtil var den Gubdom
Mig ubekjendt og fremmed.

Latinus.

Men herefter

Den skal dig følge trolig, som din Skygge;
Og Solen skal ei paa din Vandring dale.

Eneas.

Du taler ei som nogen Dødelig.

Latinus.

Men som en Døende. Naar Guderne
Ved Graven drage Sløret for vor Fremtid,
Lillade de os stundom til Erstatning
At kaste dybe Blik til Andres. Herlig
Din Fremtid lyser mig i Aanden, som
Naar Solen feirer over Tordenskyen.
Jeg seer en Heltestamme rinde op,
Som vil fordunkle de henfarne. — Søn!

Hør nu Latini sidste Villie! sørg
 For min Lavinia, for min Amata!
 Snart vil den alderstegne Dronning følge
 Sin Konning i det tause Muld, og længe
 Vil heller ei den elskovssyge Pige
 De stærke Savn begræde. Her det Offer, !
 Hun bringer mig og dig og Fædelandet!
 Vord hendes første Ven! thi Elskeren
 Maa hun forsage her. -- Æneas! vord
 En Fader for mit Folk! det er kun vant
 At lyde Fædre. — Plei, min Søn! som jeg
 Hint Laurbærtræ i Borgen! — det er helligt:
 Med det vil Latiums Lykke spires, grønt
 Og hæve sig mod Himlen; med dets Lov
 Skalst du, skal dine Efterkommere
 Omvinde eders Tindinger. Indpræg
 Mit Navn udi dets Bark hos mine Fædres,
 Og lad mit Villeder i Cedert træ
 Staa ved dets Fod! — i Aftendæmringen
 Skal da min Aand i Træets Susen tale
 De høje Gunders Visdom; ei din Sands
 — Din Sjæl skal det fornemme, og forstaae mig.

Aeneas.

Jeg sværger dig, ærværdige Monark!
 Ved Guderne og ved min Faders Skygge,
 Din sidste Villie vorde skal min første,
 Ubrødeligste Lov.

Latinus.

Og endelig,

Min sidste Bøn: er det dig muligt, da
 Slut Fred med Turnus! ræk ham Broderhaand!
 Han er en ædel Mand, som du: I straaled
 Aldskilt, som tvende lyse Nattens Stjerner,
 En fiendtlig Skjæbne bortrev dig, du hengled
 En stor Comet igjennem mørke Skyer,
 Du nærmest dig Hesperiens Stjerne; men
 Den lued harmfuld mod dig: fiendtlig staae I,
 Som vilde I hinanden knuse nu;
 Lad det ei skee! Bring ei Cometens Rædsler!
 Men eders Møden vorde Stjernesfaldets
 Paa lysen Himmel! synker fredelig
 Udi hinandens Arme! — vorder Eet!
 Og glimter med forenet Lys til Jorden!
 Aeneas! den, som vandt en Ven udi

Ein ædle Fiende, seired Skønnere,
End om han Folt og Riger vandt.

E n e a s.

Tilvisse!

Jeg agter Turnus høyt som Fiende alt;
Som Ven jeg kunde elske ham. -- See, der!
Han træder just i Hallen ind; -- hvad seer jeg!
En Oliegren han bærer i sin Haand.

L a t i n u s.

Saa bringer han mig Fred i Døden.

T u r n u s (nærmer sig Latinus).

Hil dig,

Lavinias Fader! -- Latinus Konning seer jeg
Til Foden af dets Fiende sunken.

L a t i n u s.

Turnus!

Nei, han er sunken for en Byrde, som
Fra Himlen faldt, for svar for Oldingskræfter.

T u r n u s.

Ulykkelige, selvbedragne Konning!
Du lider, jeg kan ei behreide dig,
Beklage kan jeg kun.

Latinus.

Det skalst du ei,
Den, som er svagest, liden kortest. -- Turnus!
Du bringer Fred is?

Aeneas.

Edle Fiende!
Du forekomst mit Hjertes bedste Vnske,
Jeg tager glad mod Fredens Pant.
(tager Dliegrenen.)

Turnus.

Hvi skalde
Vel vore Kæmper sonderhugge sig
For vore Lidenfæber? Det var kun
Til Teucerernes og de Tyrrheneres Frelse
Jeg bragde denne Fredens Gren, om vi to
Skal være Venner eller Fiender, det
Beror paa dig, Aeneas!

Aeneas.

Hvorved kan
Jeg Afskedsstenen mellem os bortrydde?

Turnus.

Besvar et Spørgsmaal mig! hvad kaldes Kræften,
Som breder dine Arme mod min Brud?

Eneas.

Den kaldes Skjæbne.

Turnus.

Ikke Kjærlighed?

Saa Held os begge! du var en Landsflygtig,
Du søgte dig et andet Fædrefæderige,
Du komst til Latium, i Lavinias Haand
Saaest du den gyldne Krone mod dig blinke,
Du Haand og Krone greb tillige; derfor
Jeg ei bebrejder dig. Længst eied Turnus
Et Kongerige; men landsflygtig var
Hans Elskov, til den sandt Lavinia;
Jeg saae ei Kronen udi hendes Haand,
Jeg saae kun hende. -- Tag da, Fremmede!
Tag du kun Kronen; men giv Turnus Bruden!
Og vi er Venner; -- O! vær snar, Eneas!
Betænk dig ei! er Latium dig ei Kof,
Saa tag mit Scepter med! — behersk mit Rige!
En Verden gav jeg dig, hvis jeg den eied;

Men — lad mig være Konge i et Hjerte,
Som ene slaar for mig!

Eneas.

Behold dit Scepter!

Dg - er det muligt - saa behold din Brud!

Jeg griber ei iblinde efter Kroner,

Dg daares ikke ved et Kongenavn;

Men efter høje Gunders Bud jeg gif

At søge op min Stammefaders Nige,

Mit ældste Fædreland: her fandt jeg det,

I Latium jeg fandt mit Arverige,

Til ingen anden Krone har jeg Ret.

Turmus.

Nu vel, saa byg dig da en Throne her!

Saa slutter jeg med dig en evig Fred:

Du skal Latini Efterfølger være,

Men jeg hans Son.

Eneas.

O! Kan det være saa,

Da vil jeg takke Himlen for dens Miskund.

Du eene est den hulde Pige værd,

Din Kjærlighed kan jeg ei give hende,

Jeg fordrer hendes ei; men Benskab har
Jeg da til Eder begge. -- Kong Latinus!
Du sælde Dommen!

Latinus.

Ne! den er alt sældet,

Den er alt sældet af de Evige:

Ei Latinus Nige maa adskilles fra

Saturni Stamme, — med Latini Dotter

Er Kronen uadskillelig forenet.

Turnus.

Min Koning! uadskilleligt du kalder

Hvad Hændelsen, hvad Mennesket har kjædet,

Hvad Guddommen har sammensøyet, det

Vilst du adskille. Troer du, noget Vaand

Er mere helligt, meer guddommeligt,

End det, som binder Sjælene?

Latinus.

Nei, sandlig!

Dog det kan Mennesket ei heller bryde;

Men Størets Vaand er kun forgjængelige,

Og det, som bandt dig til Lavinia,

Din mørke Skjæbne brød. -- Eneas har
Mit Løfte --

Turnus.

Konning! — Turnus havde det,
Før du Eneas saae.

Latinus.

Min Ven, O! seer du
Min sidste Stund er nær, ved den jeg sværger,
Du var mig kjær, du var min Datter værdig,
Du est min Glænde, Turnus! men — en Fremmed
Tilhører hun.

Turnus.

Det er jeg ogsaa, Konning!
Jeg er den rette Fremmede: for Turnus
Har Himmelen bestemt Lavinia.
Er det dig ikke Nok, at vore Hjerter
Glaae evigen harmonisk mod hinanden,
Saa vilde Latinus! fremmed er det Blod,
Som fylder dette Bryst: jeg er den rette.
Vilst du ei troe det Konning! før du seer
Mit Hjerteblood? vilst du det skal besprudle

Din Dødsfeng, at du der kan forske ud
Om det var fremmed nok? --

L a t i n u s.

O! T u r n u s, T u r n u s!

Du est min Søn, det sagde længst mit Hjerte,
Men Guderne benægted det. E n e a s!
Du est den rette sagde hine Magter,
-- Børn! Guderne maae stille Jer imellem.

E n e a s.

Hvorlunde da? hvorlunde?

T u r n u s (efter nogen Betænkning).

Vel, saa er det;

Der ligger Sandhed i en Døendes Ord:
Ja, Guderne maae stille os imellem.
Hvorlunde virke de Udbødelige?
Mon ei ved Dødeliges Daad? og kun
Ved Daadens Udfald domme de. -- E n e a s!
Vi maae — ja vi maae kæmpe: Dommen vorde
Liv eller — Død!

E n e a s.

Liv eller Død!

(Et fjernt Tordenflag høres.)

Latinus.

O! Himmel,

Saa er det da din Villie!

Eneas.

Jeg har hørt det,

I Mægtige beroven!

Turnus.

Drag dit Sværd!

See! jeg er rede.

Eneas.

Det er draget alt.

(De træde med blottede Sværd imod hinanden).

Latinus (hæver sig fra Seier).

Værn! holder inde! — Skal det Aldingsøve,

Som ædedes, mens det paa Palmen dvæled,

See Blod, imens det brister? — Ikke her

Er Stedet til den rædselsfulde Kamp,

End er ei Stunden der; thi Guderne,

— jeg føler det — de vil vist for min Døds Skyld

Befrie mig fra det Syn. -- Uvist det er

Hvem Staalet falder, vist er Saaret her

(peger paa sit Hjerte)

I Hvo der falder.

(læger deres Hænder)

Turnus! og Aeneas!

Hvi har Latinus ikke tvende Døttre?

Han kalded Eder gjerne begge — Sønner;

Dog — Heltene jeg blødgjør kun: I maae jo,

I maae jo kæmpe. -- Gaf da du Aeneas!

Bered den store Trefkamp! naar jeg

Har lukket heelt mit Øye, da er Stunden.

(Aeneas omfavner ham og gaaer taus bort.)

Amata og Lavinia

(nærme sig taus bedrovede Latini Leie. Amata

sætter sig hos ham).

Latinus.

Rom Turnus! - min Lavinia! kom hid!

-- Omfavn din Elskede min Søn! du gaaer

Udi en farlig Leeg, det kunde hændes,

Du savned hende ikke snart igjen.

Turnus (omfavner hende).

Jo snart, Lavinia! snart er din Ven

Tor evig din.

Lavinia.

Ja — hist i Skyggelandet.

Turnus.

Nei her, du Hulde! her som evig hist.

Veedst du hvad Kjærlighed formaaer?

Lavinia.

Al! Turnus,

Det føler jeg: - den kan et Hjerte knuse.

Turnus.

Nei knuse kan den Skjæbnens hele Magt,

Stod den endog i Harnisk mod mig. -- Vige!

Saaest du ved Grye, da Turnus vandred hid,

- Hvor Morgenstjernen tindred gjennem Mulmet?

Den var omkrandsed af en ildrød Ring.

Lavinia.

Jeg saae den Turnus! den var rød som Blod.

Turnus.

Nei, rød den var som nysudsprungne Roser,

Det lyse Omrids var en Brudekrands.

Lavinia.

Al! Rosenkrandsen luede paa Himlen,

Men Jordens blegned for dens Skjær. --

Turnus (omarmer hende).

O! Pige,

Kanft du fornemme Turni Arm, naar den
Din skjønn Midie favner, og dog tvivle
Om den har Kraft til Kamp for dig? den Mand
Som Elfv ei gav Kæmpekraft, ei elsked;
Sig hvad er stærk som Sølsen?

Lavinia.

Al! Turnus,

Den kom fra Guder, som er stærkere.

Turnus.

Ei Ord — men Færd er Kraftens Sprog, og fast
Beskjemmer mig ethvert dit hulde Blik,
Som Laurbærfrandsen Beddelsberen,
Naar han endnu bag Skranken staaer. -- Og dog
Eet Laurbærblad din Kæmper du medgive!
Det er det eneste, det første Pant,
Min Trostak fordrer af din Kjærlighed
Igjen gennem dine rene Læber.

Lavinia (kysser ham).

Turnus!

Det eneste.

Turnus.

Tal, Elskede! -- det luer,

Det luer stadigen, som Gudernes
Den milde Altarflamme, det skal blusse
Til min Lavinia eller Dødens blege,
Iskolde Mund bortkysker det. -- Og nu
— Nu din Velsignelse, vor Fader! din
Vor elskte Moder!

(Knæler med Lavinia for Latinus og Amata.)

Latinus

(Lægger sin Haand paa deres Hoveder).

Værn! de store Guder

Velsigne Eder!

Amata (omfavner dem).

De beskyttede Jer!

Turnus (reiser sig).

Udruft dig nu imod mig sorte Skjæbne!

Jeg trodser dig og alle onde Magter:

Lavinias Fader har velsignet mig,

Og Turnus er — uovervindelig.

(gaaer hastig.)

Femte Akt.

(Balpladsen som i forrige Akt. En nysopkasket Høj
sees hvor Baalet stob i Baggrunden, og bag Højen
skimtes den nedgaaende Sol.)

Tuturna

(Siddet paa Stenen igjen og læner sig til sit Sphæ).

Turnus (træder op i sort Rustning; en Ravn
flyver hen over hans Hoved og skriger; han
vender sig mørk til Tuturna).

Til Kampens Mark maa man dog stedse gaae,
Naar man vil træffe dig; her sidder du
Blandt Ravnene, som ventede du paa Liig.

Tuturna (reiser sig).

Her har jeg hjemme, synes mig: jeg elsker
Et Middelvei, men seer helst Menneſket
I største Styrke, eller største Afmagt.

Turnus.

I Kampen eller — Graven mener du.

Juturna.

Ja vel! — dog fast for længe sad jeg her
Og stirred i det røde Blod, det er mig
Saa underlig derved om Hjertet blevet,
Og for mit Øye mærke Syner svæve.
-- Hvi er din Rustning fort? min Broder!

Turnus.

Fort!

Ufbylde man jo Sorgen. Vedst du ei
Lavinias Fader har forladt os?

Juturna.

Jo —

Det veed jeg vel; men troede ei, at Turnus
Har Aarsag til at sørge for en Gubbe,
Som troløs skuffet ham - - -

Turnus.

Juturna! tie,

Fornærm ei den hensarne Konges Skysge,
Nu da han ikke mere blandt os vandrer,
Nu staaer han som en Hellig for min Sjæl!
Dhi sandelig! en større Dyd vist gives,
End den som du og jeg os brystet af.

Men den, som Guderne iblinde lyder
Ei større er end den, som trodser dem?

Iuturna.

Naar hørte jeg dig tale saa, min Broder!

Turnus.

Det veed jeg ei, — men føler, at en Brøde
Tungt knuger mig, og røver mig min Fred
Med Guderne og Freden med den Døde;
Og sones den ei ved min Kjærlighed,
Saa maa — mit Blod udplette den.

Iuturna.

Al! Turnus,

Hvad Brøde er det, som du taler om?

Turnus.

Den, at jeg Himlen trodser; men det maa jeg,
Den knuse mig derfor, hvis det er Synd!
Og hvis min Daad fornærmet har den Døde,
Saa træde han imod mig i min Kamp!
Og lede Staalet selv udi mit Hjerte!
Men — før det trodsende mod Himlen gaae!
Og Mennesker og Guder selv anslage!

Ga, før det i sin Kjærlighed — forgaae!
Før det skal feig sin Kjærlighed forsage.

Juturna (uroelig).

Al! varst ei selv din Undergang, min Broder!
Men hør hvad mig paa Hjertet ligger tungt,
Dg rastløs drøver mig omkring blandt Grave
Dg Dødningsfugle paa den øde Valplads!
Du møder Teneeren i Teneekamp? - -

Turnus.

Jeg venter kun paa Solens Nedgang, saa
Er Kampens Stund forhaanden; see! - - Juturna,
Den daler alt bag vore Heltes Gravhøi.

Juturna.

Al! mørkt og underligt det ahner mig
Som med det sidste gyldne Skjær paa Høien
Hesperiens Heltekræft og vilde svinde.
- O! Broder, Broder! jeg besværger dig!
Kæmp ikke med Æneas!

Turnus.

Esster! er det
Dig selv, som taler? Knap jeg kjender dig.

Min Elskov, sagde du, mig gjorde blød,

Og du vil gøre Turnus feig.

Juturna.

Al! nei,

Det vil jeg ikke: strid saa kjæf som før!

Og udryd dette nysopvorne Ufrud

Al denne Jordbund! — men strid ikke eene!

Tag vore Krigere og Bundsforvandre

Og tag Juturna med!

Turnus.

Tak, gode Pige!

For din Hengivenhed! men hvorfor Mange,

Hvor Saa kun bruges? det er Mand mod Mand

Og lige Kamp jo, eller tænker du

At Turnus ei tør maales med Eneas?

Juturna.

Al! jo det tør du: giæf du est og stærk

Og vel saa brav som nogen fremmed Helt,

-- Dog vilde jeg saa nødig denne Strid.

Jeg havde sidste Nat en sølsom Drøm,

I Slagets Lummel havde jeg forglemt den,

Nu rinder den mig pludselig i Tanke,
Dg ængster mig heelt synderligt.

Turnus.

En Drøm?

Jeg veed dog, du' est ingen Drømmerfe!
Eligt Følelsens og Phantasiens Spil
Du overlodst til qvindelige Qvinder.

Juturna.

For første Gang i Livet er jeg havd
Jeg aldrig vilde være for — en Pige.
Jeg skjælver for dig, Turnus! i min Drøm
Det kom mig for, Juturna var en Ørn,
Hun svæved over Dødens Mark, og nedlod
Sig paa en Krigers Hjelms: han raged frem
Blandt Kampens Sønnen, som et Bjerg blandt Høye:
Den Helt var du, min Broder! Stolt jeg sad
Dg slog med mine stærke Vinger, medens
Du meied Klynger ned, som Ar paa Agren.
Da kom en Mand med røden Skjold paa Arm,
I gyldne Rustning klædt; du rysted Hjelmen,
Da sank den stakkels Ørn ned fra sit Ede,
Den skued Nattens Farve i dit Ansyn,

Com paa dit Harnisk, løstet Bingerne,
Og flygted flynkende mod Himlens Skyer.

Turnus.

Det var en Drøm, Juturna! Intet andet,
Halv sand, halv usand; paa mit Harnisk har du
Vel Midnatsfarven seet; men aldrig end
Det sortned for mit Øye, og det skal
Ei heller see, saalænge jeg seer Lyset.

Juturna.

Men - Solen synker og det skrider brat
Mod Skumringen. --

Turnus.

Dog Lys har ogsaa Natten,
Dem kjendte du ei; thi de lyse kun
For dem, som elske.

Juturna.

Broder! jeg behøved
Ei flige matte Lamper; thi en større,
En bedre funkled mig: den vil gaae ud nu,
Mod Slutningen den skinner herligt end,
Men er den slukt, -- da vil Juturna gaae

I Matten ud, og lægge sig til Hvile
Blandt døde Kæmper paa en Balplads.

Turnus.

Søster!

Hidtil du fulgte mig i Vaabenbrag
Som en Skjoldmø, fjær og usorfærd;
Nu svæver du omkring mig som en Ratsfugl
Med ildevarslende, blødagtig Klynken.
Den djærve Skjoldmø, har jeg vant mig til,
Den var mig fjær. — Den sorte Ratsfugl har
Jeg ogsaa fjær; men — den gjør mig urolig.
Følg mig endnu til denne Strid, Juturna!
Som du er vant; den er — nødvendig og
Afgjørende.

Juturna.

Kan det ei andet være,
Du vel, saa gaaer jeg med dig: det vil falde
Juturna tungt, at stande ørfesløs,
Hvor Sværde klinge drablig mod hverandre;
Dog skalst du see mig taareløs og stærk,
Som Turni Søster sømmer.
(En gammel Mand lader sig see i Baggrunden).

Turnus (bliver ham vaer og studser).

Hvo er vel

Den gamle Kæmpe, som har sat sig hist
Paa Heltehøien mod den sunkne Sol?

Juturna (opmærksom).

Hans Harnisk er forrustet, Hjelmens løs,
De hvide Loffer slagre om hans Skuldre.

Turnus (urolig).

Heelt underlig han synes mig den Gamle,
Fast ei som nogen Dødelig.

Juturna.

Hvis ikke

Jeg vidste, at den gamle Kong Latinus
I Hallen livløs ligger, vilde jeg
Fast sværge, det var ham.

(Den Gamle reiser sig og gaaer længer hen i Baggrunden).

Turnus.

Det er ham, Søster!

Jeg kjender vel den kongelige Gang,
Det alderblege Haar, og det i Fred
Forrustne Pantser.

Juturna.

Turnus! drømmer du?

Den gamle Konning er jo død og borte.

Turnus.

Veedst du da ei, naar Legemet er dødt,
Kan Anden end en Tidlang svæve om
I Skyggesform blandt Menneſkene, før
Naar Bennet blev tilbage her paa Jorden,
Som de vil aabenbare Noget.

Juturna.

Jo,

Jeg mindes Sligt at have hørt engang
Forlængesiden af min Fostermoder;
Da jeg var Barn, jeg tvivlede ei derpaa,
Og ængstede mig naar jeg i Mørke gik;
Nu er jeg næsten ligedan tilmode:
Man ſiger ſlige Gjenſærd kun ſig viſe
For Døne, ſom i Dødens Glands alt ſtirre,
Og for at varſle ondt.

Turnus.

Nei, for at minde

Os om vort Liv og Guders Villie. -- Saaeſt du?

Han vendte hid det blege Ansyn: blidt
Det lued af det sidste Solglimt. -- See!
Ja, det er ham, han vinker smilende,
Og peger imod Vesten.

(Den Gamle forsvinder.)

J u t u r n a.

- - Han er borte.

O! Turnus, Turnus! det er ikke godt
Naar Døde ad os vinke, og i Vesten
Svandt Dagens Lys. -- O! jeg besværges dig!
Kamp ikke med Æneas!

T u r n u s.

Elfste Søster!

Du misforstod ham; nei, han vilde sige:
See! Turnus, Dagen svinder, Stunden er der
At du skalst kæmpe for Lavinia.
Afsted, afsted! -- derom maa jeg ei mindes.

(gaaer.)

J u t u r n a.

Nødvendighed! din Jernhaand er udstrakt,
See os! — den er alt paa vor Isse lagt.

(følger ham).

(Den samme indre Plads i Kongeborgen med Alteret
og Laurbærtræet som i første Akt).

Amata (knæler for Alteret).

Lavinia (nærmer sig hende).

Du beder, Moder! jeg kan ikke bede,
Jeg kan engang ei græde: det er Angest,
Som standser Bøn og Taare; — beed du for mig!

Amata (reiser sig fra Alteret).

Lavinia! — ja Guderne jeg bad
Om Mod i Sjælen, indtil den faaer Fred,
Og de vil høre mig; -- nu kan jeg atter
Henvandre til min blege Ven i Hallen.

Lavinia.

O! du har ogsaa elsket.

Amata.

Ja, som du,

Og derfor jeg forstaaer det Ord, du nævned;
Bleg ligger nu min Elfskovsblomst i Hallen,
Og Vintersneen har begravet den;
Men den har længe blomstret i sin Sommer
Og den kan visne; ak! men Datter! din
Er endnu i sit Foraar.

Lavinia.

Dg dog vil den
Ei Sommeren opleve. O! min Moder!
Tit Vaaren mere skarpe Vinde har
End kolde Efteraar, og Høstfjærminden
Staaer tit i Flor, mens Vaarsiolen falmer,
En grusom Haand afriver Bladene
Før de sig har udfoldet.

Amata.

Arme Pige!

Jeg føler grant hvad du maa lide; thi
Mig tindred Stjernen, som for dig vil slukkes:
Den Tugl, som gjennemslagred Himlens Veie,
Forstaaer den Armes Klynken, som paa Sletten
Udbreder kunste Vinge. — Dog mit Barn!
End tør du haabe.

Lavinia.

Ja, jeg haaber, Moder!

Er Livet ei det tornefulde Træ,
Som bærer Elskovs Roser? og naar Stormen
Afriver Blomsten, gaaer jo Træet ud?

Amata.

Sligt hændes stundom, sær naar fast det er
Til Blomsten sættet, løseligt til Jorden;
Thi da opriver Stormen det med Rode
Og fortælig det grønnēs.

Lavinia (glad).

Tak, min Moder!

Du est en herlig Trøsterinde.

Amata.

Datter!

Du misforstod mig. Stærk er feire Ungdom,
Den bør paa Livet haabe. Alderdommen
Er svag, dens Haab staaer til den nære Grav.
Stol paa din Turni Kraft, Lavinia!
Amata stoler paa den hulde Død.

(gaaer).

Lavinia (alene).

O! den er og Lavinias Haab: det er
Ei nogen grusom, bleg, huuløyet Dæmon,
Som drager os fra Jordens Blomstereng
Ned i det sorte Muld. Nei, Død! du est
En Fjøn, medlidende, lysøyet Yngling,

Du møder os i Natten, naar dens Lamper
 Har skjult sig for os, terrer Taaren af
 Forgrædte Øye, lærer det at smile;
 Og med den slukte Fakkell i din Haand
 Du leder os til Salighedens Dør:
 Der gives ei Drakler, som formørke
 De lyse Guddomsbud, der kræver Skjæbnen
 Ei hellig Kjærlighed til Offer; nei
 Der vanke Elskende jo Arm i Arm
 Paa Roser, som ei falme, i et Daglys
 Som ingen natlig, usund Taage skjuler.
 Der er du nu jo alt, min fromme Fader
 Der komme dine Børn snart, der skalst du
 Uhindret dem omfavne; thi du gav jo
 Dem her alt din Velsignelse.

(seer sig glad om.)

Nu gyser

Jeg ikke meer for dette dunkle Sted,
 Det synes mig en munter Dagligstue,
 Jeg gaaer jo her i min Families Kreds.
 Du træder ikke meer saa mørkt imod mig
 Min gamle Farsfader! du est ei længer

Bred paa din stakkels Sønnedatter. — O!
Hun kan ei andet, hun maa elske Turnus.
Her skiller du os ad, -- men hos vor Fader
Der vil du evig os forene; ja —
Det vilst du; thi du smiler blidelig
Igjennem dit tungsindigmørke Blik.

(farer sammen)

-- Hvad larmer saa? — af! det er Baabenklang,
Forsølger den mig selv i Helligdommen!
(gaaer.)

(Trojanske og tyrrenske Krigere træde op blandede
mellem hverandre).

En Tyrrener

(tager en Trojaner i Haanden).

Ja vel, vi kan hinanden give Haand;
Thi hvordan end den Genekamp udsalder,
Har vi dog Fred.

Trojaneren.

Det har vi, og det tykkes

Mig ogsaa den fornuftigste Maneer
At føre Krig paa: hvorfor skulde vi,
Som aldrig før hverandre saae, og altsaa

Ei havde til Uvenfæb Leilighed,
Hvi ſkulde vi ved første Nøde ſtride,
Fordi det hændte ſig, at vore Fyrſter
Forelſked ſig i een og ſamme Nøe?

Tyrreneren.

Saa gaaer det dog ſom eſteſt, Fremmede!
De Smaa maae lide for de Stores Daarſkab,
Det er nu engang denne Verdens Orden;
Og at og denne Orden er den rette,
Derpaa ei gode Undersaatter tvivle.

Trojaneren.

Da maa jeg priſe vore Høvdinger,
De droge det i Tvivl, og derfor er de
Og gode Konninger; ſaa bør Enhver
Selv ſine egne Handeler afgjøre.

Anden Tyrrenere.

Troer man i Phrygien ſaa? mig tykkes dog
Jeg vilde heller gaae i Strid for Kongen,
End ſtande et uvirkſomt Øyevidne,
Naar Liv og Død for ham det gjælder.

Trojaneren.

Ja,

Naar mindste Tviol jeg næreb, at min Hovding
Ei vilde seire, gif jeg ogsaa gjerne
Vaany i Slag.

Anden Tyrhener.

Troer du maafee, jeg tvioler
Paa Turni Seir? Nei, jeg har seet ham kæmpe
Saa mangengang, og jeg har seet ham seire
Saa ofte som han kæmped; men jeg mener,
At Undersaatten ei bør hvile sig
Paa Sværdet daadløs, naar han seer sin Dret
Det svinge mandelig.

Anden Trojaner.

Det troer jeg med,
Og vilst du see, om jeg er fast i Troen,
Saa lad ei Sværdet sidde dig for fast
I Skeden! kom, vi Kampen kan begynde,
For ei at spille Tiden.

(trækker.)

Anden Tyrrener (trækker).

Spild da Blodet!

Men naar jeg kloyet har din Pandeskal,

Vil du saa holde op at kløve Ord?

Og tilstaae os og Turnus Vren?

Anden Trojaner.

Derpaa

Skal Sværdetungen svare.

(de gaae los paa hinanden.)

En gammel Trojaner (stikker dem ad).

Rolig her!

Ei Mennesker, men — Guder her skal raade.

Første Tyrrener.

Vær rolig, Landsmand! stik dit Sværd i Balgen!

Vi har jo Alle seet, det sidder løst.

Hvad kunde det og vore Konger nytte

Om vi nu Alle her blev enig om,

At slaae hverandre Mand for Mand ihjel.

Anden Tyrrener (stikker Sværdet i Steden).

Nu vel, saa lad os enes om — at enes!

Jeg er beredt paa Alt.

Anden Trojaner.

Jeg ligesaa.

Tredie Tyrrener.

Det er vi Alle. Men Hvo siger mig
Hvi sliq en mandig Færd skal øves her?
Mig tykkes dette dunkle Sted er skiftet
Til Bøn, og ei til Kamp.

Tredie Trojaner.

Man siger jo,

At Kong Latinus i sin Dødestund har
Det saa anordnet; thi naar Strid der er
Om store Ting imellem store Mænd,
Saa pleie Guderne sig deri blande
Og styre Alt som det sig bør. Det gjælder
Latini Datter og Latini Rige.

Fjerde Tyrrener.

Og dette Sted er helliget dets Guder.
Bedst tyktes det den døende Monark
At Kampen standed her.

Fjerde Trojaner.

Det huer mig:

Her svæve Guderne usynlig om,
For deres Øyne er det bedst at særdes.

(Turnus træder op med Juturna. Krigerne adskille
sig og stille sig hver Nation paa sin Side).

J u t u r n a.

Eneas er ei kommen end.

T u r n u s.

J u t u r n a!

Han drives heller ei af Kjærlighed.

Der kommer han: en Yngling følger ham,

En lys og munter Genius; men Turnus

Har en alvorlig Skjoldmøe ved sin Side.

(Eneas træder frem med et ildebrødt Skjold og forgyldt,
glindsende Rustning med Iulus ved Haanden).

J u t u r n a (affides).

-- I Guder! det er Manden, som jeg saae

I Drømme med det blodigrede Skjold.

E n e a s (til Krigerne).

Tyrrhener! Teucrer! I er stevnet hid

At vorde Vidner til en Genekamp

Imellem Eders tvende Høvdinge:

Lavinia og Latium's Kongekrone

Er Stridens Vble, Seierherrens Priis.

Det var den bøde Konges sidste Villie,

Det semmer os, at efterkomme den.

Turnus.

Saa er det adle Folf! i Staalet har

De høye Gunders Vælde sig nedlagt:

De lede det, og stille os imellem!

Ei meer af eders Blod for os skal flyde;

Men hvad end Himlen heri har besluttet,

J fredelig dog holde denne Pagt!

Det sværger os høytideligt!

Thyrhener og Trojaner (eenstemmig).

Vi sværge.

Turnus (stiller sig i Midten).

Saa stride vi til Daaden flur, Æneas!

(drager sit Sværd)

Æneas (drager sit).

Først, Jbas Bogter! jeg anraaber dig,

Jeg kalder Eder, Himlens store Guder!

Dg J, som skjult omkring paa Jorden vankel!

Dg J, som dybt i Underverdenen herse!

Dg du min hedengangne Fader! lad

Din Aand omsvæve mig i Kampens Stund!.

Men — Himlen er mit Vidne! — denne Strid
Er ikke Fiendskab, men Nødvendighed.

Turnus.

Aeneas! du har mange Guder; Turnus
Kun kender een, det er hans Kjærlighed:
Du staae mig bi, saa sandt du est uskyldig!
For din Skyld har jeg ingen anden Gud.
-- Kom nu, Aeneas! jeg dig hader ei,
Men Een af os maa døe, du eller jeg.

(Kamp.)

Juturna (blegner).

Hu flager Ornen, Turnus!

Julus (glad begejstret).

Held dig Fader!

Du kæmper med Achilles; dog du est
Ei Hector men Apol.

(Turnus trænger med Hestighed ind paa Aeneas og stø-
der ham med Skjoldet om paa det ene Knæ.)

Trojanerne (forfærdede).

O! Vær, han falder!

(Turnus trænger endnu heftigere ind paa Æneas, men løber i blindt Raserie i Sværdet som Æneas holder imod ham. Æneas reiser sig, Turnus vakler.)

Tyrrhenerne.

O! Vee os!

Juturna.

Broder!

Æneas (smertelig).

Est du saaret dybt?

Turnus (støtter sig paa ham).

Til Hjertet. — Det bedrøyer dig Æneas!

Men lad det ikke angre dig; thi sandlig!

Du stødte ikke Sværdet i mit Bryst,

Det var mig selv, det var min Lidenstrib,

Den vilde fælde dig — men fælded mig.

(griber hans Haand)

Æneas! det var Turnus ikke muligt

At leve som din Ven, det er forbi —

Han som din Ven kan døe. -- Giv mig din Haand!

Med dette Blod det sidste Nag udrinder.

Æneas (omfavner ham).

Du est min Broder, Turnus!

T u r n u s.

Broder — af!

Men Søsteren du ei kan kjendes ved:

Jeg vorden er din Plageaand paa Jorden,

Mærk har jeg svævet om dig hvor du gik,

Indtil din sidste Helteskamp jeg saae;

Nu skal jeg ei staae længer for dit Øye,

Mærk, blodig, unaturlig, som jeg er;

Men for det brister, skal du hende see

Din Kjærligheds den lyse Skytsaand: hun

Skal staae for Helten i hans sidste Stund.

(gaaer.)

T u r n u s (til Æneas).

Jeg vorder mat, hjælp mig til Alttret hi!

Og lad mig hvile mig dertil, at naar

Min Aand opfarer til de høye Guder,

Den kan fra Alttret stige, som et Offer;

Thi den er Offer for min Kjærlighed.

Æ n e a s (leder ham til Alteret).

Af! hvorfor blevst du ei min Ven i Livet?

T u r n u s.

Det var ei saa besluttet. Nu — Æneas!

Hør nu min sidste Bøn! -- jeg gaaer herfra,

Lavinia er tilbage. — Hun er din;

Word hendes Ven! thi hun har Ingen meer,

Fer mig hun møder i Elysium:

Der skal jeg stande paa den dunkle Bred,

Dg stirre eensom paa de sorte Vølger,

Dg spørge hver en fremmed Skygge om

Min Elskede — til endlig Vaaden lander

Dg jeg den blege Piges Aand gjenkjender;

-- Saalange staaer hun i din Værelagt.

Eneas.

Jeg skal besøtte den Forladte.

Turnus.

Dg

Naar hendes Hjerte hører op at bløde,

— Det kan ei vare længe — vilst du da

Udt min Urne hendes Aske blande!

I Livet kunde vi ei sammen være,

Lad os i Døden da ei skilles ad!

Eneas.

Din Villie skal opfyldes.

Turnus.

Men saalænge

Min hele Sjæl er ei forløst fra Jorden,
Da vil det maaſte hændes, at du stundom
Vil høre Eagn, at der ved Midnatsstund
En Mand gaaer her omkring i Borgens Indre
Og seer paa Stjernerne, og lyster til
De omme Philomelsers Fløytetoner
I Laurbærtræets sørgelige Stygge;
Men naar du hører Eligt, saa lad det ikke
Forstyrre dig i din Lyssalighed!
Lad ham kun gaar i Fred! - - vliid, det er Turnus,
Som gaaer og venter sin Lavinia.

Eneas (rodt).

Ulykkelige Ven!

Turnus.

Nei, ynk mig ikke?

Thi længe ſkal jeg ei forgjæves vente.

Juturna og Lavinia (komme.)

Lavinia (Knæler for ham).

Ah! Turnus, Turnus! ſkal vi ſaa forenes?

Turnus.

Ved Dødens Baal jeg Brudefallen tænder;

-- Vær rolig min Lavinia! -- idag

Min Time slaar, imorgen maaſte du,

En liden Stund Adſkilleſſen kun varer,

Men Glæden evig.

Lavinia.

Da eſt du dog min!

Turnus.

Ia din jeg er i Aanders ſtore Rige,

Men ei paa Jorden, -- derfor maa jeg døe;

Thi uden dig kan Turnus her ei leve.

Dog ſaa er det vel godt -- ſaa maa det være,

Og udforkſeligt er Gunders Raad.

-- Ræk mig din Haand Lavinia! -- Æneas!

Giv du mig din!

(lægger deres Hænder ſammen)

See! ſaa er Himlens Willie,

Og ſaa er min udi min ſidſte Time.

Alt hvad jeg har paa Jorden, Ven! er dit;

Mit Kongeſpir til dig jeg efterlader,

Selv denne Haand er din: men min er — Sjælen.

-- Smarm ham min Lavinia.

(lægger hendes Arme om hans Hals)

Saaledes!

(hæver sig begejstret med sin sidste Kraft)

O! nu staaer først min Kjærlighed forklaret

Og uden jordisk Svaghed for min Sjæl;

Thi jeg har seet dig i en Andens Arme,

Og følte dog, at du var evig min.

J u t u r n a.

Farvel min Broder! jeg fordrager ei

Dit Dødningsblik: Juturna stued før

Saamangen helt henblegne — ingen Broder.

Din Elskedes den bløde Haand maa lufte

Dit Heltesøye, Ven! min er for haard.

Ræk mig endnu engang din Broderhaand!

Du var min eeneste, min sidste Ven,

Jeg gaaer i Kamp at søge mig en Vane.

T u r n u s (rækker hende sin Haand).

Farvel! min Søster!

J u t u r n a (trykker den taus og gaaer).

Turnus (til Lavinia).

Og Farvel min Brud!

Nu rinder det mit sidste Hjerteblod;
(stirrer glad hen for sig)
Men see! -- min sorte Genius bortsvinder,
De vrede Guder er forsonet. -- Held mig!
Lavinia! nu har jeg dig fortjent:
Med Livet stod min Kjærlighed i Kamp;
Nu har den seiret.

(bæser i Lavinias Arme.)

Lavinia.

Tag mig med dig, Turnus!

O! tag mig med dig til Elysium!

— Han er alt hos dig fromme Fader! -- see!

Hans Øye tindrer Kjærlighed i Døden,

Og Troskab smiler og tillukker det.

(tillukker hans Øyne og synker hen paa hans Liig.)

Tyrrener og Trojaner.

Fred! Fred! Fred!

Eneas.

Ja Fred med Kampen, som er lagt til Hvile!

Fred med den Døde! med de Levende!

Et Folk stod fiendtlig her imod hinanden,

Et Offer har nu sonet Guderne,
Dg over Heltens blege Liig de rattle
Nu fredelig hverandre Haand!

(det tordner.)

Eneas.

Fornam I.

Fornam I. Tegnet fra den høye Himmel?
Henover Graven tone Fredens Sang!
Det er fuldbragt, — det tordner sidste Gang.

(Døkket falder under det tredje dumpe Tordenslag.)

E p i l o g.

Den Helt, som stolt i Maros Sange lever,
 Jeg ei forvoven bygge vil en Grav,
 Kun mens hans Skygge for mit Øye svæver,
 I Leret jeg hans Billed trykte af.
 I Marmor han udhugget skulde kneise,
 Som hist han stander malet for sin Skjald,
 Jeg vilde ham paa Piedestalen reise
 En Heros her i Melpomenes Hal.
 Men staaer han der kun bleg, i Gibs afbildet,
 Hans Aand dog ei fortrønes vil derved;
 Thi seer han ogsaa Døden i sit Billed,
 Han seer i Døden dog sin Kjærlighed.
 Men Du, for hvem jeg Billedet fremsætter,
 Forundres ikke ved et uvant Syn:
 En Aand, som ingen sælsom Udaad pletter,
 Og som dog treffes af et sælsomt Lyn!

Men kast et Blik til Hedenold tilbage,
 Da sorte Parcer Livets Traade spandt,
 Da Guder selv, som Mennesket, var svage,
 Og Skjæbnen dem med Kobberlænker bandt;
 Da hændtes mangent Sørgespil paa Jorden,
 Skjændt ingen Nidding over Scenen gik:
 Dumpt rullede kun Nødvendighedens Torden,
 Og hvad der stod i herligst Kraft — forgik.
 Men uden Kamp gik Helten ei tilgrunde,
 Mod dunkle, ubekjendte Magt han stred,
 Og om han end ei den bekæmpe kunde,
 Han seired dog, idet han styrted ned;
 Thi der, hvor Livet kæmpende fremtræder,
 Og for en stor Ide sig ofre vil,
 Der knuser Manden vældig sine Kjæder
 Og triumferer i sit Sørgespil.
 Men vi, som rolig, med vor Gud forsonet,
 Med Korsets Banner trodse Skjæbnuens Magt,
 Hvor frygteligst dens Tordenstemme toned,
 Vi hørte kun et Gjenlyd, fjernt og svagt.
 Dog saadan maa det gjennem Tiden lyde,
 Som Havets Brusen mod den fjerne Strand,

At der, hvor alle Toner sammenflyde,
 Hver Mislyd selv harmonisk tone kan.
 Maaskee vil her det fromme Sind fornemme
 En hellig Andagt selv i Hedningtro,
 Da vil Sammen sig mod Østen vende
 Og sætte sig paa Kæmpehøien fro.
 Og mens hun fredefuld mod Gydet stuer,
 Vil hun dog Nattens store Geister see,
 Og stirre paa de underlige Luer,
 Som blegt henbæve over Gravene.
 Vi see dem ei: de svandt ved Morgenrøden,
 Vi høre ei de Hedenfarnes Gang;
 Men — Kærligheden lever selv i Døden,
 Fra Graven toner den i Harpeklang.

I n d h o l d.

Blandede Digte:

Prolog	-	-	Pag. 3.
De tvende Geister	-	-	7.
Athene blandt Konsterne	-	-	13.
Tiisterne	-	-	18.
Graveren, Romance	-	-	21.
Klosterloftet, Romance	-	-	26.
Carl den femtes Sang i Liigkisten	-	-	31.
Ridder Toggenburg	-	-	36.
Narbye Kirkegaard	-	-	41.
Den hellige Green, Legende	-	-	46.
Edvard, Ballade	-	-	48.
Rosenkrandsen, Legende	-	-	52.
Weiviserinden	-	-	55.

Nattevandrerinden, Romance	-	Pag. 57.
Harperne	-	61.
Varners poetiske Vandringer,		
et romantisk Digt	-	65.
Turnus,		
Tragoedie i fem Akter	-	287.
Epilog	-	448.

